KAREN WHIDDON

Ghinionista

Traducerea şi adaptarea în limba română de CRISTINA ANCA NICOLAE.

ALCRIS

Capitolul 1

Stopurile roşii ale maşinii dinaintea ei străluceau în întunericul nopţii de iarnă, dându-i un sentiment de siguranţă. Jessica era atentă la drum. Ce rost mai avea acum să se gândească la faptul că n-ar fi trebuit să se afle pe coclaurile alea? N-ar fi ajutat-o cu absolut nimic, dimpotrivă, n-ar fi făcut decât să-i confirme, o dată în plus, gravitatea situaţiei. Întreaga zi fusese un lung şir de „măcar dacă”... Măcar dacă s-ar fi trezit la timp; măcar dacă nu ar fi avut probleme cu maşina; măcar dacă... dar cel mai grav „măcar dacă” era că măcar dacă mătuşa ei nu s-ar fi îmbolnăvit, n-ar fi fost nevoită să facă drumul acela pe o vreme mizerabilă. Dacă măcar în vară s-ar fi dus s-o vadă pe mătuşa ei, aşa cum îi promisese... Ce sens avea să mai enumere? Acum se afla pe drum, iar viscolul se înteţea. N-avea decât o singură soluţie; să-şi continue drumul.

Farurile maşinii străpungeau întunericul din ce în ce mai greu, iar acolo unde reuşeau, îi perindau prin faţa ochilor doar zăpada viscolită. Jessica îşi fixă privirea pe luminile maşinii dinaintea ei. Cel puţin acestea îi dădeau sentimentul că nu e complet singură în pustietatea aceea, punându-i, însă, la încercare şi lipsa de fantezie care, în mod obişnuit, era debordantă. Dar nu se putea să se înşele văzând acele fantasme ieşind din nămeţii de zăpadă, care era puţin probabil să semene cu munţii Scoţiei. Pe undeva, pe acolo, era un sat şi se ruga să găsească cât mai repede un adăpost. Dar fără luminile salvatoare ale maşinii din faţă nu era convinsă că ar fi reuşit, ele ghidând-o să nu se rătăcească aiurea, printre dealuri.

Dar ce se-ntâmpla? Era doar în imaginaţia ei sau luminiţele roşii păreau mult mai departe? La fiecare curbă a serpentinei dispăreau pentru câteva momente, dar

reapăreau de fiecare dată. Acum, ah, nu… luminiţele aproape că nu se mai zăreau. Nu era o iluzie provocată de stratul de zăpadă tot mai gros. Dacă le pierdea din ochi… Pentru o clipă fu cuprinsă de panică şi, fără să se gândească, apăsă pedala acceleratorului. Maşinuţa se dezechilibră şi, mai departe, Jessica nu mai ştiu ce se-ntâmplă decât că se trezi în şanţul de pe marginea şoselei, cu botul maşinii îngropat într-un nămete. O bufnitură îngrozitoare îi semnală faptul că sub mormanul de zăpadă se afla ceva foarte tare, fapt confirmat şi de motorul care mai întâi pârâi, apoi tăcu definitiv. Farurile se stinseră şi Jessica se cufundă într-o beznă adâncă.

Sub impulsul momentului se uită în direcţia celeilalte maşini, încercând să zărească prin zăpada spulberată de viscol luminiţele roşii, dar maşina se îndepărtase prea mult şi nu le mai văzu. Înăbuşindu-şi un ţipăt, reuşi să-şi stăpânească panica şi se răsuci spre bancheta din spate să caute lanterna. Conul de lumină ce risipi întunericul din maşină o mai linişti puţin.

Când deschise portiera să constate stricăciunile, zăpada viscolită şi frigul o convinseră că nu merită efortul. Chiar dacă ar fi ştiut cât de avariată este maşina, tot n-ar fi putut face nimic, din moment ce cunoştinţele ei despre maşini şi cum se repară ele erau cu puţin mai vaste decât cele despre legea a doua a termodinamicii. Trântind repede portiera ca să nu se împrăştie căldura dinăuntru, Jessica se felicită că îşi luase măsuri de prevedere pentru situaţii de urgenţă. Toţi prietenii ei o luau peste picior văzând-o cum se pregăteşte pentru orice eventualitate, dar ea ştia foarte bine că în regiunea muntoasă a Scoţiei, în anotimpul iernii, orice era posibil.

Luase cu ea un termos cu ceai fierbinte, mâncare şi, cel mai important, un sac de dormit. În el, confortabil n-avea cum să fie dar, cel puţin, nu va muri prin hipotermie, iar ca să părăsească maşina ar fi fost sinucidere curată. Problema era, însă, că peste noapte, zăpada putea creste îngropând-o de vie, dar nici nu voia să se gândească la această posibilitate, aşa că, fire practică, se întoarse să-şi

ia sacul de dormit de pe bancheta din spate, ca să se bage în el înainte să-i intre frigul în oase. În acel moment rămase cu gura căscată zărind farurile unei maşini care se apropia pe şosea.

Deci nu era singură în acea pustietate! Ceva, totuşi, i se păru suspect la farurile maşinii, dar nu asta conta în clipele acelea, ci faptul că cineva avea s-o salveze, pentru că, nu-i aşa, cine s-ar fi îndurat s-o lase acolo, îngropată în nămeţi, pe o asemenea vreme? apoi realiză ce i se păruse ciudat, anume că maşina avea două rânduri de faruri, albe şi roşii. Până să-şi dea seama ce se-ntâmplă, maşina întoarse brusc spre ea şi străpunse troienele. Abia avu timp să vadă că oprise lângă ea, că portiera se deschide, că şi auzi o voce groasă de bărbat spunând pe un ton sarcastic:

— Mda… o femeie! Era de aşteptat!

Apoi, simţi o palmă puternică prinzând-o de încheietură şi trăgând-o afară, aproape târând-o pe şoseaua îngheţată ca s-o împingă într-o altă maşină. Imediat bărbatul se urcă la volan şi cu coada ochiului Jessica observă cum îi aruncă în spate sacul de dormit.

— Hei, ce faci? Probabil că nu era cea mai inteligentă întrebare, dar în clipa aceea era singura care-i veni în minte.

— Te salvez, nu vezi? bombăni el. Acum taci din gură ca să mă concentrez cum ieşim de-aici.

Preţ de un minut Jessica îi urmă sfatul, lsându-se pe mâinile dibace ale ditamai matahalei de bărbat care, până şi într-un Range Rover, stătea înghesuit. În cele din urmă, roţile care patinau pe şoseaua îngheţată muşcară pământul şi maşina o porni încet. Jessica oftă uşurată şi, după ce şocul trecu de tot, i se trezi interesul faţă de salvatorul său, însă, tot ce putea vedea în momentul acela erau două palme mari, dar frumoase, ţinând volanul maşinii. Furişându-şi privirea în sus descoperi că gulerul scurtei de piele era ridicat acoperindu-i aproape faţa, totuşi, îi observă părul blond şi nasul drept.

— Unde mergem? Pentru a-i afla intenţiile în ceea ce

o privea, merita să rişte un bobârnac.

— Mergem, replică el, este un plural ce implică cel puţin două persoane.

— Tu te-ai întors după mine. Cum de m-ai găsit? Tocmai când se gândea că bărbatul nu-i luase în seamă întrebarea, îi auzi vocea sonoră, potrivită staturii lui.

— N-am mai văzut farurile. Practic, n-aveai unde să dispari şi mi-am zis că ai păţit ceva. Deja observasem că mergi din ce în ce mai încet.

— Vrei să spui că îţi adaptat viteza după a maşinii mele?

Bărbatul nu-i răspunse.

— De ce te-ai întors?

Linişte.

— De ce? Tonul răstit nu e cel mai potrivit, îşi spuse observându-l cum îşi îndreaptă umerii nervos. Probabil că nu i-ar mai fi trebuit mult s-o dea jos din maşină. Te rog, spune-mi, insistă ea, de această dată pe un ton obosit şi aproape plângând.

Se pare că asta îl impresionă fiindcă se îndură să-i răspundă, deşi nu în cuvinte prea amabile.

— Fiindcă pe o asemenea vreme n-ai lăsa un câine afară, darmite un om. N-o lua ca pe ceva personal.

— Pentru tine n-o fi ceva personal, dar pentru mine e. În fond, m-ai salvat şi vreau să-ţi mulţumesc.

De data aceasta Jessica se enervă văzând că el iar tace. O fi salvat-o el dintr-o situaţie neplăcută, dar asta nu înseamnă că trebuie să se poarte ca un bădăran. În fond, nu ea îl rugase s-o salveze, nu-i aşa? Cu ce îşi luase cu ea în caz de urgenţă, putea petrece foarte bine o noapte în maşină! Dar o voce lăuntrică îi şopti că tot atât de bine putea să păţească ceva şi că ar trebui să-i fie recunoscătoare că se întorsese după ea, şi să nu aibă alte pretenţii de la el. Totuşi, ceva în comportamentul bărbatului o îndemnă să-i demonstreze că este o femeie independentă şi încrezătoare în propriile forţe.

— A fost amabil din partea ta, dar nu era nevoie. M-aş fi descurcat şi singură.

— Aiurea, ai fi îngheţat bocnă.

— Aveam sacul de dormit! Bărbatul mormăi ceva la adresa sacilor de dormit, dar nici atunci Jessica nu se putu abţine să tacă. Presupun că povestea asta îţi va îmbunătăţi imaginea de salvator, ca un cavaler medieval care, în locul Range Roverului, pe un cal alb salvează fetele aflate în primejdie.

Spre surprinderea ei bărbatul surâse de parcă ceva din vorbele ei l-ar fi amuzat. Cu toate acestea, răspunsul lui veni la fel de ironic.

— Precum spui, aş face orice ca să-mi păstrez imaginea de cavaler modern.

— Ţi-ai făcut un obicei din a salva fetele aflate la ananghie?

— E lucru ştiut, rostit de el pe un ton sec nu era ceea ce se aştepta Jessica să audă, de vreme ce nu ştia absolut nimic despre el, dar cum bărbatul nu mai adăugă nimic, rămase şi ea tăcută.

Înaintau cu viteza melcului, iar ştergătoarele abia făceau faţă stratului de zăpadă ce se depunea pe parbriz când, în depărtare, se văzu ceva sclipind.

— Uite nişte lumini! exclamă Jessica bucuroasă dar, imediat, îi pieri tot entuziasmul auzindu-l spunând:

— Le-am văzut deja. Şi părea să ştie şi unde se aflau pentru că, depăşind câteva case, opri maşina în faţa unui hotel. Fără să se uite la ea îi dădu instrucţiuni: Rămâi aici, mă duc să prospectez terenul. Şi coborî din maşină înainte ca Jessica să mai spună ceva, lăsând-o singură. O fi fost el echivalentul cavalerului în armură, dar o enervă la culme. Vino înăuntru, nu sta acolo! îi strigă el întorcându-se prin nămeţi.

În timp ce-şi croia drum spre intrarea în hotel, Jessica plăsmuia în minte poveşti romantice şi nu prea despre străinul cu care, probabil, trebuia să împartă camera. În holul de la intrare îi întâmpină o femeie plinuţă între două vârste.

— Vai, sărăcuţa de tine… te-a prins ninsoarea asta îngrozitoare. Stai lângă foc până ce soţul meu face

formalităţile de cazare.

Jessica o privi chiorâş, dar femeia deja îi întorsese spatele. Fără un cuvânt se luă după ea şi în câteva clipe stătea lângă şemineul în care ardea un foc vesel, cu un ceai fierbinte în faţă şi un pahar de whisky în mână. După spusele doamnei Gordon aşa se prezentase femeia nimic nu era mai indicat decât o băutură tare pentru a-ţi alunga frigul din oase şi a-ţi ridica moralul.

După ce îi promise că îi va aduce şi câte o supă fierbinte, femeia ieşi în grabă lăsând-o singură.

Dar nu pentru multă vreme. Un zgomot la uşă îi atrase atenţia şi, când întoarse capul, îşi văzu salvatorul intrând. Pentru prima oară îl vedea bine şi, deşi nu voia să recunoască, bărbatul o impresionă mai mult decât s-ar fi aşteptat. Era atât de înalt încât aproape atingea pragul de sus, iar în privinţa vârstei să fi avut în jur de treizeci şi cinci de ani, socoti ea. Nasul drept, pe care deja i-l văzuse, se potrivea perfect cu maxilarele proeminente, pomeţii ridicaţi, cu faţa prelungă şi cu cei mai albaştri ochi pe care-i văzuse vreodată, ochi ce o priveau fără să clipească. Dar cel mai mult o impresionară sprâncenele lui, de forme diferite: una arcuită, cealaltă dreaptă, care-i dădeau un aer demonic. La lumina becurilor părul lui blond deschis părea argintiu şi, în ansamblu, era tipul bărbatului viril, plin de forţă, impresie întărită şi de umerii laţi, pe care Jessica îi vedea acum aşa cum erau în realitate, nedublaţi de perniţele scurtei de piele.

— Am dus bagajele sus, o informă el, aşezându-se picior peste picior pe fotoliul din faţa ei. Imediat Jessica îi observă pantalonii din stofă de lână cu o croială impecabilă, puţin umezi la manşete.

— Nu mai spune! se răţoi ea, conştientă de aerul lui seducător, dar hotărâtă să-i dea clar de înţeles că, indiferent de confuzia creată şi chiar dacă nu mai existau camere libere, ea nu va împărţi una cu el. Decât aşa, mai bine se culca acolo, în faţa şemineului.

— Ai păţit ceva? Şi fiindcă Jessica neglijase, îşi turnă singur ceai în ceaşcă, fără să pară deranjat de asta. Calmul

lui imperturbabil o făcu să izbucnească:

— De ce i-ai lăsat să creadă că suntem căsătoriţi? Să-ţi fie clar, nu dorm în aceeaşi cameră cu tine.

Bărbatul o fulgeră cu privirea.

— A fost o greşeală firească pe care tu n-ai corectat-o la timp. Se înşela ea, sau individul o privea într-un mod ciudat? O greşeală pe care tot eu am corectat-o explicându-le situaţia, aşa că virtutea ta nu va avea de suferit. Cel puţin în noaptea asta, adăugă el ridicând ironic din sprânceana arcuită.

— Scuză-mă… bâigui ea simţind că intră în pământ de ruşine.

Dar el continuă, de parcă n-ar fi auzit-o:

— Domnul Gordon te-aşteaptă să te-nregistrezi. Aş fi făcut-o eu, dar habar n-am cum te cheamă.

— Da… bine. Mai stânjenită decât o şcolăriţă, Jessica îşi înălţă capul să-l privească pe acel străin arogant, întrebându-se ce-o fi crezând despre ea. Dar nu avea de ce-şi face probleme, pentru că el îşi concentrase întreaga atenţie asupra ceaiului din ceaşcă, abordând o mutră plictisită. Lipsa lui totală de interes în ce o privea o făcu să-şi recapete controlul şi să facă primul pas ca să afle de la el măcar cum îl cheamă. Poate ar trebui să ne prezentăm. Sunt Jessica Balfour. Şi întinzând mâna surprinse o sclipire în privirea lui.

— Knight, zise el, scuturându-i mâna. Jessica rămase cu gura căscată. Cum adică, noapte? Despre ce naiba vorbea? îşi bătea joc de ea, sau chiar îi ura noapte bună? Şi, amintindu-şi comparaţia pe care o făcuse în maşină, îşi spuse că poate se referea la cavalerul în armură. În cele din urmă îi căzu fisa, dar tot atunci o lămuri şi el: Michael Knight.

Coincidenţa cu numele lui o făcu să tresară şi simţi cum roşeşte amintindu-şi din nou remarcile pe care le făcuse despre cavalerii care salvau domniţele aflate în primejdie. Dacă i-ar fi ştiut knight = cavaler şi night = noapte se pronunţă la fel, de aici confuzia (n.t.) numele de la început, n-ar mai fi pus-o într-o situaţie atât de jenantă.

— Domnule Knight, vreau să-ţi mulţumesc din nou, spuse, încercând să depăşească momentul. Sunt…

Dar se părea că nu-i era dat să-i spună cât îi era de recunoscătoare, fiindcă doamna Gordon găsi tocmai acel moment să intre cu tava cu supă fierbinte.

— Domnule doctor, sper că nu vă deranjează că mâncaţi aici. Nu ne aşteptam la clienţi, iar în sufragerie e cam frig. Aici vă veţi simţi mult mai bine.

Deci, era medic! Jessica se miră de ce nu-i spusese asta mai devreme, întrebându-se unde o fi lucrând şi ce specialitate avea.

— E foarte bine aici, doamnă Gordon, mulţumim. Şi îi zâmbi femeii atât de seducător, încât aceasta se topi de plăcere. V-o prezint pe domnişoara Balfour.

Jessica râse în sinea ei, dar nu spuse nimic. Jocul păcălelilor putea fi jucat şi în doi! Dacă el nu găsise de cuviinţă s-o corecteze, nici ea nu vedea de ce ar fi făcut-o, aşa că nu interveni.

Până atunci nu simţise că îi e foame însă mirosul îmbietor al supei o tentă să guste şi nici nu-şi dădu seama când goli castronul. În graba de a pleca mai repede sărise peste prânz, potolindu-şi foamea pe drum cu o bucată de ciocolată, dar acum stomacul îi aminti de asta, mai ales după ce în faţă li se puse o gustoasă plăcintă cu carne.

Cu câtăva vreme în urmă, conform unei scheme de alimentaţie sănătoasă, Jessica renunţase să mai mănânce preparate din carne roşie, dar acum ar fi fost o jignire la adresa ospitalităţii doamnei Gordon dacă ar fi refuzat-o. Michael Knight nu părea să aibă astfel de reţineri în privinţa mâncării şi aştepta nerăbdător ca ea să înceapă, ca să se-apuce şi el.

Probabil că, la calibrul lui, se hrăneşte zdravăn pentru a se menţine în formă, se gândea Jessica pregătindu-se să mănânce.

Şi asta nu fiindcă ar fi fost gras şi fleşcăit, dimpotrivă, avea muşchi puternici, distribuiţi proporţional pe un trup de un metru optzeci şi cinci înălţime, presupuse Jessica.

În orice caz, nu se aşteptase să fie doctor, mai degrabă explorator… oricum, se gândise la o meserie dură, o muncă desfăşurată în mijlocul naturii, acolo unde părea că se simte în elementul lui. Cu toate acestea, se gândea Jessica, urmărind umbrele aruncate de flăcările din şemineu pe faţa lui, ceva în felul lui de a fi inspira calm şi siguranţă, ceea ce, la urma urmei, în profesia lui era un lucru foarte important.

Acum, când se simţea sătulă, tăcerea care se lăsase între ei cât timp mâncaseră i se părea stânjenitoare. Sau numai pe ea o deranja? Spunându-şi că, de fapt, nu curiozitatea, ci buna cuviinţă o îndemnă să vorbească, deschise gura să-l întrebe pe doctorul Knight de unde venea şi încotro se îndrepta.

Parcă aşteptând momentul, Michael Knight începu să vorbească şi cât mai rămaseră acolo să-şi bea cafeaua, îndreptă discuţia spre subiecte banale, iar imediat ce masa se termină, îşi ceru scuze şi ieşi. Jessica îl urmări plecând, dezamăgită: unu, fiindcă nu aflase nimic despre salvatorul său şi doi, că nu-şi dăduse interesul să-l reţină pe acel bărbat seducător mai mult decât i-o cerea buna-cuviinţă.

A doua zi dimineaţă la şapte, când se trezi, el deja plecase şi Jessica se simţi trădată, deşi află că, în prealabil, el aranjase să-i fie adusă maşina, iar ea să poată închiria o alta, dacă avea nevoie. Asta îi confirmă o dată în plus că, într-adevăr, el chiar vorbise serios… că făcea exact ce trebuia făcut, fără vreun motiv personal.

Aruncând o privire în oglinda de la recepţie îşi spuse, fără urmă de îngâmfare, că era mai mult decât drăguţă. Părul negru, ondulat, îi încadra faţa puţin rotundă şi pomeţii ridicaţi, ce îi scoteau şi mai mult în evidenţă ochii mari, căprui, iar dacă ea credea că are gura un pic cam mare, ceilalţi erau de altă părere. Obişnuită ca lumea să întoarcă ochii după ea, de această dată regreta că fizicul ei nu reuşise să impresioneze. Ridicând din umeri îşi zise că, de fapt, nici nu conta, că bărbatul acela era o simplă cunoştinţă şi că nu era nicio pagubă dacă nu toţi bărbaţii pe care-i cunoştea se lăsau cuceriţi de aspectul ei. Chiar

nu conta! Dar o voce lăuntrică îi şoptea că minte.

Capitolul 2

— Mi-a venit o idee bună.

Vorbele Jessicăi fură urmate de un cor de mormăieli, bombăneli şi exclamaţii.

— Nu vreau să aud! se răsti Naomi Reid.

— Nu, ai promis, protestă Stuart James.

Două asistente-practicante se îndreptară spre uşă.

— Ce s-a-ntâmplat? Jessica era total nedumerită. Eu doar…

— Ştim bine ce-ai spus şi nu vrem să auzim urmarea, o întrerupse Naomi.

— De ce? Chiar habar n-avea ce-i deranjase. Eu credeam…

Se auzi telefonul, iar Naomi şi Stuart se întinseră în acelaşi timp să răspundă; când ieşiră asistentele, Jessica realiză că nu mai avea cui vorbi. Ştia că ideea era bună…

Stuart încă vorbea la telefon şi Naomi pregătea cafeaua, când uşa se deschise din nou şi doctoriţa Val Forrester intră, îndreptându-se direct spre unul din fotolii, în care se trânti obosită. La patruzeci şi unu de ani rămăsese, în sfârşit, însărcinată, iar acum, la cinci luni, arăta de parcă avea gemeni. În timp ce ceilalţi o priveau mai mult sau mai puţin îngrijoraţi, se chinuia să se aşeze în capul oaselor.

— De ce vă uitaţi aşa la mine? S-a-ntâmplat ceva? întrebă ea puţin neliniştită, însă Naomi o lămuri imediat.

— Sper că amândoi sunteţi bine fiindcă n-aş vrea ca şocul să-ţi declanşeze o naştere prematură, zise râzând şi Val aprecie grija şi atenţia cu care era înconjurată.

— Ei?

Naomi şi Stuart se uitară unul la altul, apoi îşi îndreptară privirile spre Jessica.

— Spune-i lui Val ce ne-ai spus şi nouă.

— N-am apucat să vă zic nimic, se plânse ea, intrigată pe drept cuvânt.

— Ne-ai spus esenţialul… ce e mai rău, adăugă Naomi şi Jessica făcu o mutră jignită.

— Îmi explică şi mie cineva ce se petrece aici? întrebă Val Forrester şi cei doi ridicară din sprâncene batjocoritor.

— Spune-i! îi ordonă Stuart.

— N-am apucat să spun decât că mi-a venit o idee bună, îi zise Jessica şefei sale.

Dar înainte să mai adauge ceva, femeia mai în vârstă izbucni în râs, apoi nici ceilalţi doi nu se mai putură abţine, lăsând-o pe Jessica cu gura căscată.

Un „Hei, nu văd ce-i atât de amuzant” îi făcu pe toţi trei să râdă în hohote.

— Gata, încetaţi, dacă mai râd puţin chiar o să nasc aici, spuse Val ţinându-se cu mâinile de burtă.

Pe măsură ce în cabinet începură să-şi facă apariţia şi celelalte cadre sanitare, râsul încetă, dar îndată ce se duse vestea că Jessica avea „o idee bună” se auziră din nou hohote de râs.

La sfârşitul şedinţei de lunea dimineaţa, Val i se adresă:

— Cred că e mai bine să auzim ce ai de spus înainte să murim de curiozitate.

Acum veni rândul ei să facă pe supărată.

— După cum m-aţi tratat, nu cred că mai vreau să vă mai spun ceva. N-am zis decât că…

— Oh, nu începe iar, nu cred că mai rezistăm să-ţi vedem mutra asta, o întrerupse Val.

— Ce-i atât de amuzant? întrebă din nou Jessica, neputându-şi imagina că figura ei nedumerită putea stârni hohote de râs.

Lui Naomi i se făcu milă de ea şi începu să-i explice.

— E vorba de cum voiai să ne prezinţi ultima ta „idee”… ştii că proiectul de cercetare, care ne ocupă tot timpul liber, ca să nu mai vorbesc de lipsa spaţiului de depozitare a formularelor, ne transformă visele în coşmar numai când ne gândim la codificarea datelor, interpretarea lor şi…

— Da, e mai vast decât credeam, recunoscu Jessica, dar trebuie să admiteţi că de-aici va ieşi o grămadă de

bani…

— Da, o grămadă! o ironiză Stuart.

— Ce idee ţi-a venit? îi reaminti Val Jessicăi, băgându-se între ei să facă pace.

— Păi… şi trase adânc aer în piept pregătindu-se să-şi lanseze ideea care, după ea, era una excelentă. Păi, mă gândeam să organizăm o expoziţie de artă.

Se lăsă o linişte mormântală.

— Despre asta e vorba? întrebă Stuart dezamăgit. O expoziţie de artă?

— Asta-i tot? zise şi Sally, una dintre asistentele practicante, şi ea total decepţionată. Până şi Val părea dezumflată.

Jessica îşi plimbă privirea de la unul la altul. Cum puteau fi atât de orbi? Atât de indiferenţi? Chiar nu vedeau perspectivele?

— Nu. Voi chiar nu înţelegeţi? spuse ea plină de entuziasm, obligându-i pe ceilalţi să-i acorde mai multă atenţie. Mă refeream la o expoziţie adevărată, cu opere de artă adunate din întreaga Scoţie… nu doar de la pacienţi, ci şi de la rudele lor, chiar şi de la personalul medical. Toate pe tema bolilor psihice. Ce înseamnă ele pentru oameni, cum îi afectează, cum le-a schimbat viaţa. Rudele şi personalul medical au multe de spus, ca şi pacienţii. E vorba de impactul bolii asupra lor… asupra noastră, un lucru, de asemenea, important. Cu ocazia asta putem încerca să explicăm publicului ce este boala psihică, aşa, ca mijloc de educare. Să-i facem să se simtă mai puţin ameninţaţi, mai puţin speriaţi.

— Posibil, fu de acord Graham, asistentul medical al echipei de medici, începând să înţeleagă intenţiile Jessicăi.

— S-ar putea, rosti Stuart, încă sceptic.

— Şi unde te-ai gândit s-o organizăm? o întrebă Val, încruntată, în timp ce prin minte îi treceau câteva posibile variante. Într-una din galeriile oraşului?

— Nu, nu. Aici. Jessica părea nerăbdătoare, în vreme ce colegii săi încă se străduiau să se obişnuiască cu ideea. Nu înţelegeţi? Este modul ideal de a face lumea să vină la

spitalul de zi, să-l viziteze şi să constate că nu se întâmplă nimic neobişnuit. Ştiţi şi voi cât de mulţi oameni ocolesc spitalele, în special clinicile de psihiatrie. Vor veni aici…

Val o întrerupse cu un gest din mână.

— Observ că te-ai gândit la toate amănuntele, dar acum n-avem timp de discuţii, îi spuse zâmbind. Ce-ar fi să facem miercuri o şedinţă şi să vorbim pe-ndelete? Până atunci avem şi timp să ne gândim, să cerem părerea pacienţilor ca să întocmim un plan.

Jessica era nemulţumită că nu fusese lăsată să continue, dar n-avea rost să comenteze. Cel puţin, în două zile avea timp să convingă câţiva dintre colegi, începând cu Graham, fiindcă el deja îşi manifestase interesul.

Shona Whyte intră în cabinetul Jessicăi zâmbindu-i larg, lucru ce o îngrijoră pe aceasta, care îşi spuse că ceva ieşit din comun i se întâmplase Shonei.

— Bună idee cu expoziţia asta, fură primele cuvinte ale ei, apoi se prăbuşi pe un scaun. Am să-l aduc pe Barry să facă fotografii.

— Cine ţi-a spus? o întrebă Jessica, surprinsă că zvonul se răspândise atât de repede printre pacienţi.

— Ah, toată lumea a aflat.

— Nu ştiam că Barry e fotograf. Barry era soţul Shonei şi aceasta îi confirmă dând din cap, începând să-i laude talentele.

Jessica o urmărea atent, căutând în exaltarea ei un semn al bolii, dar totul părea normal. Cu atât mai bine!

Îşi aminti ziua, în urmă cu şase luni, când Shona o anunţase vestea, emoţionată, dar şi îngrijorată:

— Sunt însărcinată! îi spusese dintr-o suflare, fixându-şi privirea pe faţa Jessicăi şi, imediat, izbucnind în plâns.

Jessica sărise de pe scaun şi o îmbrăţişase, legănând-o să se liniştească.

— Şi de ce plângi? Credeam că-ţi doreşti un copil! Amândoi vreţi acest copil, nu?

— Da, îl vrem, suspinase femeia, încercând să se calmeze.

— Atunci?

— Mi-e frică. Sunt…

— Lasă că ne descurcăm noi. Totul va fi bine, o întrerupse Jessica. În câte luni eşti?

— Am aproape o lună şi jumătate.

— Trebuie să schimbăm tratamentul.

Shona o privise îngrozită.

— Asta mă sperie. Îmi cunoşti boala şi ştii cât sunt de agresivă când intru în criză. Mi-e teamă să nu mă apuce iar în timpul sarcinii. Fiindcă îmi doresc mai mult decât orice acest copil, nu ştiu dacă aş mai putea trece prin aşa ceva. Dacă după naştere intru în depresie şi nu mă pot ocupa de copil? Dacă, fără voia mea, îi fac vreun rău? Dacă…

— Încetează! Avem la dispoziţie şapte luni şi jumătate să ne ocupăm de tine ca să nu devii maniacă sau depresivă. Nimic nu va putea întuneca bucuria aşteptării acestui copil pe care de atâta vreme vi-l doriţi.

— Eşti sigură?

— Absolut! Dar, în sinea ei, Jessica nu fusese pe deplin convinsă.

Pe vremea aceea, Shona Whyte făcea tratament cu litiu şi nardil pentru sindromul bipolar de care suferea, dar pe timpul sarcinii nardilul trebuia neapărat suprimat din medicaţie.

Cu sprijinul moral al întregii echipe formate din Barry, Jessica şi Archie Duff, obstetricianul, un bărbat de un calm imperturbabil până şi în situaţiile cele mai critice, până atunci sarcina decursese normal. Shona îşi înfrânsese temerile şi era extrem de fericită.

Când Jessica îşi întrerupse şirul gândurilor întorcându-se în prezent, îşi dădu seama că Shona aştepta un răspuns.

— Scuză-mă, Shona. Mi-am amintit cum ai venit să mă anunţi că eşti însărcinată.

— Şi, uite, mi-au mai rămas doar şapte săptămâni. Sunt atât de nerăbdătoare…

— Ai emoţii?

— Şi încă cum! Abia aştept să scap de burta asta mare. După cum loveşte, precis se va face fotbalist.

— Poate e o ea şi se va face balerină.

— Sau viceversa, râse Shona, apoi oftă. Sănătos să fie! Şi continuă după câteva clipe, timp în care amândouă se rugară în gând pentru sănătatea copilului şi o naştere uşoară: Vezi cum e soarta? Am treizeci şi opt de ani şi sunt la primul copil. Nu mi-e frică… sau nu încă, de naştere. Dacă mă gândesc la doctoriţa Forrester, situaţia mea e chiar mai bună! Poate aşa a fost să fie! De-abia acum s-a prins!

— Se vede! râse Jessica.

— Ai grijă… data viitoare poate se prinde şi la tine, zise Shona, privind-o lung.

— Ah, slabe speranţe, râse din nou Jessica, de această dată puţin forţat şi îmbujorându-se uşor.

— Păi, nu aştepta să treacă timpul, veni sfatul pe care n-ar fi vrut să-l primească. Nu putea spune unei gravide, cu atât mai puţin uneia care-i era şi pacientă, că în momentul acela, pentru ea, cariera însemna mai mult chiar şi decât ideea de a avea un copil. Şi asta chiar dacă în viaţa ei ar fi existat bărbatul potrivit să-i fie tată, dar cum nu exista şi nici perspective nu erau… Scuturând din cap, lăsă deoparte problemele personale şi-şi concentra întreaga atenţie asupra femeii din faţa ei.

În noaptea aceea, discuţia pe care o avusese cu doamna Whyte îi tulbură somnul şi aşa destul de agitat. În momentul de faţă era fericită şi nu-şi dorea să se mărite şi să-şi întemeieze o familie. Nu că ar fi avut ceva împotrivă, dar meseria îi ocupa prea mult timp şi avea prietene care renunţaseră la carieră pentru cea a soţilor şi pentru creşterea copiilor, ceea ce nu era uşor atunci când trebuie să studiezi permanent şi să te menţii în frunte. Ştia că este bună în meserie, că putea impresiona pe cine trebuie şi că putea spera la un post de medic primar cât încă mai era tânără. De aceea nu voia să renunţe la o carieră strălucită pentru un bărbat. Ceea ce o intriga şi nu putea să-şi explice de ce, totuşi, în noaptea aceea, în visele ei apăruse

ba imaginea unui blond vânjos cu maxilare puternice, ba cea a câtorva copii… toţi blonzi cu ochi albaştri.

Amintirea acestor vise o obseda în dimineaţa următoare şi, oricât se strădui, nu reuşi să şi-o scoată complet din minte. Trecuseră deja două săptămâni de când fusese salvată de „cavalerul” ei şi o îngrijora faptul că figura lui i se întipărise adânc în minte. Era drept că tipul arăta foarte bine, dar ea una nu se dădea în vânt după masculi vânjoşi şi aroganţi… de aceea nu înţelegea atracţia ce o simţea pentru el. Poate ştiind că nu-l va mai revedea îi dădea un sentiment de siguranţă, făcându-l o ţintă confortabilă pentru visele ei. Şi se mai întreba de ce nu povestise nimănui despre el cu lux de amănunte. De obicei îşi relata escapadele, ce-i drept puţine la număr, oricui era dispus să asculte, iar dacă mai înflorea pe ici pe colo o făcea ca să dea o notă mai amuzantă, ori mai dramatică istorisirii sale. De această dată nu spusese decât că avusese probleme cu maşina pe care o abandonase şi că fusese luată de pe drum de „un tip”. Atât. Nimeni n-o mai întrebase amănunte, ştiindu-se că dacă s-ar fi petrecut ceva interesant sau ieşit din comun, ea singură le-ar fi spus. Nici nu voia să se gândească de ce preferase să tacă în legătură cu acea întâmplare, cu totul şi cu totul deosebită, şi asta pentru că ar fi fost în defavoarea ei.

— Bine, mi se pare rezonabil. Val îşi găsise o poziţie comodă pe scaun şi-şi frecţiona mijlocul în timp ce-şi dădea acordul la planurile Jessic-i de reorganizare a câtorva dintre grupurile ce vizitau spitalul de zi. În timp ce-şi aduna lucrurile, aceasta îi aruncă şefei sale o privire îngrijorată; nu arăta deloc bine, era trasă la faţă şi avea o paloare bolnăvicioasă. Încercă să-i atragă atenţia, dar Val îi făcu semn să tacă şi Jessica se conformă. Şi mai e ceva despre care pe ceilalţi am să-i anunţ mâine dimineaţă. Lizbeth Morgan, care trebuia să-mi ţină locul cât timp aş fi fost în concediu de maternitate, nu mai poate veni acum. Soţul ei a fost transferat în străinătate şi a plecat cu el. Val pufni şi Jessica nu ştiu dacă din dispreţ faţă de soţul lui Liz, care avea o slujbă ce îl obliga să plece pe nepusă-masă

în cine ştie ce ţară de pe glob, sau faţă de Liz care se grăbise să-l urmeze. Oricum, nu e sfârşitul lumii, continuă ea. Un vechi prieten tocmai s-a întors după un an petrecut în State şi e bucuros să-mi ţină locul până obţine postul la universitate. Mike va… Se opri brusc şi gemând de durere se aplecă, prinzându-se de marginea biroului.

Jessica sări în ajutorul prietenei sale, dar Val îşi reveni repede, insistând că se simte bine, totuşi acceptând să o conducă acasă.

În cabinetul medicilor era zarvă mai mare ca de obicei. Cu o zi în urmă, atât pacienţii cât şi personalul medical, în unanimitate, acceptaseră planul Jessicăi de organizare a expoziţiei de artă. Acum, entuziasmul era cu atât mai mare, deşi existau păreri contradictorii în privinţa următorului pas care trebuia făcut. Când sună telefonul aproape nimeni nu-l auzi. În cele din urmă Naomi răspunse şi trecură câteva minute până când cei adunaţi acolo au realizat că aceasta avea ochii în lacrimi şi vorbea cu vocea înecată de plâns. Ştiind-o o fire calmă şi, de obicei, neexteriorizându-şi emoţiile, de această dată văzând-o plângând colegii tăcură imediat, încremenind în aşteptarea veştilor proaste. Ca Naomi să reacţioneze în felul acela însemna că, într-adevăr, era vorba de ceva grav.

— Val! ghici Jessica, punând toate temerile lor într-un singur cuvânt.

Naomi confirmă din cap.

— A fost dusă de urgenţă la maternitate, cu hemorgie. Starea ei nu e prea bună. Şi, făcând semn spre telefon, rosti numele soţului lui Val: John era.

— Şi copilul?

Naomi ridică din umeri ştergându-şi lacrimile.

— Încă nu s-a născut. Să sperăm…

— Şi să ne rugăm, adăugă Sally, asistenta practicantă, şi toţi încuviinţară.

— Ce le spunem pacienţilor? veni din partea lui Graham întrebarea care le mută gândul de la vestea care, cel puţin în momentul acela, era prematur să-i îngrijoreze mai mult decât era nevoie.

— Presupun că Liz Morgan va apărea cât mai curând, nu? zise Stuart şi se uită la Jessica aşteptând să-i confirme.

Dându-şi seama că restul personalului nu aflase de schimbarea planului, Jessica oftă adânc şi se apucă să le explice situaţia, aducându-le astfel o veste şi mai rea.

— Şi cine-i persoana? întrebă Naomi arţăgoasă, ca să-şi mascheze tulburarea pe care încă nu reuşise să şi-o reprime.

Frământându-şi creierii Jessica încercă să-şi amintească ce-i spusese Val.

— E un bărbat, asta-i tot ce ştiu, dar Val zicea că sunt prieteni şi asta înseamnă că dracul nu-i atât de negru. Vorbele ei îi mai liniştiră şi ieşiră cu toţii din cabinet gata să înfrunte o nouă zi cât mai optimist cu putinţă.

— Săptămâna viitoare cineva va prelua conducerea secţiei, le spuse Jessica colegilor în pauza de prânz. Aproape toată dimineaţa fusese ocupată să telefoneze ba la administraţia spitalului, ba managerului secţiilor clinice, încercând să rezolve o parte din probleme. Pentru următoarele câteva zile trebuie să contramandăm consultaţiile lui Val. De urgenţe mă ocup eu până vedem ce se-ntâmplă, iar dacă am nevoie de vreun sfat îi pot telefona.

— Nu te duci mâine la conferinţă? o întrebă Graham făcând-o să se încrunte uşor. De la o vreme prea îl interesa când vine şi unde se duce.

— Ba da, însă plec de-abia seara. Conferinţa începe vineri. Mâine ar fi trebuit să-mi iau liber, dar am să renunţ, zise cu părere de rău. Abia aşteptase să-şi revadă vechea prietenă, pe Jo, şi să afle ultimele noutăţi, dar putea trece pe la ea şi mai spre seară.

Când se întoarse la hotelul unde avea să se ţină conferinţa se făcuse cu mult mai târziu decât intenţionase să-şi prelungească vizita. Cinase la Jo, apoi stătuseră la taclale şi la bârfe, ca întotdeauna când se vedeau, în timp ce soţul lui Jo strânsese masa şi spălase vasele. Jessica o invidia că avea un asemenea soţ, pe Bob, care niciodată nu pregeta să dea o mână de ajutor în treburile gospodăreşti

şi la îngrijirea celor doi copii. Toţi ceilalţi bărbaţi pe care-i cunoştea erau prea orgolioşi şi dedicaţi meseriei lor pentru a-şi mai asuma şi un asemenea rol, dar Bob se descurca foarte bine deşi avea o slujbă de răspundere la o firmă de brokeraj din centrul financiar.

Când observase cât se făcuse ceasul, Jessica scosese un ţipăt scurt şi sărise în picioare să-şi caute pantofii de care se descălţase ceva mai devreme. Bob apăruse din bucătărie.

— S-a făcut târziu? o întrebase el cu un aer nevinovat.

— Nu mai prind ultimul metrou, se văicărise Jessica în timp ce-şi căuta şi al doilea pantof.

— Asta-i problema cu voi, fetele… când vă apucaţi de bârfe uitaţi de timp, de tot…

— De ce n-ai spus nimic? bombănise Jessica b gându-şi piciorul în pantoful lui Jo, cu două numere mai mic.

— Păi mai puteam să zic ceva? replicase el abţinându-se să nu pufnească în râs. Nici măcar n-am îndrăznit…

— Poţi rămâne aici peste noapte… spusese Jo, dar Jessica o întrerupsese imediat.

— Mulţumesc, dar trebuie să plec neapărat. Dacă mă grăbesc prind metroul…

— N-ai să-l prinzi, intervenise Bob.

— Uf! Jessica se aşezase dezumflată. Oricât i-ar fi plăcut să rămână, trebuia să se întoarcă la hotel pentru că la nouă dimineaţa începea conferinţa şi voia să se mai uite o dată peste lucrarea pe care urma s-o prezinte. Astfel ar fi fost nevoită să se trezească şi să plece cu noaptea-n cap.

Văzând-o nervoasă şi îngrijorată, Bob se înmuiase.

— O.K; te conduc cu maşina.

Jessica scuturase din cap zâmbindu-i.

— Eşti foarte drăguţ, dar nu vreau să te deranjez.

— Nu-i niciun deranj. La ora asta nu-i aglomeraţie şi ajungem repede. Poate-i mai bine să dormi la hotel fiindcă dimineaţa, la noi, e un circ întreg cu gemenii.

— Dar… începuse Jo, însă Bob o întrerupsese râzând.

— Dacă vrei să spui că am băut, atunci ţin să te-anunţ că nu am băut decât un singur pahar la cină. Şi oftând teatral: Am presimţit că aşa o să se-ntâmple şi că cineva trebuie să aibă mintea limpede.

Jessica se repezise să-l îmbrăţişeze şi-l sărutase pe obraz.

— Bob, eşti nemaipomenit!

— Nu-i aşa? replicase el, ferm convins de superioritatea sexului bărbătesc.

Jo îşi strecurase braţul sub al lui şi-l sărutase pe celălalt obraz.

— Mda, nemaipomenit, bombănise ea. Încă puţin şi ai să devii insuportabil de perfect.

— Dar nu şi în seara asta nu? întrebase el cu acelaşi aer infatuat.

— Nu, în seara asta, nu, se răsfăţase ea, apoi pe un ton serios: Acum, dacă tot te crezi perfecţiunea întruchipată, du-te şi fă-ne nişte cafea şi lasă-ne să ne terminăm discuţia.

— Am înţeles, să trăiţi! Şi trăgându-le câte o pălmuţă peste fund, ieşise repede, înainte ca cele două să-şi revină din surpriză.

Era aproape două noaptea când Jessica ajunse în faţa camerei de hotel. Când întoarse cheia în broască, uşa refuză să se deschidă deşi, la sosire, cu aceeaşi cheie o descuiase, fără greutate, băiatul de serviciu. Mai făcu o încercare. În liniştea de pe coridor fiecare sunet era amplificat, cu toate că se străduia să nu facă zgomot. Dar şi de această dată cheia rămase înţepenită şi mânerul uşii scârţâi când îl forţă să se răsucească. Poate că nu era cheia potrivită. Verifică numărul… Ba da, cheia era bună. La a treia încercare o scăpă din mână, şi cheia căzu pe covorul gros cu un sunet înfundat. Încă o dată şi gata, se ambiţionă, neputând ceda uşor la gândul ce impresie ar fi făcut celor de la recepţie dacă ar fi coborât să le spună că nu e în stare să descuie uşa. Strecură din nou cheia în broască, o întoarse uşor, dar nici de această dată broasca nu cedă. Tocmai renunţase să mai încerce când în spate

auzi un zgomot. Întorcându-se, pe jumătate aplecată, văzu corpul unui bărbat într-un halat de baie, alb, strâns în talie, dar desfăcut peste pieptul lat şi bronzat acoperit cu păr blond. Simţind că i se usucă gura, Jessica se îndreptă de spate şi atunci îi văzu bărbia fermă, nasul drept şi ochii de un albastru intens, care exprimau o tristă resemnare. Când privirile li se întâlniră expresia lui se schimbă nu într-una supărată ci, mai degrabă, iritată. Sau dispreţuitoare? îşi zise Jessica într-o fracţiune de secundă.

Fără o vorbă, Michael îi luă cheia din mână şi făcu un pas spre uşa ei. Încremenită de uimire, Jessica nu putu decât să-l urmărească cum potriveşte cheia în broască pentru ca apoi, răsucind-o încet, să o deschidă, fără efort. După ce împinse uşa, scoase cheia, i-o puse în palmă şi, fulgerând-o cu privirea, trecu pe lângă ea şi intră în camera lui. Uitându-se după el, Jessica îi văzu picioarele lungi, goale şi asta îi dădu de înţeles că dormea dezbrăcat, ceea ce o făcu să-şi revină atât de brusc încât scăpă geanta din mână, care se deschise şi toate lucrurile dinăuntru se rostogoliră pe covor. Că o fi fost zgomotul făcut de geanta trântită pe jos, sau ţipătul ei ascuţit, Jessica nu ştia, dar îl văzu întorcându-se, fixându-şi privirea mai întâi asupra ei, apoi asupra lucrurilor împrăştiate pe jos: farduri, bigudiuri, blocnotesul, pixuri, parfumul, cheile, pieptenele şi alte câteva mărunţişuri indispensabile unei femei, după care se răsuci şi intră în camera lui, închizând uşa încet.

Neputând adormi, jumătate de oră mai târziu Jessica stătea pe întuneric, cu ochii deschişi. Ce căuta el acolo? Ştiind deja că e medic îşi spuse că, probabil, e un psihiatru venit tot la conferinţă, dar asta era mai mult decât o simplă coincidenţă, prea complicată să se gândească la ea. Totuşi, o întrebare îi stăruia în minte, anume dacă o recunoscuse. Dacă da, de ce nu-i spusese nimic? Fusese atât de îngrozit văzând-o? Cât despre ea, ce să mai zică de felul cum reacţionase în faţa acelui bărbat, trebuia s-o recunoască, extraordinar de atrăgător?

Încă vedea în faţa ochilor pieptul şi picioarele lui goale, imaginaţia ei insistând asupra acelor părţi ale

corpului lui rămase acoperite. Pufnind se răsuci în pat, străduindu-se să se concentreze asupra întrebării dacă o recunoscuse ori nu. Faptul că nu reacţionase în niciun fel nu era cel mai corect răspuns? Adormi încercând să-l găsească pe cel mai puţin deprimant.

A doua zi, în sala de conferinţe, statura lui impunătoare domina întreaga asistenţă. Privirile li se întâlniră din nou sau cel puţin asta fu impresia Jessicăi, dar fiindcă el nu avu nicio reacţie, până la urmă conchise că fusese doar o iluzie.

Îi ascultă comunicarea asupra noului medicament numit Clozapine şi află că lucrase la una dintre cele mai prestigioase universităţi de medicină americane dar, oricât de interesantă şi la obiect era expunerea lui, Jessica îşi dădu seama că mai multă atenţie acordă vocii lui calde, baritonale. La un moment dat, sala izbucni în râs, trezind-o din visare. Era surprinsă auzindu-l făcând glume, fiindcă nimic din comportamentul lui de până atunci nu-i dăduse de înţeles că putea fi altcumva decât un tip ursuz şi antipatic. Jovialitatea cu care răspundea întrebărilor era o nouă bombă pentru Jessica. Buna dispoziţie şi farmecul aparte erau calităţi pe care niciodată nu i le-ar fi intuit. Imediat îşi aminti cum reuşise el s-o vrăjească pe doamna Gordon de la hotel şi-şi spuse că poate ea fusese de vină că-şi pierduse umorul.

Ceea ce nu era deloc îmbucurător.

Capitolul 3

Ca un făcut, tocmai în dimineaţa aceea, când se prezenta la lucru şi medicul care urma să ţină locul şefei, se trezi mai târziu şi asta nu prevestea nimic bun. Îşi aminti cum ultima oară, fiindcă dormise mai mult, fusese prinsă de viscol. Peste noapte avusese un coşmar şi, cuprinsă de panică, nu mai reuşise să adoarmă decât foarte greu, motiv pentru care se şi trezise târziu.

Acum, cu o felie de pâine prăjită într-o mână şi cu cealaltă încercând să se îmbrace în taiorul bleumarin, cel mai sobru pe care-l avea, aruncă o privire în oglindă. Părul negru, ondulat natural, pe care de mult trebuia să-l fi tuns,

i se revărsa pe umeri ca o cascadă, dându-i un aer prea feminin şi vulnerabil, ceea ce nu era de dorit, în locul unuia distant, profesional.

Lăsându-şi maşina în parcarea pe tăbliţa căreia scria clar „numai pentru ambulanţe”, urcă în fugă cele câteva trepte, intră în clădirea spitalului şi se repezi pe scări, urcându-le câte două o dată, ţinându-şi fusta ridicată să nu se împiedice în ea. La un moment dat, când în faţă îi apăru un perete ce n-ar fi trebuit să se afle acolo, realiză că o luase într-o direcţie greşită şi fu atât de surprinsă, încât se lăsă pe spate, gata să se rostogolească. Dar, ca din perete, se ivi o mână care o prinse strâns de braţ trăgând-o într-o parte. Ştiind ce avea să vadă, deşi n-ar fi vrut să fie aşa, n-avu încotro şi-şi înălţă capul.

— Tu! Chiar nu se aşteptase? De fapt ceea ce îi dăduse coşmaruri peste noapte fusese gândul că, adunate cap la cap, toate indiciile lui Val în legătură cu persoana care urma să-i ţină locul… numele lui Mike şi faptul că venise din State, indicau o singură persoană… pe doctorul Michael Knight.

— Da. O sclipire se aprinse în ochii lui şi răspunsul laconic îi dădu Jessicăi de înţeles că o recunoscuse. După ce se asigură că îşi recăpătase echilibrul, Michael Knight îi dădu drumul la braţ şi făcu un pas înapoi, măsurând-o din cap până-n picioare, trecându-şi privirea peste sânii ce i se ridicau şi coborau în ritmul iute al respiraţiei şi oprindu-se asupra picioarelor pe care poalele fustei încă ridicate le descopereau mai mult decât admitea buna-cuviinţă.

După ce el îi dădu drumul la braţ şi ea începu să respire normal, parcă nu i se mai părea atât de înalt. Pe tocuri, îşi depăşea în înălţime prietenii, colegii şi pacienţii, dar pe bărbatul acela nu l-ar fi ajuns oricât de înalte ar fi fost tocurile pe care s-ar fi cocoţat.

Amintindu-şi că întâlnirile precedente fuseseră un fiasco, Jessica hotărî să încerce să fie mai veselă, în ideea că poate îi va descreţi fruntea cu zâmbetul care, de obicei, înmuia şi cele mai împietrite inimi.

— Îmi pare rău că am întârziat puţin, dar nu m-am

putut trezi la timp. Nu-mi stă în fire, dar… Vocea începu să-i tremure şi zâmbetul de o sută de waţi îi pieri de pe buze, văzând că Michael Knight nu reacţionează la şarmul ei îndelung exersat. Se îmbujoră uşor în timp ce el continuă s-o fixeze cu privirea câteva secunde înainte să şi-o mute într-o parte.

— Şedinţa începe în câteva clipe, o anunţă el pe un ton rece, oficial, deja îndreptându-se spre cabinetul medicilor.

— Ah, Jessie! Stuart o zărise şi acum se grăbea să urmeze instrucţiunile. Domnule doctor, aţi cunoscut-o pe Jessica Balfour, medicul nostru specialist? Vocea lui puternică o irită la culme dar, cum toţi ochii se îndreptară asupra ei, nu avu încotro şi-i întinse mâna noului şef de secţie. Michael Knight i-o strânse în palma lui enormă, îi zâmbi scurt, apoi şi celorlalţi, dar mult mai larg.

— Ne-am cunoscut, îl informă el şi Jessica îşi simţi inima tresărindu-i în piept. Ce naiba avea de gând să le spună? Ne-am cunoscut… la conferinţă, adăugă el şi, în afară de Stuart, care se încruntă, toţi ceilalţi încuviinţară din cap zâmbind.

— V-a vorbit Jessie despre organizarea secţiei? îl întrebă Stuart luând o ceaşcă cu cafea din mâna lui Naomi şi întinzând-o şefului.

— Mulţumesc. Mike zâmbi şi Jessica se bucură că mulţumirile îi erau adresate mai mult lui Naomi decât lui Stuart care, în dimineaţa aceea, se comporta destul de ciudat. Întâlnirea noastră a fost prea… scurtă şi n-am apucat să facem schimb de informaţii.

Asta fiindcă mi-ai întors spatele, îşi spuse Jessica nervoasă, apoi îi reveniră în minte împrejurările şi roşi din nou, dar nu fiindcă se purtase stângaci, ci amintindu-şi cum era îmbrăcat doctorul Knight… mai bine zis cât era de dezbrăcat… cu pieptul musculos acoperit de păr blond cârlionţat. Nu era ceva obişnuit să începi o relaţie profesională cu o persoană cunoscând amănunte intime despre ea, aşa că Jessica făcu un efort să-şi alunge acea imagine din minte. Întorcând capul ca să-şi ascundă

tulburarea, observă pe figura lui Stuart o expresie ciudată. Ce naiba era cu el?

Toate foile de observaţie ale pacienţilor erau la zi şi nu-i luă mult timp să-l pună pe Mike la curent cu treburile secţiei.

Pe moment, tot ce putea el face era să cunoască grupul de pacienţi, urmând ca în câteva zile să-i examineze pe fiecare în parte. În ziua aceea, trebuiau rezolvate doar eventualele probleme ce se puteau ivi. Şedinţa tocmai se terminase când Stuart îi opri din drum.

— Domnule doctor, mai e un singur lucru despre care nimeni nu s-a gândit să vă spună, zise el oftând, de parcă, deşi nu-i făcea plăcere, conştiinţa îi dicta să-şi facă datoria. Nu ştiu ce părere veţi avea despre asta, continuă pe un ton ce dădea de înţeles ca spera că lui Michael Knight să nu-i placă deloc ceea ce avea să afle.

Michael se aşeză din nou pe scaun, lăsând din mână foile de observaţie care se împrăştiară pe măsuţa pentru cafea.

— Ascult, zise el iritat văzând că Stuart îşi prelungeşte pauza mai mult decât era nevoie.

Toţi se opriră în loc privindu-l pe Stuart surprinşi, sau nerăbdători să audă ce avea să spună. Dându-şi seama imediat despre ce e vorba, Jessica presimţi dezastrul.

Tânărul se uită la ea aproape cu duşmănie, apoi se întoarse şi-i spuse şefului:

— Domnule doctor, asta a fost ideea lui Jessie a noastră. Deşi se străduise s-o spună de parcă toţi se amuzau pe seama ei, Jessica răsuflă uşurată când, la un moment dat, nemaisuportând tonul infatuat a lui Stuart, Naomi se băgă în vorbă, pledându-şi punctul de vedere, susţinut cu îndârjire atât de Graham, cât şi de asistenţii practicanţi. Stuart încercă să nu se lase intimidat, însă Michael replică uitându-se la ceas cu subînţeles:

— Cred că am înţeles ideea, amănuntele le discutăm mai târziu.

— Miercuri, la prânz, se întruneşte comitetul de organizare a expoziţiei, îl informă Naomi, strâmbându-se la

Stuart pe furiş.

Jessica o văzu şi cu un zâmbet îi mulţumi pentru sprijin, apoi observă că Michael Knight zărise schimbul de priviri şi că nu părea deloc încântat.

Stuart făcu o ultimă încercare disperată.

— Domnule doctor, dacă doriţi încă nu e târziu s-o contramandăm.

— Cuum? Toţi din cabinet, în afară de doctorul Knight şi Stuart, rostiră cuvântul pe diferite tonuri, de indignare, groază şi uimire.

Michael Stuart ridică din sprâncene şi pe buze îi apăru un zâmbet trist.

— Se pare că dacă nu-mi dau acordul, risc să-mi ridic în cap tot personalul. Trebuie să recunoşti că mişcarea ta nu-i prea înţeleaptă.

De furie, Stuart se roşi ca un rac fiert.

— Păi…

Dar nu fu lăsat să termine.

— Mie ideea mi se pare excelentă şi Jessica merită să fie felicitată pentru această iniţiativă. Pentru prima oară

Jessica simţi ce înseamnă să-i fie adresat unul din zâmbetele lui, un zâmbet care nu îi descoperea numai dinţii albi ci şi licărul din adâncul ochilor albaştri ce o captivară pe deplin. De-abia acum înţelegea ea adevărata semnificaţie a cuvântului „vrajă”. Cred că e timpul să dau o raită pe-aici, zise luând din nou în mână foile de observaţie, apoi întorcându-se spre ea: Jessica, vrei să mă însoţeşti?

— Da… sigur… ăăă… Cum să-l numească? în spital se adresau unii altora pe numele mic şi Val se zbătuse mult să creeze acel climat de colegialitate neprotocolară. Stuart se obişnuise greu cu asta atunci când venise în secţie şi era de-ajuns să se afle în faţa unui şef-bărbat, că nu mai contenea să i se adreseze cu „domnule”.

Doctorul Knight, parcă ghicindu-i gândurile, o scoase din încurcătură:

— Spune-mi Michael sau Mike. Doar mama îmi zice Micky. Nu te formaliza. Hohote de râs îi însoţiră remarca şi

atmosfera se destinse. Asta şi intenţionează, se gândi Jessica, privindu-l cu atenţie şi realizând brusc că, deşi avea un aer relaxat, nimic nu-i scăpa din vedere. Ne vedem peste cinci minute în biroul meu, mai spuse şi ieşi din cabinet, lăsându-i pe toţi cu gura căscată.

— Dacă n-aş fi măritată… râse Naomi.

— Şi cu zece ani mai tânără… adăugă Graham.

— Asta o crezi tu, fiindcă încă mai ai caş la gură…

Jessica îi lăsă să se tachineze în continuare şi se duse în biroul ei. Dacă niciodată până atunci, înainte de o întâlnire cu Val Forrester, nu considerase necesar, acum voia să-şi verifice machiajul.

Spitalul de zi funcţiona într-o clădire micuţă, cu parter şi etaj, fiecare nivel fiind străbătut de la un cap la altul de câte un hol lung din care porneau toate încăperile. În timp ce vizitau parterul, Jessica observă că pacienţii îi priveau cu o curiozitatea nedisimulată, unul dintre ei, Maggie, chiar le tăie calea şi fură nevoiţi să se oprească.

— Bună, o salută Michael Knight înainte ca Jessica să poată spune ceva.

— Eşti doctorul cel nou? îl întrebă femeia scundă, privindu-l cu suspiciune.

— Exact. Sunt Michael Knight. Tu eşti…

— Maggie.

— Mă bucur să te cunosc, Maggie, zise el strângându-i mâna, gest ce o făcu să roşească de plăcere.

— Ce mare eşti, spuse ea, dându-şi capul pe spate ca să-l vadă mai bine. Cred că eşti mai înalt decât doctorul Price, adăugă pe un ton acuzator.

W w w

— Aaa… cu vreo doi centimetri.

— Eşti foarte chipeş, observă ea, făcându-i cu ochiul. Mă rog, pentru cine preferă blonzii.

— Mulţumesc, îi acceptă el complimentul, văzând că Maggie aştepta să mai zică ceva.

Femeia dădu din cap şi se îndepărtă la fel de brusc cum îi abordase, dar o putură auzi mormăind ceva despre bărbaţii bruneţi cu ochii negri.

— Doctorul Price e febleţea lui Maggie, îi explică Jessica.

— Mi-am închipuit… e genul înalt, brunet, frumos, dar sper ca cineva, cândva, să ne aprecieze şi pe noi, blonzii! Jessica nu îndrăzni să-i spună că nu avea motive să-şi facă griji şi că ea una era sigură că nu ducea lipsă de admiratoare. Nu-l cunoştea îndeajuns de bine ca să-l tachineze şi nu ştia cum ar fi reacţionat. Cum crezi că pot cunoaşte cât mai mulţi oameni în acelaşi timp?

— Ori aşteptăm până la masa de prânz, ori mergem acum la bufet, îi propuse ea.

Surprinzător, dar bufetul era aproape gol şi Jessica îi prezentă cei câţiva pacienţi aflaţi acolo.

Hughie îi scutură mâna cu putere, aruncându-i o privire fioroasă. Gras şi la vreo patruzeci de ani, Hughie era şi mult mai scund decât Mike, dar părea un om periculos sau, cel puţin, asta voia să dea de înţeles. Sau se purta aşa când intra în criză. Toţi ştiau că Hughie n-ar fi omorât nici măcar o muscă şi că atitudinea sa agresivă era tipică celor din cartierul în care copilărise. Mike nu-l zgândări şi Hughie îi dădu drumul la mână, după care se întinse peste masă să-şi ia ţigara lăsată să ardă în scrumieră.

— Aici nu le e interzis pacienţilor să fumeze? o întrebă Mike.

Jessica se uită la el să vadă dacă vorbeşte serios şi dacă aşteaptă un răspuns, apoi îi spuse că în spitalul de zi nu se mai aplica acest regulament de când se constatase că mulţi pacienţi fumau, că era imposibil să-i convingi să renunţe şi că era mai bine ca ei să vină la spital chiar dacă fumau, decât să nu vină deloc. Bineînţeles că personalului îi era interzis să fumeze, dar gândindu-se la plămânii ei, probabil îmbâcsiţi de nicotină, îşi spuse că nici nu mai era nevoie s-o facă. Fumatul pasiv era la fel de dăunător.

La etaj era biroul lui Val… acum al lui Mike, alături de birourile medicilor şi cel al personalului mediu, sala de mese şi cabinete pentru alte specialităţi. La parter se aflau cabinetele psihologului şi asistentului social, apartamentul

pentru terapie ocupaţională format din bucătărie, atelier de creaţie şi camera pentru relaxare, depozite şi camere de baie pentru personal şi pacienţi. Michael Knight părea impresionat.

După vizită, încurajată de atitudinea lui binevoitoare, Jessica îl urmă optimistă în biroul lui, spunându-şi mulţumită că, în cele din urmă, lucrurile vor merge bine, că între ea şi Michael toate problemele se vor rezolva.

— Ce-ai făcut de l-ai supărat pe Stuart? Vorbele lui o luară pe nepregătite. Negăsind repede un răspuns, Jessica se fâstâci, sângele îi năvăli în obraji şi ştia că are o mutră vinovată deşi, în realitate, nu făcuse absolut nimic. La ce naiba se referea? N-ai nimic de zis? o întrebă el încruntându-se şi pe acelaşi ton răstit ca atunci când o târâse din maşină.

Ştiind că atacul este cea mai eficace formă de apărare, Jessica îşi lansă prima salvă.

— Ce te face să crezi că i-am făcut ceva? îl întrebă, felicitându-se în gând când văzu că atacul îl luase prin surprindere. Era limpede că nu se aşteptase la o astfel de atitudine din partea ei. Nu i-am făcut nimic lui Stuart, în afară de ajutorul pe care i l-am oferit atunci când a avut nevoie. Dacă tragi concluzii luându-te după scena pe care a făcut-o de dimineaţă atunci, la fel ca mine, n-ai priceput nimic. Este pentru prima oară când se comportă în felul acesta şi credeam că reacţia colegilor ţi-a dat de înţeles că şi ei au fost surprinşi.

— Hmm, mormăi el. Totuşi, ceva se-ntâmplă. Eşti sigură că nu ştii ce?

— Sunt sigură, spuse ea cu convingere. Dar… poate chiar tu eşti cauza, zise prevăzătoare, gândindu-se la consecinţele curajului de a-l înfrunta.

— Insinuezi că ar avea ceva împotriva mea? întrebă el de-a dreptul consternat.

— Nu, deloc. Dimpotrivă. Cred că încearcă să te impresioneze. Tăcerea lui o îmboldi să continue: Eşti noul lui şef şi e o dorinţă firească. Poate a crezut că ideea cu expoziţia n-o să-ţi placă.

— Şi înainte se împotrivea acestei acţiuni?

— Nu. La început toţi au fost puţin surprinşi, apoi s-au entuziasmat. Cred că la întrunirea de miercuri vei afla…

— Crezi că numai despre asta e vorba?

— S-ar putea să fie ceva. În spitalul de zi personalul este în majoritate feminin. Am crezut că asta nu-l deranjez pe Stuart, dar se pare că m-am înşelat. Pe lângă faptul că vrea să te impresioneze ca şef, cred că, fiind bărbat, vrea să se coalizeze cu tine.

Jessica nu ştia sigur la ce reacţie se aştepta din partea ei, însă Mike nu părea deloc impresionat de părerea ei.

— E o pură speculaţie. Doar nu te gândeşti la discriminare sau hărţuire?

— Nu, nicidecum. Jessica observă că el chiar nu înţelege ce-i sugerează. E mai mult o chestiune de solidaritate între bărbaţi.

— Hmm, mormăi el fără convingere. Poate s-a gândit că în privinţa expoziţiei te-ai angajat într-o treabă care te depăşeşte şi încearcă să salveze situaţia până nu e prea târziu.

— Poate, dar toată lumea…

— Se pare că te bizui foarte mult pe „toată lumea”, o întrerupse Mike, neîncercând să-şi ascundă sarcasmul. Judecând după cum te-ai descurcat în alte situaţii, n-aş spune că m-aş putea încrede în talentele tale organizatorice. Mereu te sprijini pe ajutorul celorlalţi să-ţi rezolve treburile grele şi să te scoată din încurcătură? Întrebarea lui părea îndreptăţită, dar Jessica izbucni nervoasă:

— Nu e drept! Doar fiindcă… Nu putea nega că o întâlnise de două ori şi tot de atâtea ori o salvase! Dar nici nu-i ceruse ajutorul. Nu m-ai cunoscut la justa mea valoare, continuă însoţindu-şi cuvintele cu un zâmbet cuceritor care, însă, asupra doctorului Knight nu avu efectul dorit, ci îl făcu să se încrunte şi mai tare.

— Am mai cunoscut femei ca tine… Ah, nu-ţi contest calităţile profesionale. Probabil că eşti inteligentă şi

competentă, dar în viaţa de zi cu zi aştepţi tot timpul să fie cineva lângă tine... un bărbat... care să te scoată din încurcătură. Asta-i problema cu Stuart? De-asta s-a purtat aşa de dimineaţă?

— E o acuzaţie gravă! Jessica sări de pe scaun, roşie la faţă şi gâfâind de indignare. Cum îndrăznea să-i spună asemenea inepţii? N-ai niciun drept, absolut niciun drept...

— Poate că da, poate că nu, replică el. Timpul îşi va spune cuvântul... Da, ai dreptate... nu trebuia să te acuz. Acum sper că eşti de acord că şi acuzaţiile tale împotriva lui Stuart sunt nefondate.

O prinsese în cursă!

— Ai dreptate, trebuia să-mi fi ţinut gura.

— Exact, şi voi avea o discuţie şi cu Stuart. Singurul lucru pe care nu-l accept sunt bârfele. Atmosfera încordată ar avea efecte nedorite asupra pacienţilor şi nu duce la nimic bun.

Şi cu asta scurta lor discuţie se încheie. În timp ce se îndrepta spre biroul ei, Jessica se întrebă cum reuşise

Michael Knight doar cu câteva cuvinte s-o facă să spună un lucru atât de indiscret. Chiar dacă ştia că ea are dreptate, nu trebuia să spună aşa ceva, iar faptul că o intuise nu-i plăcea deloc. Pur şi simplu o învârtise pe degete; ca s-o facă să înţeleagă faptul că o acuzaţie nefondată poate fi periculoasă, sau fiindcă voise să-i demonstreze că o putea face? În acest caz viitorul relaţiilor lor profesionale părea destul de sumbru. Oftând adânc îşi ridică părul de pe faţă.

Trebuie să mă tund neapărat, îşi spuse, jurându-se că atâta timp cât doctorul Michael Knight va lucra acolo, ea va fi exemplul eficienţei organizate. Îi va dovedi că nu este o idioată cum o fi crezut-o, şi că nu seamănă cu femeile pe care le cunoscuse până atunci... bineînţeles, dacă ele nu erau, cumva, doar rodul imaginaţiei lui. O bătaie în uşă îi întrerupse şirul gândurilor. Intră! strigă, ceva mai uşurată.

Jeannie MacPherson apăru în prag, mai agitată decât de obicei.

— Jeannie! Vino înăuntru. Cu ce te pot ajuta? Jessica

îşi alungă din minte pe Michael Knight şi femeile lui şi-şi concentră atenţia asupra femeii micuţe, între două vârste, care rămăsese în prag.

— E vorba despre expoziţie, spuse ea făcând un pas înăuntru. Mi-a venit o idee.

Capitolul 4

— Apropie-te, Jeannie. Despre ce e vorba? Jessica îi zâmbi făcându-i semn să se aşeze pe scaun.

— Eu ştiu?... Poate nu trebuia... Jeannie rămăsese lângă uşă ezitând să înainteze.

— Tocmai voiam să beau o cafea. Vrei şi tu una? o întrebă Jessica ducând-o să se aşeze, apoi se duse să toarne cafeaua gata pregătită care nu lipsea niciodată din filtrul cumpărat din banii ei, dar care merita toată cheltuiala.

Cu cafeaua în faţă, Jeannie tot nu îndrăznea să vorbească, dar Jessica era impresionată că venise, totuşi, până acolo, dar mai ales că „avea o idee”. Femeia suferea de depresie, boală caracterizată prin obsesii, şi avea o mamă bătrână care-i dirija viaţa făcând-o să-şi piardă încrederea în sine. Deşi urmaşe o vreme tratamentul medicamentos, făcea progrese prin psihoterapie.

— Pe toţi ne interesează această expoziţie, spuse Jeannie, apoi sorbi din cafea evitându-i privirea.

— Asta-i bine. Trebuie să recunosc că, la început, când am propus organizarea ei, m-am întrebat dacă nu cumva lumea o să creadă că sunt absurdă.

Jeannie rămase şocată.

— Cum adică absurdă? Doar sunteţi medic!

— Până şi medicii pot avea idei absurde. Mai ales ei, îşi spuse Jessica, cu gândul la o anumită persoană. Mă bucur că totul s-a sfârşit cu bine.

— Da, încuviinţă Jeannie şi fiindcă nu mai adăugă nimic, Jessica o îndemnă să vorbească:

— Spuneai că ţi-a venit o idee. Ai de gând să faci ceva în sensul ăsta?

— Ah, nu, în niciun caz, doamnă doctor, zise femeia, încremenind la gândul că aşa ceva s-ar putea întâmpla.

Totuşi, vreau să dau o mână de ajutor. Toţi suntem atât de entuziasmaţi! Nu sunt deloc talentată… nu ştiu nici să pictez, nu mă pricep nici la olărit, dar mă-ntreb…

— Da, spune!

— N-aveţi cumva nevoie de cineva care să ţină lucrurile în ordine şi să scrie scrisori? Asta pot s-o fac. Înainte să-mi dau demisia ca să mă ocup de mama, am făcut muncă de birou şi… Se opri când Jessica se aplecă peste masă bătând din palme bucuroasă.

— Ar fi grozav! Sigur că avem nevoie de cineva care să se ocupe de treburile administrative. Eşti o adevărată mană cerească!

Surprinsă de o asemenea comparaţie, Jeannie nu putu să nu se bucure puţin.

— Sunteţi sigură… dacă fac vreo greşeală…

Jessica îi alungă temerile.

— Toţi facem greşeli, dar sunt convinsă că ai să te descurci. Când vrei să-ncepi treaba?

— Mama are o vorbă: nu lăsa pe mâine ce poţi face azi.

— Măcar în privinţa asta are dreptate. Poţi lucra aici în birou cât sunt plecată. Deja am trimis scrisori celor care pot mediatiza organizarea expoziţiei în rândul pacienţilor şi al rudelor lor şi am trimis reclame în revistele de specialitate. Am primit deja răspunsuri, aşa că am să te las pe tine să le clasezi şi să te ocupi de asta cum ştii mai bine.

Jeannie se uită cu îndoială la teancul de hârtii împrăştiate pe un scaun şi pe jos, într-un colţ al încăperii.

— N-ar fi bine să le iau de-aici şi să mă uit prin ele?

— E foarte bine. Jessica era bucuroasă că femeia îşi înfrânsese timiditatea şi-şi făcuse curaj să-i facă propunerea aceea. Mai târziu vom stabili programul care îţi convine, dar să-mi spui dacă crezi că e un volum de muncă prea mare pentru tine.

— Dacă sunt lăsată în pace şi nu mă mai bate nimeni la cap, probabil că am să mă descurc. Şi schiţă un zâmbet, primul pe care Jessica i-l vedea pe buze. În momentul acela ştiu că avusese o idee grozavă cu organizarea expoziţiei,

indiferent de părerea celorlalţi.

— Dacă eşti sigură… Mike Knight nu părea prea convins când Jessica îi explică despre ce e vorba.

— Ar putea fi exact ceea ce are nevoie. Din cauza mamei ei şi-a pierdut încrederea în sine şi asta poate fi şansa ei să şi-o recapete. Această preocupare o va face să se simtă utilă…

— Atâta vreme cât nu va face greşeli.

De ce era atât de pesimist? Jessica simţi că se enervează, dar se strădui să-şi păstreze calmul.

— Am s-o supraveghez îndeaproape, dar cred că sub masca timidităţii se ascunde un om competent.

— Atâta vreme cât nu se suprasolicită şi nu devine agitată.

— Sunt sigură că se cunoaşte destul de bine ca să ştie când să se oprească.

— Bine, m-ai convins. Vom vedea ce-o să mai fie, încuviinţă el zâmbind, dar asta mai mult o enervă.

Nu era obişnuită să i se verifice deciziile. îi povestise lui Mike, aşa cum avea să-i anunţe şi pe ceilalţi, că Jeannie se va ocupa de această treabă şi nu se aşteptase ca el s-o trateze de parcă acordul lui trebuia obţinut în mod special. Era o profesionistă şi ştia ce era cel mai bine pentru Jeannie. Oricât de entuziasmată ar fi fost în ce privea organizarea expoziţiei, n-ar fi pus vreodată în pericol sănătatea vreunui pacient.

— Cu expoziţia merge bine, nu? o întrebă el şi Jessica avu impresia că încearcă să lungească discuţia, dar nu că l-ar fi interesat răspunsul.

— Da. Şi se lansă în detalii, dar Mike o întrerupse brusc.

— Voi afla amănuntele la întrunire. Atunci de ce m-ai mai întrebat? se gândi ea abţinându-se s-o spună cu voce tare. Participi cu vreo lucrare?

Întrebarea o luă prin surprindere.

— Eu? Nu, nu ştiu să pictez. De ce mă-ntrebi?

— Credeam că de-asta te agiţi atât de mult.

— Nu, mi-am zis doar că e o idee bună.

— Şi ce câştigi din afacerea asta?

— Trebuie neapărat să câştig ceva? De ce să n-o iau doar ca pe un lucru util?

— Dar e o muncă titanică.

— Nu e nevoie să te implici.

Mike rămase surprins şi părea ofensat.

— Nu asta am vrut să dau de înţeles. Mă gândeam doar... Dar Jessica nu mai află la ce se gândeşte pentru că sună telefonul şi ea ieşi imediat din biroul lui.

La capătul coridorului îl zări pe Hughie care stătea aproape lipit de perete şi se legăna pe călcâie. O clipă, Jessica avu impresia că se dădea cu capul de perete, apoi îşi dădu seama că nu-l atingea şi că nu era rănit. Se apropie încet şi-l auzi îngânând o melodie ale cărei cuvinte nu le înţelese, dar Hughie părea nervos şi nu dădea niciun semn că ar fi recunoscut-o. Jessica se gândi că în după-amiaza aceea trebuia să-l consulte neapărat, să stabilească dacă i se întâmplase ceva deosebit care-i putuse declanşa criza. Ştia că persoanele cu schizofrenie fac mai greu faţă stresului şi că o stare tensionată puternică poate duce la recidivă sau la exacerbarea simptomelor. Va încerca să facă ceva înainte ca starea lui să se agraveze, în primul rând schimbarea medicaţiei. Graham, care apăruse între timp, nu găsi nimic neobişnuit în comportamentul lui Hughie şi, după ce-i şopti câteva cuvinte, îl conduse în cabinetul de terapie în grup. Notându-şi în minte să discute mai târziu cu Graham, Jessica intră în biroul ei.

Întrunirea de miercuri din pauza de prânz îi aduse lui Mike o altă surpriză când în sala de mese intră unul dintre şefii contabili.

— Harry! Ce cauţi...? Dar nu-şi sfârşi întrebarea că bărbatul în vârstă îşi trase un scaun şi se alătură celorlalţi.

— Am grijă de bani, îi răspunse el lui Mike, deşi lucrul era evident. Jessica, pe bună dreptate, nu vrea să-şi asume responsabilitatea ţinerii contabilităţii, aşa că m-am oferit să mă ocup de contul deschis pentru organizarea expoziţiei.

— Nu e cam nepotrivit cu funcţia pe care o ai? zise

Mike fără să se gândească şi, alături, Naomi pufni dispreţuitor spre el. Harry Smith doar zâmbi.

— S-ar putea; dar e ceva ce-mi place, în plus, am ocazia să mai ies şi eu din birou.

— Cum merge cu pictatul? îl întrebă Jessica, întinzându-i o ceaşcă cu cafea.

— Cam greu. Îmi trebuie timp ca să mă obişnuiesc, dar mă bucur că după atâţia ani am luat din nou pensula în mână.

— Pictezi un tablou pentru expoziţie? Mike părea sincer surprins şi Harry râse văzându-i expresia.

— Cred că am să-l numesc „Un şef epuizat” fiindcă exprimă frustrarea celui care trebuie să se descurce conducând un serviciu cu bani puţini…

Mike rămase ca trăsnit, în timp ce ceilalţi începură să-şi mănânce sandvişurile şi să-şi bea cafeaua, întrunirea fiind pe punctul de a se sfârşi înainte să lămurească toate problemele. Jessica tocmai se pregătea să le strige să facă linişte, când observă că Mike nu avea nimic de mâncare şi-i întinse unul din sandvişurile ei.

— Ia unul de la mine.

— Puţin mai târziu.

— Ia-l acum, până nu-l mănânc, insistă ea, spunându-şi că poate era unica ocazie în care putea face şi ea ceva pentru el.

Mike luă sandvişul mulţumindu-i cu un zâmbet, iar Jessica simţi că se prăbuşeşte tavanul peste ea, văzându-i privirea caldă şi buzele senzuale descoperindu-i dinţii albi. Inima începu să-i bată cu putere şi-şi spuse că ar fi dat orice să-l mai vadă o dată zâmbind în felul acela. Zâmbindu-i ei. Amuţise şi nu-şi mai putea lua ochii de la el. Harry rupse vraja.

— Jessie, ar trebui să continuăm. Nu mai pot rămâne prea mult.

La sfârşitul întrunirii se vedea clar că Mike rămăsese impresionat de ceea ce se realizase până atunci şi de suma de bani adunată în acest scop.

— Proiectul e mult mai amplu decât am crezut, îi

spuse el la sfârşitul întrunirii, în timp ce mergeau pe hol.

— Totul e sub control, se apără ea. Nu cred că…

— Nu te critic, făceam doar o constatare. Ca să-nţeleg tot ce se-ntâmplă ar trebui să-mi explici pe-ndelete. Şi se uită la ceas.

— Acum? îl întrebă mirată.

— Nu, nu acum, spuse el iritat. De parcă s-ar fi aşteptat să-i ghicesc gândurile, îşi zise Jessica, la fel de nervoasă. Dacă tu ai şi activităţi extraprofesionale, eu nu am timp să discut despre ele în timpul programului. Mai bine ne-ntâlnim într-o seară la un pahar, să vorbim detaliat.

— Bine, dacă asta doreşti. Surprinsă de replica lui sarcastică, nici măcar n-o putea lua ca pe o invitaţie. De fapt, ultimul lucru la care se aştepta din partea lui era să-i dea întâlnire.

— Mâine e bine? Jessica încuviinţă din cap, ştiind că ar fi fost de acord cu orice i-ar fi propus, dar Mike se încruntă din nou. Nu, nu e bine. Mâine am o întâlnire. Ce zici de… Era clar că încerca să-şi aducă aminte când are o seară liberă, dar asta n-o surprinse. După cum arăta, era de la sine înţeles că femeile roiau în jurul lui şi că abia prididea să le facă faţă. Ea ce şansă să mai fi avut? Oh, Doamne, ce idee! Bineînţeles că Mike Knight nu o interesa. E drept că era atât de sexy încât un singur zâmbet o făcea să i se înmoaie picioarele, dar… nu o interesa. Nu avea timp s-o intereseze! Oricum, unul ca Mike aştepta de la o femeie să-i acorde mai mult timp decât avea ea să petreacă cu un bărbat, cel puţin în următorii ani. Şi nu credea că e bine să amestece relaţiile intime cu cele profesionale. Întotdeauna se sfârşea prost. Întotdeauna apăreau probleme, mai ales când el îţi este şef. Ar fi fost un dezastru. Nu, bărbatul acela chiar n-o interesa. În timp ce încerca să găsească argumente care s-o convingă că n-o interesează, îşi dădu seama că Mike aştepta răspunsul la o întrebare pe care ea n-o auzise.

— Luni e bine? repetă el.

— Ăăă… da… e bine… perfect. Taci din gură, Jessica,

vorbeşti ca o toantă, se gândi ea şi probabil că Mike gândea acelaşi lucru, fiindcă înainte să intre în birou îi aruncă o privire ciudată. Din uşă, el se întoarse, parcă amintindu-şi ceva. Apropo, joi şi vineri sunt plecat la Edinburgh, la o conferinţă. Ajunsă în biroul ei, trânti pe masă teancul de hârtii şi se prăbuşi pe un scaun, ridicându-şi părul de pe faţa îmbujorată de ruşine. Probabil că el se întreba ce e cu ea, dar şi ea se întreba acelaşi lucru. Până luni avea tot timpul să-şi pună în ordine gândurile legate de doctorul Michael Knight.

În timp ce-şi aranja foile de observaţie, pregătindu-se pentru consultaţiile de după-amiază, părul îi căzu din nou pe faţă. Trebuie să mă tund neapărat, îşi spuse pentru a nu ştiu câta oară.

Avusese noroc. Când o sunase vineri pe Geena, coafeza, aceasta o programase pentru a doua zi. Acum, la prima oră a dimineţii, stătea în faţa oglinzii, cu părul ud căzându-i în ochi şi sorbind cu poftă din ceaşca cu cafea, întrebându-se dacă intenţionat îşi montase coafeza acele oglinzi care te făceau să arăţi cu cinci ani mai în vârstă. Ba chiar cu zece. Când plecase de acasă nu mai apucase să se fardeze fiindcă primise o scrisoare lungă de la Jo şi stătuse s-o citească. Dar n-avea importanţă, pentru că imediat ce termina cu tunsul se va urca în maşină şi era puţin probabil ca tocmai atunci să întâlnească vreo cunoştinţă. Îşi ascunse din nou nasul în ceaşcă, întrebându-se unde a dispărut Genna.

— Bună, Jessica. Ce surpriză să te-ntâlnesc aici!

Jessica clipi nevenindu-i să creadă. Nu era posibil! Viaţa era nedreaptă cu ea. Bărbatul se trânti pe un scaun, gata să-l dărâme. Pe umerii lui prosopul nu arăta mai mare decât o batistă şi părea foarte încântat s-o vadă.

— Bună, Mike, chiar că e o surpriză, îi răspunse ea, înăbuşindu-şi un geamăt şi încercând, fără succes, să-i întoarcă zâmbetul. Fata care o ajuta pe Genna trecu repede pe lângă el, grăbindu-se să-i aducă o cafea, în timp ce Jessica se uita posacă în oglindă cum un strop de apă i se prelinge pe nas. Cum naiba nu-l văzuse când intrase?

Ud, părul lui blond părea doar mai închis la culoare iar faptul că mantaua din plastic şi prosopul abia dacă-i acopereau umerii nu-l urâţea şi nici nu-i ştirbea din prestanţă. În schimb, ea arăta ca o mâţă ploată.

Mike luă ceaşca din mâna fetei mulţumindu-i cu un zâmbet care o făcu să roşească până la rădăcina părului proaspăt coafat, moment care pentru Jessica însemnă picătura ce umple paharul. Niciodată nu se simţise atât de prost în faţa lui.

În clipa aceea Geena se aplecă spre ea cu foarfeca în mână, dar trăgând cu ochiul la Mike, aproape că îi zgârie urechea.

— Bună, sunt Genna. Eşti nou pe-aici, nu?

Jessica strânse din dinţi văzându-i acel zâmbet seducător îndreptat asupra blondei în fustă lycra mulată pe fese. Scuză-mă, Jessica, voiam să fac cunoştinţă cu noul client.

— Îl vei pierde pe cel vechi dacă mă mai laşi mult cu apa şiroindu-mi pe faţă, mormăi Jessica şi înţelese că Mike o auzise, văzându-l că zâmbeşte în continuare. Am să mor de pneumonie, se justifică, dar ştia că el îi citise gândurile.

— Ocupă-te mai întâi de părul ei, se oferi el cu mărinimie. În dimineaţa asta nu prea e în apele ei, nu-i aşa?

Ceea ce poate fi interpretat în diverse feluri, îşi spuse Jessica atunci când Geena îi aruncă o privire scormonitoare.

— Cine e? îi şopti aceasta la ureche când se aplecă să-i scoată o agrafă, dar Jessica scutură din cap. Nu voia să discute cu Genna despre Mike Knight, mai ales cu el de faţă dar, chiar şi după plecarea lui nu-i spuse decât că este un coleg.

Luni dimineaţa se întâlniseră întâmplător şi Jessica nu ştiuse cum să reacţioneze când, râzând, el îi spusese: „Drăguţă tunsoare” şi-şi înfăşurase pe deget o buclă din părul ei. De atunci nu-l mai văzuse, iar acum citind primele cuvinte din bileţelul lăsat de el, simţi că i se opreşte inima în piept. Mike o anunţa că nu se puteau întâlni în seara

aceea la un pahar, apoi inima îi veni la loc citind în continuare că îi propunea să se vadă mai târziu, să mănânce ceva. Nu era chiar o invitaţie la cină, totuşi însemna că el dorea să… Nu, nu pe ea voia s-o vadă în mod special, ci să afle amănunte despre expoziţie şi cât timp va continua debandada din spital. Ăsta era scopul „invitaţiei” lui. îi propusese să se întâlnească la un restaurant care, după câte îşi amintea, era select şi cu preţuri destul de piperate. Treaba lui, îşi spuse Jessica ridicând din umeri.

— Ce-ai de gând în privinţa lui Hughie? Graham stătea în prag privind-o îngrijorat. A intrat în criză.

— Da, ştiu. Hughie nu reacţionase la doza crescută de medicamente şi avea un comportament din ce în ce mai bizar. Jessica îl invită pe Graham să intre şi să ia loc pe un scaun. Povesteşte-mi.

Hughie prezenta semnele de agravare a schizofreniei. Auzea voci, purta lungi discuţii cu ele şi devenea din ce în ce mai suspicios şi paranoic, evitând contactul cu oamenii fiindcă, aşa credea el, voiau să-i controleze viaţa.

— Am să-l văd mâine dimineaţă şi o să-i schimb din nou doza, îi promise ea.

— Crezi că trebuie internat? o întrebă Graham.

— Nu, dacă-l putem ajuta altfel. Ştii că nu-i place să stea internat.

— Da, dar iar are scandaluri cu vecinii. Spune că îi aude prin perete complotând împotriva lui.

— Vorbesc eu mâine cu el, spuse Jessica amintindu-şi de câte ori aceştia îl reclamaseră. Altceva?

— Nu, nimic. Acum plec. Vii şi tu?

— Mai rămân puţin. Trebuie să fac ordine aici. Şi făcu semn cu mâna spre teancul de hârtii de pe birou.

— Bine, noapte bună.

Rămasă singură, Jessica îşi trecu degetele prin păr, apoi se întinse şi îşi scutură braţele. Rămăsese peste program profitând de linişte să prelucreze la computer nişte date ale studiului proiectului de estimare a costurilor serviciilor din spitalul de zi raportate la criterii

extraspitaliceşti. Nu era nevoie decât de o corectă evaluare a necesităţilor existente, pentru care, însă, nu existau resurse. Tocmai se pregătea să strângă ca să plece la întâlnirea cu Mike când auzi un zgomot. Încremeni ţinându-şi respiraţia. După ce toţi plecaseră se asigurase că uşile erau încuiate. Cum putuse intra cineva? Să fi rămas ascuns după program şi acum ieşea din ascunzătoare? Dar de ce să facă asta? O fi fost vreun nebun periculos! Imediat realiză că mersese prea departe cu supoziţiile şi încetă să se gândească la nenorociri. Ştia prea bine că persoanele cu afecţiuni psihice, în marea lor majoritate, nu erau periculoase. Cel mai probabil, intrusul era un puşti teribilist ce-şi căuta locul pentru a comite un act de vandalism.

Singurul lucru pe care-l putea face era să meargă să se convingă. Indiferent cine ar fi urcat până acolo, probabil îşi luase măsuri de precauţie că în clădire nu se află nimeni, pentru că nu se ferea să facă zgomot. Sau era mai bine să rămână pe loc, deşi i se părea o laşitate din partea ei? La un moment dat paşii nu se mai auziră şi se întrebă dacă bărbatul… precis era un bărbat… plecase. Furişându-se până în capul scărilor, se uită în jur cu prudenţă.

— Aaah! scoase un ţipăt văzând mutra surprinsă a bărbatului.

— Aaah! strigă şi el împiedicându-se de treaptă înainte să cadă pe spate.

— Ohh! gemu Jessica realizând cine este şi ce se-ntâmplă cu el.

— Ohh! gemu şi Mike, frecându-se la cap după ce, în cădere, se lovise de peretele care-l oprise să se rostogolesc şi mai jos.

— Te simţi bine? Jessica se repezi pe scări, de data aceasta speriată ca el să nu fi păţit ceva. Privirea lui Mike vorbea de la sine. Unde te doare? Şi de această dată el îi răspunse doar din priviri, apoi se ridică, clătinându-se pe picioare şi ţinându-se cu mâna de ceafă, ceea ce o îngrijoră şi mai mult. Lasă-mă să te-ajut. Şi se apropie de el cu palma întinsă, dar se opri în loc când Mike se dădu un pas

înapoi.

— Nu, nu te-apropia. Mi-ai adus deja destule necazuri. Eşti o adevărată pacoste. Pe unde treci faci prăpăd.

Jessica se trase într-o parte, făcându-i loc să treacă, apoi îi ridică de jos geanta diplomat şi-l urmă în sus pe scări. Mai rău de-atât nici că putea fi şi inima îi spuse că acum chiar n-o s-o mai ierte. Ce rost avea să-i amintească faptul că şi el o speriase la fel de mult? Când ajunseră sus, constată cu uşurare că el deja mergea puţin mai bine şi că, de fapt, nu se lovise prea tare.

Ajunşi în biroul lui, Jessica lăsă geanta din mână, iar Mike se trânti pe un scaun scuturând din cap cu putere, parcă vrând să se dezmeticească.

— Cum te mai simţi? îl întrebă precaută, nevrând să-l înfurie din nou. Crezi că e nevoie de o radiografie?

Mormăitul lui Mike exprima exact ce crede despre ideea ei şi, în general, despre radiografii, dar ca să se asigure că se făcuse clar înţeles, adăugă:

— Nu, nu cred că am nevoie de radiografie şi da, în clipa asta mă simt groaznic. Am senzaţia că îmi plesneşte capul. Asta voiai să afli, sau vrei să ştii şi altceva? De fapt, mai e ceva. Mi-am scrântit glezna.

— Îmi pare rău. Nu ştiam… De fapt, ce căutai aici?

— Voiam să las şi să iau ceva, înainte să ne-ntâlnim. Acum, te rog să pleci şi să mă laşi în pace, înainte să mai faci vreo prostie.

Jessica se strecură afară din birou. Singurul lucru pe care-l dorea în clipa aceea era să se aşeze undeva şi să plângă. În loc de asta, se duse în biroul ei şi-i pregăti o cană cu ceai pe care i-o duse împreună cu două tablete de paracetamol. Îl găsi în aceeaşi poziţie în care-l lăsase. După ce puse cana pe birou, se întoarse să plece când îl auzi mulţumindu-i. Era mai mult decât se aşteptase. Cu un singur cuvânt îi redase speranţa.

— E chiar atât de rău?

Mike ridică din umeri, oftând.

— Voi supravieţui, dacă la asta te gândeşti. Şi n-am

să te dau în judecată!

— Să mă dai în judecată? Pentru ce să mă dai în judecată? îi strigă intrigată.

— Pentru vătămare corporală, sau cum s-o fi zicând. Eşti un adevărat pericol public. Aşa cum te-ai furişat pe după colţ…

Rănit sau nu, nu-i va permite să-i profereze asemenea inepţii.

— Cine, eu? Tu te-ai furişat înăuntru speriindu-mă de moarte şi dacă cineva trebuie să fie dat în judecată…

— Jessica, ţine-ţi gura, zise el la capătul răbdării, ridicându-se ameninţător, ceea ce nu făcu decât s-o înfurie. Cine se credea şi cu ce drept îi vorbea aşa?

— Nu, tu eşti cel…

Dar nu mai apucă să continue fiindcă Mike o trase spre el şi-i acoperi gura cu a lui. Se părea că era singurul mijloc prin care un bărbat aflat în suferinţă, nervos şi frustrat, o putea face să tacă dar, cum sărutul se prelungea, în câteva secunde se transformă în cu totul altceva. Uşor la început, deveni din ce în ce mai tandru şi pătimaş şi, fără să vrea, Jessica îşi puse palmele pe umerii lui, apoi îi încolăci gâtul, în timp ce el o prinse de mijloc trăgând-o la pieptul lui. În braţele lui Mike se simţea mică, pierdută, dar şi protejată. Când limba lui îi desfăcu buzele, Jessica îl mângâie pe ceafă şi dădu peste un cucui mare cât un ou.

— Au! Mike o lăsă imediat din braţe şi se dădu un pas înapoi.

— Ai un cucui acolo. Eşti sigur că nu vrei să te consulte un medic?

— Da, sunt sigur, gemu el, iar Jessica roşi amintindu-şi ce făceau când îi descoperise umflătura. Apoi observă că şi el era puţin roşu la faţă. Scuză-mă, mormăi Mike. Pune gestul meu pe seama loviturii şi a şocului.

— Ăăă… da, se bâlbâi ea, conştientă că n-ar fi vrut să se termine totul într-un mod atât de prozaic.

Mike interpretă altfel răspunsul ei.

— N-am nicio scuză. Nu pot decât să repet că-mi pare

rău şi să te asigur că de obicei nu agresez femeile.

— Nu-i nevoie să te scuzi. Cred că amândoi am fost şocaţi. Ce-ar fi să uităm de asta, bine? El încuviinţă, gemând de durere.

— Cred că ar trebui să mergi acasă. Dă-mi voie să te conduc. Dar panica din privirea lui o făcu să se răzgândească. Cred că ar fi mai bine să chem un taxi. Nu cred că eşti în stare să te urci la volan.

Capitolul 5

Taxiul îi lăsă în faţa unei clădiri din piatră roşie, situată în partea de vest a Glasgow-ului. Când coborâră din maşină Jessica observă că Mike încă se clătina pe picioare, dar asta nu-l împiedică să-i pună şoferului după ce plăti cursa:

— Nu pleca… doamna nu rămâne.

Jessica se aplecă la geam şi-i spuse şi ea şoferului, care nu ştiu ce să mai creadă:

— Poţi pleca, îl conduc până în casă.

— Ţi-am zis că mă descurc şi singur. Şi-i deschise portiera.

Zâmbindu-i mieros, Jessica se prefăcu că vrea să intre în taxi dar, când Mike făcu un pas înapoi, trânti portiera la loc.

— Cred că ai nevoie de un consult. Vin cu tine.

Şoferul îi urmărea curios şi amuzat.

— Nu, du-te cu taxiul acasă.

— Vreau să mă asigur că te simţi bine, îl înfruntă ea cu atâta vehemenţă, încât în ciuda înălţimii lui, părea să-l domine.

Şoferul, care se distrase destul pe seama lor, îşi spuse că timpul costă bani şi încercă, timid, să intervină:

— Amice, în locul tău aş ceda. E la mintea cocoşului. Şi, făcându-i cu ochiul, porni maşina lăsându-i faţă în faţă în mijlocul străzii. O clipă amândoi rămaseră amuţiţi.

Apoi, pufnind, Mike se îndreptă spre clădire şi Jessica se luă repede după el. În faţa uşii îi luă cheile din mână văzându-l că nu nimereşte yala. Să fie un semn rău? se întrebă ea dar, de îndată ce uşa se deschise şi intră în

apartament, Mike parcă se mai învioră. Trecând pe lângă ea, intră în salon, aprinse câteva lămpi şi se duse să tragă draperiile la ferestre apoi, întorcându-se spre Jessica, rămasă nemişcată în prag, o întrebă, ridicând din sprâncene:

— Şi acum?

Îngrozită, Jessica simţi un val de căldură inundându-i faţa, dar se încurajă spunându-şi că totul e în ordine şi privi în jur camera decorată în tonuri de bej şi maro, cu o puternică notă masculină.

Acest răgaz o calmă pe deplin, sau aşa crezu ea, fiindcă vocea nu reuşi să şi-o controleze când îi spuse pe un ton uşor ridicat:

— Cum adică „şi acum”? Nu înţeleg la ce te referi. Oare Mike credea că vrea s-o mai sărute? Deşi trupul îi fremăta de dorinţă, mintea îi spunea că n-ar fi fost bine deloc.

— Haide, intră, parcă făceai gălăgie să ajungi aici… Acum ce mai urmează? Vrei ceva de băut?

Ca să-şi recapete controlul Jessica îşi luă un aer profesional.

— Nu cred că băutura e o idee bună, îi spuse pe un ton rece. Ar trebui…

— Nu voiam să beau. Până şi eu ştiu că nu e o idee bună. Credeam că tu ai avea nevoie de aşa ceva. Pari foarte… şi făcu o pauză căutând cuvântul potrivit… frământată de ceva.

— Nu mă frământă absolut nimic, zise ea, străduindu-se să-şi păstreze calmul. Normal că sunt îngrijorată…

— Da, normal, o îngână el, dar Jessica nu-l luă în seamă.

— …pentru sănătatea ta. Nu vreau nimic de băut.

— Eşti sigură?

— Da, sunt.

Mike oftă trecându-şi degetele prin păr şi făcu o grimasă de durere când îşi atinse, din greşeală, cucuiul.

— Jessica, ce se petrece cu tine? o întrebă, intrigat de comportamentul ei ciudat.

— Poftim? Nu înţeleg…

— Mereu dai impresia că intri în încurcături şi că ai nevoie de cineva care să te salveze când, de fapt, nu eşti atât de neajutorată precum pari. Nu-i aşa?

— Nu, nu sunt. Jessica îşi păstră tonul scăzut, deşi ar fi vrut să-i strige în faţă cuvintele. Nu mă privi ca pe cineva faţă de care e nevoie să-ţi asumi vreo responsabilitate.

— Cu un nume parcă predestinat, vreau să-ţi spun că am cunoscut multe femei neajutorate. Tot timpul eram ironizat spunându-mi-se „cavalerul salvator” şi altele de genul ăsta. Până la urmă m-am săturat de aceste apelative şi de femeile slabe care-şi căutau „un erou” să le protejeze. Am fost implicat chiar şi în câteva scandaluri care s-au lăsat cu bătaie. Majoritatea aveau probleme cu băutura şi-şi căutau câte unul de calibrul meu care să le apere, iar eu eram nevoit să ies din situaţii dificile fără să rănesc pe nimeni. Apoi a urmat episodul cu soţia lui Nathan Price.

— Poftim? îl întrebă surprinsă. Pe Rowan Stewart o întâlnise în diverse ocazii şi femeia îi plăcuse. Oare ce fusese între ea şi Mike? Probabil că pe figura ei se citea ce gândeşte, fiindcă Mike se grăbi s-o lămurească.

— Nu, nu e vorba de asta. Pe vremea aceea nu era măritată şi avea probleme cu nişte băieţi care într-o zi au dat buzna în cabinetul ei. Eu şi Nathan am intervenit şi i-am scăpat, pe ea şi pe un pacient. De fapt, Nathan s-a bătut cu ei, eu doar am telefonat la poliţie dar, bineînţeles, povestea a fost înflorită şi am ajuns din nou „cavalerul salvator”. Fata cu care mă-ntâlneam pe atunci a devenit geloasă şi, intenţionat, a făcut o scenă într-un bar.

Fireşte că am sărit s-o scap şi m-am ales cu un ochi învineţit. De-atunci m-am jurat să nu mai am de-a face cu femei care nu ştiu să-şi poarte singure de grijă.

— Aha! De-abia acum totul îi devenea limpede. Mike o compara cu una dintre acele femei nedescurcăreţe, motiv pentru care se şi purta atât de distant. Dar ea se descurca foarte bine şi singură, doar era profesionistă în meseria ei. Şi nu trebuia decât să-l convingă de asta. Dar nu atunci.

Între ei se lăsă o tăcere stânjenitoare şi Mike fu cel care vorbi primul.

— Poate n-ar fi trebuit să-ţi spun toate astea.

— Ah, nu, te-nţeleg, spuse Jessica puţin tristă şi imediat se gândi să schimbe subiectul. Ar fi trebuit să vorbim despre expoziţie, dar nu cred că acum e momentul potrivit. Cel mai bine ar fi să te sui în pat. Şi chiar îl vedea în pat, odihnindu-se, dar tonul cu care rostise cuvintele lăsa loc de interpretări. Roşind pentru a treia oară în decurs de câteva minute întoarse capul, aşteptându-i replica, dar cum aceasta nu sosi, se uită la el pe furiş, şi-l văzu privind-o îngândurat şi oarecum mirat.

— Probabil că ai dreptate, fură singurele lui cuvinte.

— Atunci… dacă totul e în ordine… Brusc, simţi că abia aşteaptă să iasă din casa lui, ca să nu-i mai vadă expresia ciudată din priviri, prea plină de înţeles, prea… De-aş ajunge odată afară, se gândea îndreptându-se spre uşă şi, înainte ca el să apuce să mai spună ceva, fugi din apartament, cât mai departe de casa lui şi de el…

Din fericire, în partea aceea a oraşului circulau întotdeauna taxiuri libere, aşa că, un minut mai târziu, cuibărită într-un colţ al banchetei, se îndrepta spre casă, unde spera să-şi schiţeze în minte toate evenimentele din seara aceea. Era păcat că Mike o socotea şi sigur îşi va menţine părerea o adevărată pacoste. Nu că ar fi vrut să… Habar n-avea ce voia sau nu. În orice caz Mike o atrăgea, asta era clar, dar nu era nevoie să meargă mai departe. Era un bărbat seducător şi-atâta tot. Aşa ar fi gândit orice femeie normală. Ei şi, mare scofală.

Ceea ce dorea… adică ţinea neapărat, era să-i dovedească faptul că era o persoană competentă, care merita susţinută pe plan profesional. Ghinionul era doar că de cele mai multe ori intra în bucluc. În general, ăsta era motiv de amuzament pentru cunoscuţi, nu de supărare, cel puţin asta credea ea, dar după cele spuse de Mike în seara aceea începuse să se îndoiască. Oare asta îi făcea pe oameni să-şi piardă încrederea în ea?

Până atunci atitudinea lor nu o deranjase. Nu făcuse

nimic grav, nimic care să pună în pericol viaţa pacienţilor. Atunci, de ce acum îşi făcea probleme? Mike se enerva, ceilalţi se amuzau. De fapt ce-o deranja? Faptul că cineva se enerva, sau că acea persoană era tocmai Mike? Sinceră să fie… şi de ce n-ar fi fost? Trebuia să recunoască faptul că reacţia lui Mike o deranja şi asta se-ntâmpla chiar de când se cunoscuseră. Fără să se laude, putea spune că este drăguţă drăguţă, nu frumoasă dar spontaneitatea o făcea să-şi atragă simpatia, nu numai a bărbaţilor, dar şi a femeilor şi a copiilor. Totuşi, cel mai mult atrăgea bărbaţii, însă Mike nu reuşise să-i cadă în mreje.

Acum înţelegea de ce nu o place. Nu din vina ei. Şi înţelesese şi mesajul lui: prietenoasă, dar nu exagerat. În momentul de faţă nici nu avea timp de o relaţie cu un bărbat, care i-ar fi putut afecta cariera. În plus, un bărbat care-i era şi şef pe deasupra, ar fi complicat lucrurile mai mult decât îndrăznea să se gândească. Nu era decât o atracţie trecătoare care, curând, va lua sfârşit. Până atunci nu avea decât să-l evite.

Situaţia astfel rezolvată spre satisfacţia ei, Jessica se urcă în pat şi aşteptă s-o ia somnul, fără să-şi mai facă probleme. De unde să fi ştiut că va petrece o noapte agitată, cu vise presărate de imaginea unui Mike înfuriat la culme?

Hughie stătea în faţa ei, dar numai ca prezenţă fizică, pentru că mintea îi umbla aiurea.

— Hughie, ce-ai zice să te internezi pentru câteva zile? îl întrebă Jessica, deşi nu se aştepta la vreun răspuns.

— N-am nimic, scânci el.

— Ba da, nu te simţi bine şi trebuie să facem ceva până nu se agravează boala. Se pregătise pentru o confruntare verbală cu Hughie care, de obicei, refuza orice propunere de internare. Acum era la fel dar, în loc să insiste, Jessica îşi notă să-i schimbe tratamentul şi să atenţioneze personalul să-l ţină sub strictă supraveghere. Atâta vreme cât el accepta să vină zilnic la spital, va fi ajutat să se menţină pe linia de plutire.

Domnişoară doctor Balfour! Vocea imperativă o făcu

să se oprească şi, în acelaşi timp, să se întrebe cine-i putea vorbi pe un astfel de ton. Când se întoarse, vocea feminină continuă: Trebuie să discutăm ca să punem la punct câteva probleme.

Jeannie! Dacă n-ar fi auzit-o cu urechile ei nu i-ar fi venit să creadă. În timp ce se apropia, Jessica observă că femeia avea un mers mult mai sigur, că se dăduse cu ruj pe buze şi era proaspăt coafată. Era uimitor cum sentimentul responsabilităţii şi o slujbă adevărată puteau reda cuiva încrederea în sine. Jeannie arăta mai bine ca oricând, iar acum îi flutura prin faţa ochilor miraţi un teanc de hârtii, evident foarte preocupată de treaba pe care o avea.

— Domnişoară doctor, trebuie neapărat să triem astea. Pe toţi ne-aţi pus pe jar.

Din spate se auzi un hohot de râs.

— Aşa, Jeannie, pune-o la muncă. Cineva trebuie s-o-mpingă de la spate. Deşi vocea lui Mike era veselă, fiindcă nu-l auzise apropiindu-se, Jessica se întoarse să riposteze, dar când îi văzu zâmbetul larg şi ochii care sfredeleau, simţi că i se înmoaie picioarele. Pentru că ea îi susţinu privirea, Mike încetă să zâmbească şi expresia lui deveni serioasă, chiar circumspectă. Ce o fi citit în ochii ei de-l făcuse să reacţioneze în felul acela, Jessica nici nu voia să se gândească.

Se părea că nu numai Jessica observase brusca schimbare de pe figura lui, ci şi Jeannie care imediat o atribui comportamentului său.

— Scuzaţi-mă, domnişoară doctor… Ştiu cât sunteţi de ocupată… Nu trebuia să…

Mike interveni:

— Nu te mai scuza atât. Ai primit o sarcină importantă şi până acum te-ai descurcat foarte bine. Recunosc din proprie experienţă că e greu s-o impulsionezi pe domnişoara doctor Balfour. Dacă tu reuşeşti, toţi ceilalţi îţi vom rămâne veşnic recunoscători. Şi, zâmbindu-i seducător femeii care se îmbujoră până în vârful urechilor, se întoarse şi plecă, lăsându-le pe amândouă uitându-se după el cum se îndepărtează pe coridor.

— Nu-i aşa că e un bărbat superb? zise Jeannie sufocată de emoţie şi cucerită de farmecul incontestabil al lui Mike.

— Oh, da, superb, încuviinţă Jessica pe un ton sarcastic evident, încât Jeannie o privi suspicioasă. Jessica îi răspunse cu un surâs amabil, conştientă că trebuie să-şi controleze reacţiile în ce-l privea pe Mike atunci când discuta cu pacienţii. Nu numai că nu-şi permitea să dea naştere la diverse speculaţii, dar era şi neprofesional şi, în primul rând, neloial faţă de Mike. Nu că ar fi fost ceva între ei. Poate tocmai asta era problema. Trecuseră câteva săptămâni de când hotărâse să-l evite pe cât posibil. Se ţinuse de promisiune şi constatase cu surprindere cât de puţin simţeau nevoia să se vadă. Deşi lucrau uşă în uşă, rareori se întâlneau pe culoar. Bineînţeles că se vedeau să vorbească despre pacienţi, despre problemele spitalului şi se întâlneau în grupul de colegi şi la şedinţe, dar atât. Când, totuşi, se vedeau între patru ochi, schimbau câteva cuvinte, dar nimic de ordin personal.

La început Jessica se simţise extrem de uşurată, dar după ce trecuseră două, trei, aproape patru săptămâni, începuse să suspecteze că şi Mike încerca s-o evite. Dar nu chiar asta voia şi ea?

Lângă ea, Jeannie MacPherson tuşi uşor.

— Acum aveţi puţin timp? Jeannie depăşise toate aşteptările în munca pentru organizarea expoziţiei, chiar îl convinsese pe Mike că Jessica avusese „o idee bună”. Am răspuns la cele mai serioase scrisori trimiţând formularele de participare, o informă Jeannie, întinzându-i o cutiuţă cu cărţi de vizită. Aici sunt numele care au trimis obiecte şi evidenţa achitării taxei de participare. Banii îi adună domnul Smith. Şi uitându-se pe listă, adăugă: Până acum s-au strâns o sută cincizeci de obiecte şi continuă să sosească din toată ţara.

— Câte? Jessicăi nu-i venea să creadă. Primind răspunsul pe care-l sperase, Jeannie zâmbi satisfăcută.

— O sută cincizeci şi tot mai sosesc în fiecare zi, repetă ea.

— Unde naiba o să le expunem pe toate? Pentru prima dată de când se angajase să-şi pună în practică „ideea” realiza la ce muncă titanică se înhămase. La început, când îşi propusese să expună doar câteva tablouri, habar n-avusese cât volum de muncă şi câte persoane va implica această acţiune.

— Se va găsi loc pentru toate, acum astea sunt urgenţele. Şi, încă o dată, îi flutură prin faţa ochilor teancul de scrisori.

— Despre ce e vorba? o întrebă Jessica, oftând, ştiind că acelea erau scrisorile cărora trebuia să le răspundă personal.

— Păi, e o propunere de la doi asistenţi sociali care vor să-şi interpreteze propriile melodii, şi una de la un grup de asistente care au pregătit un număr de mimică. Mai e o femeie care doreşte să ştie dacă ar avea loc să-şi expună sculpturile cinetice şi un bărbat care se interesează de sistemul de pază contra incendiilor şi de reţeaua de electricitate, fiindcă prin lucrările lui şi acum îl citez „vreau să-mi exprim dezaprobarea pentru modul în care societatea îi marginalizează pe cei cu afecţiuni psihice, printr-o operă de artă în care elementul dinamic este focul”.

— Tu ai inventat asta!

— Nu-i adevărat! ripostă Jeannie aproape indignată. Sunt o mulţime de ciudaţi pe lumea asta. Mie, personal, îmi place ideea cu numărul de mimică, dar bănuiesc…

— Bănuieşti corect. Nu avem loc pentru toţi, îi explică Jessica simţindu-i dezamăgirea.

— Atunci poate scrieţi răspunsurile azi, ca să am timp să le dactilografiez şi să le trimit mâine.

— Bine, lasă-mi scrisorile.

— Sper că totul e în regulă. Rose îmi dă şi ea o mână de ajutor.

— Cine e Rose?

— Noua pacientă a doctorului James, cea care a luat o supradoză.

Acum Jessica îşi amintea de femeia care venea la

spital de câteva ori pe săptămână, cea care nu putea privi oamenii în faţă. Poate compania lui Jeannie o va face să vadă lumea cu alţi ochi, îşi spuse după ce se despărţi de aceasta.

Imediat îşi făcu apariţia Shona Whyte a cărei sarcină se dezvolta normal în vreme ce ea lupta şi cu ajutorul celorlalţi, să-şi depăşească stările depresive, ceea ce, considera Jessica, era un lucru demn de admirat. Acum nu mai avea decât o săptămână până la naştere.

— Arăţi foarte bine. Jessica se prăbuşi pe unul din fotoliile confortabile din salonul lui Val şi-şi scoase picioarele din pantofi, bucuroasă că de această dată o spunea fără să mintă. Val, în luna a şaptea de sarcină, părea că înfloreşte. După accident înţelesese că trebuia s-o ia mai uşor şi să se îngrijească.

— Nu acelaşi lucru îl pot spune eu. Ce-i cu tine? Arăţi obosită. Munceşti mult, sau e vorba de altceva?

Jessica scutură din cap, căutând un răspuns care s-o mulţumească pe Val, dar care să nu-i dea de gol zbuciumul sufletesc. Era îngrozită că Val descoperise această schimbare pe chipul ei şi se întrebă dacă şi ceilalţi o observaseră. Până atunci crezuse că poate arăta lumii o faţă obişnuită.

— Sunt puţin obosită, atâta tot. Expoziţia îmi ia mai mult timp decât crezusem.

— Povesteşte-mi despre ea. Mike zice că…

— Mike? zise ea pe un ton mai ridicat decât normal, ceea ce, era sigură, lui Val i se va părea ciudat.

— A reacţionat exact ca tine. Mi s-a părut cam încordat când i-am pomenit numele tău, replică Val, zâmbind cu subînţeles.

— Ce vrei să spui cu asta? o întrebă Jessica puţin ţâfnoasă. Între mine şi Michael Knight nu e absolut nimic.

— Asta zicea şi el, dar eu nu cred.

În clipa aceea, cu o repeziciune care o luă şi pe ea prin surprindere, Jessica cedă luptei care se dădea în sufletul ei şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Jessie…! Ce-i cu tine…? Val părea chiar mai şocată

decât ea. Cred că ar fi mai bine să-mi spui ce se-ntâmplă. Deşi era pregătită să nege orice, Jessica simţea nevoia să-şi povesteacă cuiva gândurile şi sentimentele contradictorii. Nu absolut totul, fireşte, dar ar fi vrut să afle şi o altă părere despre felul în care se purtase Mike cu ea. Şi restul, adăuga Val întrerupându-i şirul gândurilor.

— Poftim?

— Absolut tot ce te-a adus în halul ăsta.

Cu obrajii în flăcări, Jessica îi povesti cum o sărutase Mike, care acum o evita. Când sfârşi rămase total nedumerită văzând-o pe Val că izbucneşte în râs.

— Bietul Mike, nu-i de mirare că era atât de încordat.

— Cum adică „bietul Mike”? Cu mine cum rămâne? Eu sunt cea care nu ştie încotro s-o ia.

— Asta am observat şi eu. Un pas înainte, doi înapoi, zise Val.

— Mai degrabă un pas înainte şi un şut în fund, replică Jessica, gândindu-se la comportamentul lui Mike. Acum de ce mai râzi? o întrebă văzând-o din nou cu gura până la urechi.

— De ce mi-ai povestit despre Mike.

— Dar eu am nevoie de un sfat.

— Nu cred că-ţi pot da. Lui Mike nu-i plac femeile care nu ştiu să se descurce în viaţă şi ştii că asta-ţi reproşează. În fond, de când v-aţi cunoscut, numai de belele ai dat şi el te-a scos din toate. De-ar fi spus-o pe un ton compătimitor mai era cum mai era, dar Val părea chiar că se bucură. Dacă asta te consolează, continuă ea, tot ce pot să-ţi spun e că nici lui nu-i este prea uşor. Instinctul îmi spune că nu-i eşti indiferentă şi că încearcă să-şi învingă sentimentele.

Jessica nu era pe deplin convinsă, dar Val îşi susţinu punctul de vedere, iar când plecă se simţea mult mai bine şi cu o mulţime de gânduri în minte la care trebuia să mediteze.

Graham o prinse din urmă pe culoar şi o apucă de braţ împingând-o în cabinetul asistentelor.

— Ce naiba…? protestă Jessica atât de indignată şi

trăgându-şi braţul din strânsoarea lui, încât nu-i observă expresia îngrijorată.

— E vorba de Hughie… Tocmai a sunat poliţia şi…

— Poliţia…? Jessica se calmă imediat.

— S-au dus acasă la Hughie. De dimineaţă s-a luat la ceartă cu vecinii şi apoi s-a baricadat în apartament.

— Ar trebui lăsat în pace fiindcă până la urmă iese el afară. S-a mai întâmplat.

— Ştiu, dar unul dintre vecini a chemat poliţia şi, probabil, vor acţiona în vreun fel. Parcă spuneau ceva de spargerea uşii.

— Dumnezeule! Am face bine să mergem acolo. Şi oftând se uită pe fereastră la vremea mohorâtă de afară.

Oare de ce toate astea se-ntâmplau numai când ploua? Luându-şi impermeabilul observă că Graham era deja îmbrăcat.

Graham îi vorbea lui Hughie prin crăpătura cutiei de scrisori şi reuşise să lege o conversaţie cu el, dar Hughie era hotărât; nu voia nici în ruptul capului să iasă, sau să lase pe cineva înăuntru.

Vecinii plecaseră când rafalele de ploaie stropiseră palierele, deşi acoperite, udându-i şi acum, în afară de ei nu se mai aflau acolo decât cei doi poliţişti care, cu mutre plictisite, încă mai sperau să spargă uşa.

— Lasă-mă şi pe mine să încerc. Jessica îi luă locul lui Graham şi îngenunche în faţa uşii. Hughie, sunt eu, doctoriţa Balfour. Mă laşi să intru? Doar pe mine. Vreau să discutăm. „Pleacă” rostit de Hughie fu însoţit de câteva înjurături, dar nu se dădu bătută. Te rog, Hughie. Trebuie să vorbim ca să înceteze tot balamucul ăsta.

— Vorbeşte cu vecinii. Ei vor să mă omoare. Şi continuă cu ce-ar fi păţit aceştia dacă ar ieşi afară.

Jessica se ridică şi se întoarse spre cei trei bărbaţi exact când o rafală de ploaie o stropi în faţă. Îngheţată, obosită şi udă leoarcă, Jessica îşi pierdu răbdarea. Răsucindu-se spre uşă se împinse în ea cu atâta forţă încât cei trei se dădură un pas înapoi.

— Hughie, deschide blestemata asta de uşă şi lasă-

mă să intru. Mi-e frig şi sunt udă până la piele, aşa că… Nu mai avu timp să sfârşească ce avea de spus, că uşa se deschise şi Hughie se ivi în prag.

— De ce n-ai spus aşa? mormăi el dându-se la o parte să-i facă loc să treacă. Numai ea! se răsti la cei doi poliţişti care se grăbiră să intre şi ei.

— Totul e în regulă, îi asigură Jessica. Aşteptaţi afară.

— Eu intru, o înfruntă Graham. Deşi ploaia nu-l udase prea tare, probabil că mutra lui copilăroasă îi plăcu lui Hughie, fiindcă, doar mormăind ceva, îl lăsă să treacă, după care trânti uşa repede şi o încuie în nasul poliţiştilor.

Acum, când se aflau cu toţii înăuntru, Hughie se calmă brusc de parcă prezenţa lor acolo îl ajuta să se controleze.

Jessica privi în jur prin cameră şi totul i se păru la locul lui în afară de două scaune trase din dreptul uşii. Ce mai „baricadă”!

— Se pare că ai cam întrecut măsura, ce zici? îl întrebă pe Hughie pe un ton familiar şi se bucură când el îi confirmă dând din cap.

— Mda… Acum chiar că vreţi să mă internaţi.

— E spre binele tău, nu-i aşa? Şi încercă să zâmbească, dar văzând disperarea din ochii lui ştiu că asta nu era o încurajare ci mai degrabă o ofensă. Nu vei rămâne mult acolo, doar până când îţi stabilim tratamentul şi-i lăsăm pe vecini să se calmeze.

— Mda…

Jessica simţea că îl convinsese, şi asta era singura soluţie.

— Graham o să te ajute să-ţi faci bagajul, apoi te conducem acolo. Nu e nevoie de ambulanţă.

— Mulţumesc, domnişoară doctor. Hughie încercă să zâmbească, dar nu reuşi decât o grimasă.

Cei doi bărbaţi intrară în dormitor, iar Jessica ieşi să le spună poliţiştilor care răsuflară uşuraţi că totul se sfârşise dar care, totuşi, insistară s-o conducă pe Jessica cu pacientul la spitalul St. Mungo.

În dimineaţa următoare Graham le povestea colegilor

incidentul în pauza pentru cafea, dramatizând, totuşi, puţin lucrurile. Jessica simţea privirea scormonitoare a lui Mike asupra ei, dar evită să se uite în direcţia lui. Peste noapte hotărâse o nouă schemă de tratament pentru Hughie, dar trebuia s-o discute şi cu Mike. Îl va anunţa printr-un bileţel.

Capitolul 6

Aţi putea folosi spaţiul ăsta pentru sculpturile care urmează să sosească. Femeia micuţă şi brunetă se plimba prin sala de mese cu o expresie concentrată. Alison McNaughton avea o galerie de artă şi Jessica îi ceruse ajutorul pentru amenajarea expoziţiei. Domnişoara McNaughton nu-i dăduse decât câteva sugestii, pentru că nu avea timp „să ajute”, dar deja Jessica nu mai era sigură că făcuse alegerea potrivită. Spaţiul era impropriu, existau probleme cu dimensiunea culoarelor, lumina era slabă… şi lista domnişoarei McNaughton era interminabilă. Acum Jessica nu ştia ce regretă mai mult, ideea organizării expoziţiei sau că o invitase pe Alison McNaughton să-i dea câteva sfaturi.

Ba ştia, cea de-a doua variantă. Cu coada ochiului îl zări pe Mike apropiindu-se şi sclipirea din ochii lui albaştri când o văzu pe miniona Alison îmbrăcată toată în roşu. Pe lângă ea Jessica era ca o prăjină, dar nici când Mike se opri să se prezinte nu se simţi mai bine. Lângă el Alison arăta ca o păpuşă, iar Mike părea că abia aşteaptă s-o înşface şi să fugă cu ea. De ce bărbaţii înalţi erau întotdeauna atraşi de femeile scunde? Nu era cinstit. Bineînţeles că niciunul din aceste gânduri nu reuşi să-i ridice moralul.

— Fruntea sus, domnişoară doctor. Nu poate fi atât de rău. N-o auzise pe Maggie venind şi tresări puţin speriată. Nu-i aşa? vru femeia să se asigure.

Jessica se grăbi s-o liniştească.

— Sigur, sigur. Mă gândeam la expoziţie… cum o vom scoate la capăt…

— N-aveţi de ce să vă faceţi griji. Va arăta grozav. Staţi să vedeţi…

— Jessica, poţi veni să discuţi cu domnul Morris? De data aceasta Graham apăruse fără să-l audă. Nu l-am convins să-mi spună mie ce s-a-ntâmplat cu soţia lui. E la telefon şi insistă să vorbească cu un medic.

Când ieşi din sala de mese îi zări pe Mike şi pe Alison discutând aprins lângă peretele unde se stabilise să fie expuse cele mai reuşite picturi. Alison îi venea până la jumătatea pieptului şi nici Jessica nu ştia de ce văzând imaginea aceea simţi că îi dau lacrimile.

— Jessica, vreau să-ţi spun două vorbe. Cuvintele şi tonul pe care fuseseră rostite sunau ca o ameninţare pentru Jessica, dar n-avu încotro şi-l urmă în biroul lui.

De la discuţia cu Val, oscila între a crede, sau nu, dacă îl atrăgea pe Mike şi fiindcă de atunci nici să judece logic nu mai putea, prefera să-l evite mai mult ca oricând, lăsându-i bileţele în loc să-i vorbească direct. Mike nu spusese nimic câteva zile şi Jessica se gândise că scăpase ieftin şi că el era la fel de fericit că reduseseră la minimum orice contact. Iar acum o chema să stea de vorbă.

— Ia loc, o invită Mike, aşezându-se la birou în faţa ei, apoi o studie atent, dar în privirea lui nu era nimic senzual ci, mai degrabă, se uită la ea ca la un specimen ciudat. Tocmai când Jessica se întreba dacă acesta era un fel de test, s-o vadă cât se poate abţine să nu vorbească, Mike rupse tăcerea.

— Aşa nu mai poate continua. Vocea lui era calmă, fără inflexiuni, dar Jessica simţi că face eforturi să nu izbucnească. Imediat se gândi că el se referă la bileţelele pe care i le lăsa, însă nu era foarte sigură. Dându-şi seama că Jessica n-are de gând să vorbească, îşi schimbă expresia, de la cea indiferentă de până atunci, la una mai degrabă furioasă şi-i împinse în faţă câteva bucăţi de hârtie cu scrisul ei. Înţeleg că nu întotdeauna putem comunica verbal, dar nu crezi că ai întrecut măsura? Trebuie să vorbim… să discutăm despre pacienţi şi despre problemele spitalului, şi asta nu e suficient. Jessica ridică din umeri şi rămase cu ochii aţintiţi la mâinile împreunate în poală. Ştia că gestul ei putea părea insolent dar, pur şi

simplu, nu ştia ce să zică. Mike avea dreptate, iar ea nu ştia ce explicaţie să-i dea. Îl auzi oftând adânc, apoi spunând: Cel puţin uită-te la mine când îţi vorbesc. Nemaiavând ce face îşi ridică privirea spre faţa lui, însă doar pentru o clipă, ca apoi să şi-o fixeze pe nodul cravatei de mătase. Trebuie să găsim o cale de rezolvare. Am înţeles că nu mai vrei să lucrăm împreună, dar bănuiesc că nu intenţionezi să renunţi la slujbă.

Cum adică să renunţe la slujbă? Ce tot bătea câmpii? Jessica se îndreptă din umeri şi deveni atentă. Nu mai înţelegea nimic. Adică să plece de-acolo? Nici gând de aşa ceva! Asta ar fi pus cruce tuturor planurilor pe care şi le făcuse în legătură cu cariera sa. Trebuia să acţioneze cumva ca să salveze situaţia.

— Nu, bineînţeles că nu vreau să renunţ la slujbă.

Acum, că în sfârşit vorbise, atmosfera părea mai puţin tensionată şi Mike se rezemă de speteaza scaunului, ca în clipa următoare să se aplece din nou peste birou şi să-i spună:

— Atunci ce ai de gând să faci?

— Ăăă… trebuie să fac ceva…? ziceam că am putea vorbi despre… despre lucrurile ce trebuie discutate… şi… ăăă…

— Şi despre faptul că mă eviţi atât de făţiş încât până şi pacienţii au observat şi şuşotesc pe la colţuri?

Jessica rămase sincer surprinsă. Şi îngrijorată. Indiferent de problemele pe care le avea în legătură cu Mike, niciodată nu dorise ca acestea să afecteze pe cineva, mai ales pacienţii.

— Eşti sigur?

— Da. Tonul lui categoric o convinse. În fond, de ce nu i-ar fi spus adevărul?

— Nu te evit intenţionat, minţi ea, dar se părea că Mike nu se mulţumea cu jumătăţi de măsură, fiindcă ridică mirat din sprâncene, abţinându-se, totuşi, de la comentarii. Adică, nu mai mult decât mă eviţi tu, decretă ea, acceptându-i provocarea şi lansându-şi-o pe a sa, ca imediat să vadă fascinată cum faţa lui se colorează încet

într-un roşu stacojiu, dar admirând, totuşi, faptul că în ciuda evidentei stânjeneli, el nu-şi mutase privirea de la faţa ei.

— Ai perfectă dreptate, recunoscu pe un ton ce o făcu să se înfioare, deşi n-ar fi putut spune dacă tonul, sau vorbele lui îi provocaseră această reacţie. Ultimul lucru la care se aşteptase din partea lui era să recunoască faptul că o evita. Am crezut că păstrând o oarecare distanţă între noi te voi convinge că am vorbit serios, dar se pare că asta doar a înrăutăţit lucrurile. Şi am mai crezut că ai înţeles că a fost o greşeală din partea mea şi că o putem uita. În timp ce vorbea Mike se ridicase de la birou şi se dusese să privească pe fereastră. Jessica se simţea precum Alice, cea din poveste, când trecuse prin oglinda fermecată. Îi înţelesese cuvintele, chiar frazele… nu şi sensul lor. Dar dacă nu poţi uita, poţi măcar accepta…?

— Stai puţin, nu-nţeleg despre ce vorbeşti.

Mike se răsuci cu faţa spre ea, cu o expresie uluită.

— Dar… credeam că… Se opri, trase adânc aer în piept şi continuă: Poate ar fi mai bine s-o luăm pe-ndelete şi să-mi explici de ce mă eviţi. Îşi revenise iar asta n-o ajuta deloc pe Jessica, ştiind că nu are un răspuns care să-l mulţumească.

— Mai întâi să clarificăm această neînţelegere, spuse ea, şi ştiu că câştigă teren, văzându-l că se duce din nou să se uite pe fereastră.

— După ce te-am sărutat am crezut că vrei să-mi dai de înţeles că gestul meu ţi s-a părut deplasat, poate chiar că te-am hărţuit, şi m-am întrebat dacă nu cumva în preajma mea te simţi vulnerabilă. Ţi-am lăsat timp să te convingi că aşa este… adică ce spuneam mai înainte… că a fost o greşeală şi că nu aşa obişnuiesc să mă port cu colegele mai tinere.

Jessica trase adânc aer în piept, simţind că i se ia o piatră de pe inimă, mai întâi fiindcă îngrijorarea lui pentru felul în care se comportase îi dovedea că e un bărbat serios, la locul lui, şi apoi pentru că această constatare îi dădea ei curaj să vorbească.

— Cred că totul a pornit de la această mică încurcătură. E drept că după seara aceea te-am evitat, dar asta pentru că mă simţeam jenată. Din cauza mea ai căzut pe scări…

— Acum recunoaşte, bombăni Mike, dar Jessica nu-l luă în seamă.

— …iar în privinţa sărutului, ai dreptate… a fost o greşeală pe care trebuie s-o uităm. Dacă aş putea, îi trecu prin minte, apoi continuă: Văzând că mă eviţi mi-am zis că e mai bine să te evit şi eu şi… uite-aşa situaţia a scăpat de sub control.

— Hmm… mormăi el aruncându-i o privire care spunea că deşi povestea ei pare plauzibilă, n-o credea în întregime, dar că nu mai dorea să comenteze. Bine, dacă spui tu… Şi ridicând din umeri se apropie de birou şi-şi puse câteva hârtii în geanta diplomat. Gestul lui îi dădu Jessicăi de înţeles că discuţia se terminase, aşa că se ridică şi se îndreptă repede spre uşă. Dar încă nu era în siguranţă. Chiar deloc.

— Dacă totul a fost o neînţelegere, precum spui, ce-ar fi să bem ceva împreună şi să punem lucrurile la punct o dată pentru totdeauna?

— Păi… dacă crezi că e necesar…

— Da, aşa cred. Vin să te iau la şapte şi jumătate. Acum mă duc la St. Mungo şi lipsesc toată ziua. St. Mungo era spitalul de psihiatrie unde erau arondaţi.

De emoţie Jessica începu să se bâlbâie.

— Bine… ăăă… să-ţi dau… ăăă… adresa…

— Nu-i nevoie. Şi făcându-i cu ochiul ieşi din birou.

Bine măcar că avea să-l vadă dar, cine ştie, poate că întâlnirea va fi începutul unei noi relaţii între ei, se gândea Jessica ascultându-i paşii coborând în fugă scările.

Când ieşi pe culoar fu oprită imediat de Naomi care părea îngrijorată.

— Aici erai? Vrei să vii să stai de vorbă cu Rose? Nu ştiu ce i-a spus Stuart de a supărat-o atât de tare şi nu reuşesc s-o calmez.

Într-adevăr, Rose era supărată şi agitată, dar încet,

încet, Jessica află de la ea ce se întâmplase. Rose suferea de depresie şi cu câteva săptămâni în urmă luase o supradoză de medicamente care i-ar fi putut fi fatală. Soţul ei o dusese repede la spital unde i se făcuseră spălături stomacale. Se pusese greu pe picioare, iar ruşinea pentru ceea ce făcuse se adăugase celorlalte probleme pe care le avea. Acum, se pare că Stuart îi spusese că totul era din cauza menopauzei şi că se comporta ca o femeie isterică.

Jessicăi nu-i venea să creadă că Stuart spusese un lucru atât de stupid şi periculos, mai cu seamă că nimic nu era adevărat.

În cele din urmă Rose se calmă şi acceptă o cană cu ceai, iar Jessica se duse să-l caute pe Stuart pe care-l găsi în cabinetul asistenţilor. La început negă toate învinuirile, apoi recunoscu.

— Şi ce atâta tevatură? Toate femeile între două vârste sunt la fel.

Aroganţa tânărului o scoase din sărite şi începu să urle la el, luându-se la ceartă. Naomi intră trântind uşa în urma ei.

— Ce naiba se petrece aici? Se aude în tot spitalul! Cine ştie ce-şi imaginează pacienţii. Purtaţi-vă civilizat.

Jessica tăcu imediat, dar Stuart continuă să bombăne.

— Nu te mai purta ca un ţânc răzgâiat! ţipă Naomi la el.

Roşu la faţă, Stuart ieşi din cabinet continuând să bombăne.

Jessica se trânti pe un fotoliu şi începu să-şi maseze tâmplele.

— Crezi…? Nu sfârşi restul întrebării, dar Naomi ştia la ce se referă.

— Am exagerat eu, dar se putea auzi pe coridor. Ce te-a apucat?

— M-am săturat de obrăzniciile lui, de aroganţa cu care tratează femeile. Dacă i s-ar fi atras atenţia până acum, n-ar fi ajuns să vorbească aşa cu pacienţii.

— Şi te-ai găsit tocmai tu să-l pui la punct? replică

Naomi râzând. Hai să bem o cafea ca să ne calmăm.

— Bună idee. Nu ştiu de ce li se permite bărbaţilor să lucreze în psihiatrie. Sunt total insensibili… Şi uitându-se la Naomi care o privea mirată: Nu mă lua în seamă; am avut o zi îngrozitoare.

După aceea nu mai avu loc niciun incident. Barry, soţul Shoney, o sună s-o anunţe că aceasta tocmai născuse un băieţel. Lăsând totul baltă, Jessica fugi la maternitate să-şi viziteze pacienta. Epuizată, dar în culmea fericirii, Shona îi arătă copilul pe care-l legăna la piept. Shona trecuse prin perioada de sarcină fără schimbări majore în starea sa psihică, ceea ce era o realizare de care cu toţii se mândreau, iar acum ţinea în braţe o nouă viaţă, copleşită de sentimentul matern. În clipele acelea, Jessica îşi dorea să-şi fi ţinut şi ea în braţe copilul, copilul pe care nu-l avea. Cu lacrimi în ochi întinse copilul mamei sale, reprimându-şi instinctul matern pe care atunci şi-l descoperise. Ce altceva ar fi putut face?

La şase şi jumătate sună telefonul.

— Ai mâncat? Fără un „bună”, sau măcar să se prezinte, deşi i-ar fi recunoscut vocea dintr-o mie.

— Nu, răspunse ea, gândindu-se la omleta care tocmai se ardea pe aragaz.

— Nici să nu mănânci. O să ajung puţin mai târziu şi înfometat, aşa că ieşim să mâncăm undeva. Vin să te iau la opt şi jumătate. Şi închise, înainte ca ea să mai spună ceva.

În timp ce arunca omleta la gunoi îşi spuse că în două ore or să i se lungească urechile de foame şi-şi luă să ronţăie un măr ca să-i umple golul din stomac.

Avea timp destul să se gândească cum ar fi mai bine să se comporte, cum să-i vorbească şi cu ce să se-mbrace. Deşi nu era vorba nici pe departe de o întâlnire romantică, nu voia, totuşi, să se îmbrace ca de serviciu. După ce Mike o văzuse de atâtea ori arătând ca naiba, simţea nevoia să arate cât mai bine. Recunoaşte că voiai să spui „seducătoare”, îşi spuse privindu-se în oglinda din dormitor. Poate că pantalonii nu erau o ţinută tocmai potrivită, deşi el nu-i specificase că vor merge la un

restaurant select, aşa că se schimbă într-o rochie de mătase. Nu, în asta arăta prea elegantă, iar fusta largă pe care o încercă după aceea o cam îngrăşa şi şi-o dădu jos imediat, amintindu-şi cum îşi plimbase Mike privirea asupra coafezei, îmbrăcată în fustă lycra mulată pe corp.

La opt o cuprinse panica. Toate toaletele ei erau ori prea demodate, ori prea elegante, ori prea simple. Nimic nu se potrivea ocaziei. De ce mi-o fi păsând? O fi el cel mai sexy bărbat din câţi am cunoscut, totuşi mi-e şef şi ne întâlnim să discutăm probleme de serviciu… îşi spunea nervoasă. Până la urmă tot pantalonii merg cel mai bine. Şi îşi puse din nou pantalonii negri, care i se mulau pe picioarele lungi, şi o bluză roşie, vaporoasă, a cărei culoare dădea un plus de strălucire tenului şi părului ei negru. Cerceii mari şi brăţara lată din aur ofereau o notă de eleganţă toaletei, fără însă a fi ostentativă, dar potrivită oricărui gen de restaurant în care ar fi intrat. Tocmai îşi refăcea machiajul când auzi soneria.

Jessica era mândră de cum îşi redecorase apartamentul şi, deşi nu era totul gata, ştia că roşul şi bejul se potriveau foarte bine în hol, de aceea fu puţin dezamăgită când, intrând în casă, Mike nici nu se uită în jur, grăbind-o doar să-şi pună haina pe ea.

— Hai mai repede, sunt mort de foame. Era îmbrăcat tot în costumul în care-l văzuse de dimineaţă şi, în timp ce se îndreptau spre maşină, Jessica se gândi că, probabil, nu apucase să mănânce nimic deşi, la cât era de solid, ar fi trebuit să aibă mesele regulate ca să se menţină în formă, şi că niciodată până atunci nu-l întrebase unde era Range Roverul pe care-l conducea când se cunoscuseră, dar nici nu era momentul potrivit să deschidă discuţia despre asta.

Localul nu era cum se aşteptase, zgomotos şi aglomerat, ci unul mic şi liniştit, cu un meniu foarte bun. În timp ce studia lista, Mike muşcă dintr-o felie de pâine, iar Jessica nu se putu abţine să nu zâmbească. Observând-o, lăsă ruşinat bucata de pâine pe masă.

— Scuză-mă, îi spuse, privind cu jind la coşul cu pâine şi mutra lui îi sugeră Jessicăi figura unui copil

pedepsit pentru vreo şotie.

— Mănâncă, nu te jena de mine.

— Mulţumesc, azi n-am apucat să mănânc decât un măr.

— Nu e de mirare că eşti mort de foame.

— Mmm, acum mă simt ceva mai bine, zise el, înghiţind ultima îmbucătură. Simţeam că leşin dacă nu mănânc ceva.

— Şi ar fi fost o problemă să te culeg de pe jos. O clipă se întrebă dacă nu cumva fusese prea îndrăzneaţă, ţinând seama că şi aşa relaţia lor era destul de tensionată, dar se linişti când gluma ei îl făcu să râdă şi riduri fine îi apărură în colţul ochilor. Îşi împreună mâinile în poală, abia abţinându-se să nu i le atingă cu degetele şi să-i mângâie bărbia fermă.

Crezuse că vor discuta despre probleme de serviciu, despre expoziţie, despre orice avea legătură cu meseria lor, nicidecum despre piesa lui Shakeaspeare preferată, despre Pavarotti şi Placido Domingo, despre poezie, sau să depene amintiri despre vremurile în care cântau în corul şcolii. Jessica nici nu-şi mai amintea de când nu mai avusese o conversaţie atât de interesantă cu un bărbat... un bărbat care avea gusturi asemănătoare cu ale ei.

Vinul făcuse să-i dispară crisparea şi inhibiţia şi-i asculta vrăjită vocea gravă, cu ochii aţintiţi la buzele lui senzuale, urmărindu-le mişcarea.

Ar fi vrut să le atingă, cum le mai atinsese când Mike o sărutase. Şi mai voia să-i atingă obrazul, iar el s-o sărute din nou, să-i mângâie ceafa şi umerii, în timp ce gura...

— Jessica, te simţi bine? Vocea lui Mike îi întrerupse şirul gândurilor. Cu obrajii în flăcări luă o gură de vin şi aproape că se înecă din cauza nodului din gât.

— Da, răspunse, sufocându-se şi cu ochii în lacrimi, dar acum cel puţin avea o justificare pentru roşeaţa din obraji.

— Eşti sigură? Păreai cu gândul în altă parte, zise Mike privind-o cu atenţie.

— Foarte sigură. Şi întoarse repede capul într-o

parte, neputându-i susţine privirea fără să roşească din nou.

— Acum, că ai început să mă cunoşti, nu-i aşa că nu-ţi mai par atât de rău? Vorbele lui o luară prin surprindere. Până să cazi pe gânduri am avut impresia că ne împăcăm foarte bine. Sper că n-am spus ceva să te supere. Din moment ce el n-avea cum să-i citească gândurile, de ce părea atât de sigur pe sine? Jessica simţi că pierde controlul asupra situaţiei şi că Mike ştia foarte bine încotro să îndrepte discuţia. Şi nici nu păru surprins că ea nu-i răspunse. Apoi continuă lăsând-o perplexă: Cred că acum ţi-e clar că „neînţelegerile” – cum îţi place să le numeşti dintre noi, au apărut fiindcă ne simţim atraşi unul de celălalt. Totuşi, în situaţia de faţă e complicat să facem ceva şi cred că amândoi suntem destul de maturi şi înţelepţi ca să nu dăm naştere la comentarii. Oricum, nu-ţi voi mai fi şef multă vreme, aşa că nu văd în asta o problemă.

— O problemă?

— Care să ne împiedice să avem o relaţie intimă.

Capitolul 1

— Domnişoară doctor, unde vreţi să pun asta?

— Mai sunt două la parter, să le ducem sus?

— Domnişoară doctor, trebuie să vă mutaţi biroul din drum.

Jessicăi îi venea să urle. Nici în cele mai cumplite coşmaruri nu se imaginase aranjând în felul acela o expoziţie. Biroul ei era ticsit de tablouri, fotografii, sculpturi, vase de lut şi multe alte obiecte. Cu două săptămâni înainte de deschidere îşi regreta „ideea genială”. Acum i se părea cea mai proastă din câte avusese vreodată, iar faptul că toată lumea era încântată şi entuziasmată o deprima şi mai mult. Dar se părea că cei din jur nu observau că devenise apatică, doar Naomi o întrebase o dată dacă se simte bine.

Trecuseră trei luni de la cina cu Mike Knight şi nu-şi amintea să mai fi trecut vreodată printr-o perioadă atât de grea. După incredibila lui propunere, rămăsese mută de

uimire, Mike luându-i tăcerea drept încuviinţare că poate continua să vorbească. Până să realizeze că tăcerea ei nu era un semn de acceptare, ci oroare, se apucase să-i explice, cu sânge rece, că o relaţie fără obligaţii era ideală şi în avantajul amândurora, întrucât ea îi dăduse clar de înţeles că nu voia să se mărite şi nici să aibă o legătură care să-i afecteze cariera şi, fiindcă nici el nu intenţiona să se însoare, o astfel de relaţie se putea dovedi reciproc avantajoasă şi din punct de vedere profesional.

Cât de prost se simţise ştiind că dacă el n-ar fi fost atât de pragmatic şi i-ar fi adresat un singur cuvânt tandru, i-ar fi acceptat propunerea cu ochii închişi. O duruse faptul că Mike se arătase surprins de refuzul ei, pentru ca apoi să devină sarcastic, acuzând-o că este o prefăcută, la fel ca toate celelalte femei.

— Pretinzi că eşti devotată meseriei dar, în sinea ta, îţi doreşti un bărbat care să te ia de nevastă şi să te protejeze. Ei bine, eu n-am să-ţi ofer asta… niciodată, îi spuse cu brutalitate.

Amândoi rostiseră cuvinte care n-ar fi trebuit spuse, dar n-avuseseră timp să se acuze reciproc pentru că Jessica părăsise imediat restaurantul luând un taxi spre casă, iar el, intenţionat, plecase în direcţia opusă. De atunci, unul faţă de celălalt se purtau ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Cu o politeţe rece discutau despre probleme strict legate de spital şi pacienţi. Cu o singură excepţie. Atunci când Val născuse şi soţul ei venise la spital, după orele de program, cu o sticlă de şampanie, să serbeze evenimentul. Printre glume şi bună dispoziţie, Jessica se trezise că se uită la el cu atenţie, în acelaşi timp observând că şi el o urmăreşte cu o privire gravă. Fără un cuvânt închinase paharul în direcţia ei şi Jessica îi răspunsese cu acelaşi gest. Sorbind din pahar în acelaşi timp se întrebase dacă acesta era momentul împăcării şi avusese impresia că Mike se îndreaptă spre ea, dar imediat Graham o luase de braţ şi o dusese în grupul celorlalţi şi aşa scăpase momentul.

— N-o să mai dureze mult, o informă Jeannie, în timp

ce căuta din priviri prin biroul ticsit un loc unde să despacheteze ultimele colete. Până la sfârşitul săptămânii trebuie să sosească şi restul.

Rezervaseră o săptămână întreagă aranjării exponatelor, dar se părea că va dura mai mult. Acum Jessica credea că nici într-o lună n-ar fi terminat. Cum se vor descurca până la capăt habar n-avea.

— Jessie, poţi veni să-l vezi pe Hughie? Eu nu reuşesc să-l calmez. Rugămintea lui Graham era ultima picătură ce umplea paharul, dar şi „colacul de salvare” ca să nu înnebunească.

Hughie stătuse internat câteva săptămâni până fusese repus pe linia de plutire şi acum se întorsese în spitalul de zi. Deşi starea lui era destul de stabilă, din nou începuse să audă voci şi Jessica se gândi dacă n-ar fi fost mai bine să lase totul baltă, dar când îl văzu pe Hughie vorbind cu pereţii, îşi spuse că indiferent ce simţea, pacienţii erau pe primul loc.

Zece minute mai târziu era convinsă că nu se putea ocupa în acelaşi timp şi de pacienţi şi de expoziţie. Până să se răzgândească, se şi afla în biroul lui Mike.

— Dacă nu ai nimic împotrivă… îi spuse uitându-i-se în creştet, pentru că el nu catadicsise să-şi ridice ochii din hârtiile de pe birou… mi-aş lua o săptămână de concediu… La ultimele ei cuvinte capul îi zvâcni în sus de parcă l-ar fi plesnit cu biciul.

— Ce să faci?

— Săptămâna viitoare să stau în concediu. Vezi tu…

— Văd foarte bine. Văd că în privinţa expoziţiei ţi-ai asumat nişte obligaţii care te depăşesc. De la început ţi-am pus la îndoială aptitudinile organizatorice, dar n-am comentat fiindcă toată lumea era entuziasmată. Acum vii să-mi spui că vrei o săptămână de concediu. Se pare că atunci când nu faci faţă unei situaţii preferi să dai bir cu fugiţii, dar vreau să-ţi spun…

Stai puţin, doctore Michael Knight, că am să te fac eu să-ţi înghiţi fiecare vorbuliţă pe care mi-ai spus-o, se gândea Jessica în timp ce el continua să vorbească, din ce

în ce mai nervos.

— Cred că m-ai înţeles greşit, îl întrerupse cu brutalitate. Da, vreau să-mi iau o săptămână de concediu fiindcă mi-am dat seama că nu pot pregăti expoziţia şi, în acelaşi timp, să mă ocup de pacienţi.

— Adică îţi iei concediu, dar vii să triezi lucrările şi să aranjezi exponatele?

— Exact! Nici ea nu ştia de ce, dintr-odată se simţea mult mai bine, de parcă i se luase o piatră de pe inimă. Probabil fiindcă, îşi spuse, având mai mult timp la dispoziţie, putea termina treaba mai repede, dar şi fiindcă îl pusese cu botul pe labe pe mereu nemulţumitul doctor Knight.

— Nu crezi că asta va produce încurcături? Fiind aici pacienţii vor dori să te vadă…

— Nu şi dacă am să le explic situaţia. Oricum, voi sta mai mult în birou ca să sortez obiectele şi când mă vor vedea în blugi vor uita repede că sunt aici.

— Hmm, mormăi Mike. Părea destul de sceptic, dar Jessica îşi zise că nu prea avea de ales. Bănuiesc că ştii ce faci, mai spuse şi nu fu nevoie să adauge că nu era de acord cu ideea ei, fiindcă asta se simţea din tonul cu care rostise cuvintele.

În dimineaţa aceea de sâmbătă, îmbrăcată într-o pereche de blugi decoloraţi şi un tricou lălâu şi jerpelit şi cu părul strâns într-un moţ în creştet, Jessica se uita la tablourile rezemate de pereţii culoarului. Unele dintre ele erau mai mult decât reuşite. Deşi, aşa cum era de aşteptat, majoritatea aparţineau unor artişti profesionişti sau unor persoane cu simţ artistic, cele pictate cu stângăcie erau şi cele mai sugestive în exprimarea sentimentelor artistului faţă de lumea înconjurătoare şi a impactului acesteia asupra sa.

Spre dezamăgirea ei, sosiseră doar câteva tablouri executate de personalul din spitale, totuşi Harry Smith se ţinuse de promisiune şi expunea tabloul „Un şef epuizat”, o pictură în ulei foarte sugestivă.

— E foarte bun… cine l-a pictat? Vocea lui Mike o luă

prin surprindere. Răsucindu-se brusc, scăpă tabloul din mână şi, în încercarea de a-l prinde, Mike se zgârie la un deget într-o bucată de sârmă rămasă de la despachetat. Au! ţipă scurt şi dădu drumul tabloului care îl lovi peste laba piciorului chiar când îşi ducea la gură degetul plin de sânge.

Jessica i-ar fi putut trece cu vederea cele câteva înjurături, nu şi privirea duşmănoasă pe care i-o arunca.

— Jessica… ajută-mă…

De data asta nu-l va mai lăsa s-o acuze pe nedrept.

— Tu ai apărut în spatele meu şi m-ai speriat, apoi ai vrut să-mi smulgi tabloul din mână. Ce naiba încercai să faci? Şi făcu o grimasă văzând ditamai bărbatul cu degetul în gură, ca un copil, vrând parcă să stârnească milă.

— Ce-i atât de caraghios? mormăi el scoţând degetul din gură să-şi studieze zgârietura.

— Lasă-mă să mă uit, zise Jessica făcând un pas spre el.

— Nu te apropia de mine, îi strigă el sărind ca ars, apoi se îndreptă cu o mutră ofensată spre biroul lui, ca după câteva minute să apară, ostentativ, cu un plasture pe deget, mai mare decât era nevoie, şi şchiopătând. Dar Jessica nu se arătă deloc impresionată.

— Dacă vom continua să lucrăm împreună, va trebui să-mi iau măsuri de precauţie.

Era clar că Jessica nu se lăsa uşor impresionată.

— De fapt, ce cauţi aici?

— Eu am venit să-mi pun ordine în hârtii. Tu? Credeam că-ţi începi vacanţa de săptămâna viitoare, nu de azi.

— Speram că azi pot lucra în linişte…

— Şi, când colo, ai dat de mine, o întrerupse el, dar Jessica nu-l luă în seamă.

— …să stabilesc locul fiecărui obiect în parte. Cu atâta lume în jurul meu mi-e greu s-o fac.

— Ia uite ce-i aici! exclamă el arătând în jur. De data asta m-ai convins ce multe mai sunt de făcut. Hârtiile mele mai pot să aştepte… Ce vrei să fac?

— Să faci? Jessica nu înţelegea la ce se referă, sau nu voia să înţeleagă.

— Da, să fac. N-oi avea eu simţ artistic, dar te pot ajuta la cărat. Ai scos totul din biroul tău?

— Ăăă… da… adică, nu tot… trebuie să-mi fac o idee… să vedem…

— Am înţeles. Eu am să-ţi aduc totul, pe rând, iar tu-mi spui unde să le aşez.

O oră mai târziu două şiruri de tablouri stăteau rezemate de pereţii lungi ai coridorului. Mike îi îndeplinise ordinele fără să crâcnească, mutând tablouri dintr-un loc în altul, în timp ce ea încerca să-şi facă o idee de ansamblu.

Încercase să-şi amintească sugestiile date de Alison, cea cu galeria de artă, dar niciuna nu i se părea realizabilă. Acum, din clipă în clipă se aştepta să-l audă pe Mike spunându-i: „Vezi, ţi-am spus eu” dar, surprinzător, era extrem de tăcut. De fapt, părea că uitase şi de prezenţa ei şi de expoziţie şi că se gândea în cu totul în altă parte şi nu se dezmetici decât atunci când o auzi spunând:

— Asta-i muncă în zadar. Nu mă pricep deloc la chestiile astea şi habar n-am ce-o fi fost în mintea mea când am crezut că sunt în stare să organizez o expoziţie de artă. E o ruşine…

— N-arată chiar atât de rău, o întrerupse el, încercând s-o liniştească. E drept că multe dintre tablouri nu impresionează prin nimic…

— Ştiu, ştiu, dar asta e o parte a problemei. Unele sunt extraordinare, altele, să zicem… bunicele. Îţi spun eu… situaţia e dramatică. Cum să le expun împreună? Am anunţat că nu respingem nicio lucrare, aşa că nu se poate renunţa la nimic.

— Calmează-te. Mike se apropie şi-i îmbrăţişă umerii, gest care nu o calmă deloc, dimpotrivă, îi aprinse obrajii şi-i făcu inima să bată într-un ritm frenetic.

— Am crezut că Naomi îţi va da o mână de ajutor să stabileşti locul fiecăruia în parte.

Numele colegei sale îi aminti Jessicăi vorbele acesteia: „Am să te-ajut, bineînţeles, dar organizarea expoziţiilor nu e punctul meu forte. N-am mai făcut niciodată aşa ceva. Tu eşti cea care decide”. Ceea ce nu i se păruse încurajator.

— M… da.

— Vrei să spui… Şi se depărtă un pas. Trebuia să-mi fi imaginat. Şi cine crezi că o să te scoată din încurcătură?

Dacă între timp atmosfera se mai destinsese şi crescuse cu câteva grade tensiunea emoţională, acum, deveni iar rece şi ostilă.

— Bună dimineaţa, domnişoară doctor, vă prieşte vacanţa? Maggie se uita la Jessica, legănându-se încet, înainte şi înapoi, cu mâinile îndesate în buzunarele vestei lăbărţate.

Ideea că Jessica se afla acolo dar că, de fapt, nu se afla, amuzase pe toţi pacienţii, dar se conformaseră destul de bine noii situaţii. Vorbeau cu ea, îi mai dădeau sugestii unde să fie pus un anumit tablou, dar nu scoteau o vorbă despre boala lor. Până şi Hughie, care ceruse să discute cu un medic, se prefăcuse că nu o vede.

— Sunteţi doctor Balfour?

Jessica îşi îndreptă spatele şi se uită în ochii albaştri ai tânărului care, deşi nu-l mai văzuse niciodată, i se păru cunoscut.

— Da, eu sunt doctor Balfour. Dacă era ruda vreunui pacient, chiar nu avea timp de el. În plus, blugii decoloraţi şi tricoul lălâu nu erau tocmai ţinuta potrivită pentru o astfel de întrevedere.

— Acum înţeleg despre ce urgenţă e vorba, zise tânărul zâmbind larg.

— Iar tu eşti…? Jessica aşteptă să se prezinte şi avu impresia că surprinde în ochii lui un licăr de surpriză.

— Jake.

— Jake?

De această dată surpriza era evidentă.

— Vrei să spui că nu mă aşteptai? Expresia dezamăgită, puţin bosumflată, îl făcea să pară şi mai tânăr,

fără să-i urâţească trăsăturile.

— Ar fi trebuit? O fi fost el tânăr şi drăguţ, dar ea n-avea vreme de palavre. Singura soluţie ca să ducă la bun sfârşit ceea ce începuse era să muncească pe brânci şi asta şi făcea şi nu voia s-o deranjeze nimeni.

— După ce m-ai luat de la treabă, aş fi crezut că… începu el atunci, parcă realizând că nu Jessica îl solicitase, zâmbi din nou şi-i întinse mâna. Jake Knight, nepotul doctorului Michael Knight şi am venit la rugămintea lui să te ajut.

— Ah, ce bine! Ce altceva ar fi trebuit să-i spună? I-ar fi fost de mare folos s-o ajute la cărat, dar nu era sigură că voia pe cineva să-i stea în preajmă din moment ce nici ea nu prea ştia ce are de făcut.

— Văd că l-ai cunoscut pe Jake. Mike ieşise din biroul lui şi se îndrepta spre ei, zâmbind. M-am gândit că ţi-ar putea da o mână de ajutor…

— Drăguţ din partea ta că te-ai gândit la asta… şi a ta că ai acceptat, adăugă ea adresându-i-se lui Jake, dar nu cred…

Jake deja nu mai era atent la ea, uitându-se în lungul culoarului spre scări.

— Ce alt spaţiu mai e disponibil? Şi lui Mike: Parcă spuneai ceva de două încăperi mari şi… Şi o porni pe culoar, aşteptându-se, probabil, ca cei doi să-l urmeze.

— Credeam că o să te bucuri… îi reproşă Mike când rămaseră singuri.

— V-am mulţumit amândurora, dar nu cred că pot…

— După cele povestite sâmbătă credeam că experienţa lui îţi va fi de folos şi…

— Care experienţă?

— Cum, nu ţi-a explicat? o întrebă el făcând pe naivul.

— Nu mi-a explicat şi nici tu! Ce fel de experienţă?

— Jake a absolvit anul trecut artele plastice. Mama lui e proprietara unei galerii de artă în centru, iar Jake o ajută de mic la treburi…

Dar Jessica nu-l mai asculta.

— Jake… Deja se repezise pe culoar să-l prindă din urmă.

— Ce părere ţi-ai făcut? îl întrebă Jessica. Jake o invitase la bodega din apropiere să ia prânzul şi să „stabilească strategia”.

— Pe bune?

— Pe bune.

— Sincer să fiu, situaţia nu e atât de dezastruoasă pe cât credeam. Ai făcut treabă bună până acum şi există spaţiu suficient. Lumina e cam slabă, dar trebuie să ne descurcăm cu ce avem. Culoarele şi casa scării le vom exploata la maximum, aşa că va trebui să dăm jos tot ce-ai pus până acum.

— Bine, cum zici tu, spuse ea cu o umbră de regret în voce pentru toată munca ei dusă pe apa sâmbetei.

— Bine? Jake parcă nu se aşteptase să capituleze atât de uşor.

— Tu ştii mai bine ce e de făcut şi voi fi de acord cu tot ce spui.

— Chiar cu tot? glumi el.

— Cu aproape tot, se corectă ea, zâmbind.

— Nu-nţeleg de ce unchiul Mike crede că eşti o persoană dificilă, spuse el, exact în clipa în care acesta îşi făcu apariţia.

— Deranjez, sau pot să iau şi eu parte la discuţia voastră? întrebă Mike şi, înainte să primească vreun răspuns, se aşeză la masa lor.

Capitolul 8

Următoarele două zile Jessica munci pe brânci, încât seara cădea în pat prea obosită ca să mai gândească, cu atât mai puţin să analizeze schimbarea de comportament pe care o observase la Mike. În timpul acelui prânz, cel puţin aşa i se păruse ei, făcuse tot ce-i stătuse în putinţă ca să nu-l lase pe Jake să vorbească. Dacă acesta realizase acest lucru nu lăsase să se vadă, dar îi plătise unchiului cu aceeaşi monedă, continuând să discute cu Jessica despre expoziţie, despre artă în general, până Mike îi lăsase în pace, mormăind la plecare ceva despre unii care mai au şi

treabă.

Jake îl expediase cu un „pa, unchiule Mike”, care-l făcu pe acesta să se încrunte şi mai tare. Şi tot încruntat era şi când se întorseseră în spital, şi cu aceeaşi mutră asistase şi la scena dintre Maggie şi Jake, când aceasta îşi rostise una din bine cunoscutele-i „aprecieri”, după ce-l măsurase din cap până-n picioare. Mike trecea „întâmplător” pe culoar şi se oprise să-i asculte verdictul, care păru să-l amuze, dar numai pentru o clipă.

— Eşti frumuşel, băiete, dar când vei fi bărbat în toată firea o să-l eclipsezi pe unchi-tu.

Jessica se abţinuse să nu pufnească în râs, Jake, care nu avea decât douăzeci şi doi de ani, era încântat de ideea că ar putea arăta, cândva, mai bine decât unchiul Mike, dar şi dezamăgit că fusese tratat ca un copil, iar Mike rămăsese pur şi simplu perplex. Văzând-o pe Jessica abia abţinându-se să nu râdă, se înfuriase şi plecase ofuscat. Privind în urma lui, Jessica se întrebase de ce îl deranjaseră atât de mult vorbele lui Maggie.

Că Jake ştia cum să aranjeze o expoziţie i se confirmase de îndată ce se întorseseră în spital. După ce, la sfatul lui, Jessica şi câţiva pacienţi adunaseră totul de pe pereţi, Jake se agitase o bună bucată de timp între parter şi etaj, mutând tablouri şi, în cele din urmă, îi pusese să facă o rocadă.

După câteva zile Jessica începuse să creadă că Jake va reuşi un miracol şi că ceea ce se numea o expoziţie începea să prindă formă. Holul larg de la capătul culoarului se transformase în galerie de sculptură, iar pe pereţii acestuia erau expuse tablourile de dimensiuni mari. Cu câteva zile înainte de deschidere, Jessica, în sfârşit, răsufla uşurată.

— Hai să ieşim să mâncăm ceva, o meritătm din plin. În ultimele zile Jake nu-şi permisese decât scurte pauze pentru câte un sandviş, iar Jessica abia aştepta să lase jos uneltele şi, măcar pentru o oră, să iasă din spital. Ea primise sarcina să măsoare tablourile şi pereţii, să bată cuie şi să vadă dacă alinierea este perfectă.

Vremea era din ce în ce mai caldă şi Jessica era transpirată şi plină de praf din cap până-n picioare, dar gândul la un pahar de vin rece fu de-ajuns s-o trimită imediat să se spele şi să se aranjeze înainte să meargă la bodegă.

În timp ce străbăteau parcarea Jessica avu senzaţia că este urmărită cu privirea şi se uită peste umăr, dar nu văzu pe nimeni. Ceva o făcu, totuşi, să-şi ridice ochii şi-l văzu pe Mike la fereastra biroului lui şi, deşi era prea departe ca să-i distingă expresia, din poziţia capului şi a umerilor îşi dădu seama că era încordat.

— Ce bine că mama ta s-a putut dispensa de tine, spuse Jessica după ce luă o gură de vin din pahar.

— E o perioadă când la galerie nu e prea mult de lucru. Jessicăi încă i se părea ciudat că atunci când discutaseră despre expoziţie Mike nu-i pomenise că are o soră. Dacă voia să păstreze secretul despre familia sa, de ce, până la urmă îl adusese acolo pe Jake? Ar fi vrut să-l întrebe pe acesta, dar nu ştia cum să abordeze subiectul. Nu ştiu de ce Mike nu ne-a solicitat ajutorul până acum, mie sau mamei, îl auzi spunând, parcă ghicindu-i gândurile. Se părea că Jake nu se ferea să comenteze ciudăţeniile unchiului său şi Jessica observase că evita să-i spună „unchi” când vorbea despre el.

— Poate credea că până la urmă o să mă descurc singură. Nu era nevoie ca Jake să se înece cu berea şi nici să facă ochii mari cât cepele ca să-şi dea seama că asta era puţin probabil. Bine, bine, nu e cazul să faci mutra asta, zise puţin iritată. Ce era cu bărbaţii din familia Knight că amândoi o credeau incompetentă?

— Atunci, de ce crezi că m-a mai chemat să vin aici?

— Pentru imagine, nu crezi? Marele doctor Michael King a salvat din nou situaţia scoţând din încurcătură o femeie care se credea atât de deşteaptă încât să se poată descurca de una singură.

Jake îi luă din mână paharul cu vin şi-l puse pe masă.

— Jessica, uită-te la mine, îi spuse pe un ton la fel de serios ca şi expresia feţei. Cred că ar trebui să ştii ceva

despre Mike… Sau, poate nu. Dacă nu ţi-a spus nimic o fi avut vreun motiv. Tot ce-ţi pot spune eu e că, în afară de mama, toate femeile din familie au fost… cum să le zic… cam nepricepute, iar bărbaţii şi-au format păreri preconcepute despre femei în general. Îmi amintesc că eram puşti când Mike mi-a spus să n-am încredere în astfel de femei.

— Se pare că nu i-ai urmat sfatul, replică ea pe un ton ironic, amintindu-şi cum o pusese la treabă întreaga săptămână.

— Când o vei cunoaşte pe mama ai să înţelegi de ce. E o femeie foarte întreprinzătoare iar tu, dacă vrei să mă asculţi… şi o vei face vrând-nevrând, demonstrează-i lui Mike cum eşti în realitate. Deja a început să-şi schimbe părerea despre tine.

— Nu ştiu la ce te referi. Roşie la faţă, Jessica întoarse capul într-o parte, dar apucă să-l vadă rânjind cu gura până la urechi.

— Eu cred că da. Altfel, repet, de ce m-ar fi adus aici?

— Nu, n-ai cum să-nţelegi. De când ne-am cunoscut n-am făcut decât să-i întăresc convingerea că sunt o neîndemânatică. Dar, în faţa perspicacităţii lui Jake, se părea că este inutil să-şi ascundă atracţia ce o simţea pentru Mike. Ceva, însă, îi spunea că poate avea încredere în discreţia lui.

— Nu-ţi rămâne decât să-i dovedeşti contrariul, zise Jake cu optimismul tinereţii care-l făcea să creadă că totul e foarte simplu.

— Ce-ar fi să te duci acasă şi să te pregăteşti pentru diseară? Arăţi ca naiba. Ştia şi ea că e obosită şi murdară, iar faptul că Mike i-o spusese pe şleau nu făcea decât să-i scadă şi mai mult moralul. Probabil că ceva pe figura ei îi dădu lui Mike de înţeles că fusese mai mult decât lipsit de tact, fiindcă adăugă: Ai muncit foarte mult, dar ai făcut o treabă excelentă. Ar fi păcat să lipseşti la vernisaj pe motiv că eşti prea obosită.

— Dar mai sunt…

— Ne descurcăm noi, insistă el. Epuizată psihic şi

fizic, Jessica abia aştepta să ajungă acasă şi să stea întinsă măcar o oră înainte să se întoarcă să oficieze ceremonia de deschidere. Stuart poate da şi el o mână de ajutor pregătind paharele şi vinul. Jessica oftă adânc. În ultima săptămână Stuart se remarcase prin absenţă, tocmai atunci când orice ajutor era binevenit şi, deşi nu se aşteptase nici la sprijinul colegilor, ei având alte treburi, cu pacienţii, toţi trecuseră să ajute când aveau o clipă de răgaz. Stuart, în afară de câteva „sfaturi” pe care i le dăduse când ştia că nu-l aude nimeni, nu prea trecuse pe-acolo.

— Du-te acasă, Jessica. Tonul lui Mike era atât de blând, aproape tandru, încât ea nu se mai putu împotrivi. Când să iasă îl mai auzi spunând: Vin să te iau la cinci şi jumătate. Jessica se întoarse cu faţa spre el, surprinsă, dar el doar îi repetă: Hai, du-te acasă.

E uimitor ce minuni poate face o baie lungă şi fierbinte în spumant parfumat, se gândea Jessica, înfăşurată în prosopul pufos, aşezându-se la măsuţa de toaletă să se fardeze. Era prea cald ca să se machieze prea tare, aşa că se mulţumi cu puţin rimel pe gene, o umbră de fard pe pleoape şi un strop de ruj pe buze, dar petrecu minute în şir răsfirându-şi buclele şi aranjându-le să cadă lejer din smocul prins în creştet.

Mai mult îi luă până se hotărî în ce se-mbracă. Cu părere de rău fu nevoită să renunţe la rochia transparentă cu imprimeu bej pe fond alb, pentru taiorul din stofă subţire de culoarea chihlimbarului. În fond, era o întâlnire cu colegii de breaslă şi ţinea la imaginea sa. Totuşi, era prea cald ca să-şi pună dresul, dar cu piciorul gol parcă s-ar fi dus la plajă şi nu ştia cât de comod s-ar fi simţit în pantofii bej cu toc înalt. În ultimul moment îşi aminti de ciorapii lungi cu bandă elastică, pe care nu-i purtase niciodată, şi tocmai se admira în oglindă când se auzi interfonul.

Se duse să deschidă la uşa şi o lăsă ca Mike să poată intra, iar ea urcă în dormitor să-şi ia geanta şi jacheta. Dar parcă nu se simţea bine în ciorapii aceia şi parcă elasticul

era cam larg. În timp ce cobora la parter se gândi să invoce o scuză ca să se întoarcă să se schimbe, dar Mike, care nu mai intrase, o aştepta afară cu portiera deschisă şi bombănind că ar trebui să se grăbească dacă voiau să ajungă la spital înaintea invitaţilor.

Pe la jumătatea drumului, imaginându-se cu ciorapii răsuciţi pe picior şi căzându-i în vine, se gândi că trebuie neapărat să facă ceva. Chiar dacă asta nu avea să se-ntâmple, ştia că toată seara ar fi stat ca pe ghimpi.

— Eşti drăguţ să opreşti puţin aici? îl rugă pe Mike trăgându-l uşor de mânecă.

— De ce? o întrebă oprind maşina. Fără să-i răspundă, Jessica se dădu jos din maşină şi intră în magazinul de la colţul străzii de unde-şi cumpără o altă pereche de ciorapi, sperând să-i vină bine, şi pe care-i strânse în pumn înainte să se aşeze lângă el. După ce intră în trafic Mike o privi cu coada ochiului. Vrei să-mi spui şi mie ce se-ntâmplă? Jessica roşi şi scutură din cap şi el nu mai insistă. Bine, îmi povesteşti mai târziu.

După ce se schimbă, Jessica se duse lângă Mike să întâmpine invitaţii. Vinul se servea la etaj şi toţi erau îndrumaţi să meargă acolo, unde Naomi îi aştepta să le înmâneze catalogul expoziţiei şi să-i îndemne să bea.

Jessica expediase câteva sute de invitaţii, începând cu forurile de specialitate, până la departamentul de sănătate, spitale de psihiatrie, medici de la St. Mungo, şefi de secţie, consilii locale, oameni de artă, şi potenţialii sponsori pentru spitalul de zi. Fuseseră invitaţi toţi pacienţii din spital care aveau expuse lucrări, sau care ajutaseră la aranjarea expoziţiei, dar puţini dintre ei veniseră şi aceia se plimbau printre oaspeţi lăudându-şi lucrările.

O mare parte din exponate fuseseră puse în vânzare şi Jessica nu mai pridideа cu lipitul bulinelor roşii pe cele reţinute şi încasând cecuri de la persoanele care, probabil, veniseră mai mult din curiozitate şi care, astfel, încercau să-şi atragă consideraţia celorlalţi.

— Bravo, Jessie!

— Felicitări, Jessie.

— Ai făcut o treabă grozavă, doctor Balfour.

— Splendidă, draga mea.

Laudele o copleşeau şi Jessica ştia că succesul era garantat, însă, în discursul său îi atribui lui Jake toate meritele, neuitându-i nici pe cei care munciseră din greu, dar toată lumea ştia că ideea îi aparţinuse şi că numai datorită entuziasmului ei fusese pusă în practică.

Jake, arătând foarte şic îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, părea încântat de ceea ce realizase, fără însă a încerca să-i fure din succes. O prezentă lui Forbes, tatăl său, care semăna foarte bine cu Mike, doar că era mai în vârstă şi nu atât de înalt şi mamei, Caroline, o femeie micuţă, foarte blondă, cu un aer delicat, dar cu o personalitate puternică, şi care nu părea să se lase dominată de statura bărbaţilor din familia sa.

Hughie, care dintr-odată părea că nu mai aude voci, stătea în faţa sculpturii pe care o expusese, o reprezentare abstractă a viziunii sale asupra ideii de „tratament”, atrăgându-şi un public curios şi respectabil.

Roşie la faţă de emoţie, Jeannie se învârtea printre invitaţi cu un pahar de vin în mână, asigurându-se că primiseră cataloage şi îndemnându-i să semneze în cartea de onoare a expoziţiei. Se comporta normal, dar cel mai benefic era faptul că părea foarte fericită. Când şeful departamentului de sănătate i se prezentă şi o felicită pentru munca depusă, Jeannie se îmbujoră şi mai mult.

— Nu cred că şi-a dat seama că sunt pacientă, îi şopti îngrijorată Jessicăi.

— Ce contează? Ai făcut o treabă bună, aşa că acceptă felicitările şi simte-te bine.

— Ai dreptate, îi răspunse aceasta mai sigură de sine şi, înainte ca Jessica să mai adauge ceva, dispăru în mulţime.

Jessica se trezi înconjurată de reporteri şi fotografi şi răspunse întrebărilor inteligent şi logic, deşi habar n-avea despre ce vorbeşte, apoi i se făcură fotografii lângă câte o sculptură sau tablou şi una alături de Mike în timp ce se

uitau la un colaj făcut din pachete de ţigări. Bineînţeles că singura femeie fotoreporter ţinuse neapărat să aibă o fotografie cu Mike!

Dar ce o interesa pe ea? Era prea ameţită ca să-i mai pese de ceva. Băuse câteva pahare cu vin pe stomacul gol, ceea ce, pe lângă euforia succesului, o făcea să se simtă de parcă ar fi plutit.

— Vino, hai să mergem. Mike o prinse de mijloc, ţinând-o să nu se clatine pe picioare.

— Nu pot pleca. Trebuie să rămân până la sfârşit ca să fac ordine. Limba i se împleticea şi abia articula cuvintele.

— Au rămas doar ai noştri şi câţiva medici de la St. Mungo, şi nu cred că vor pleca până nu termină vinul. Am impresia că s-ar simţi mai bine dacă am dispărea de-aici.

— Dar…

— Fără comentarii. Fii fată cuminte.

— Nu sunt o fată… începu nervoasă, dar imediat tăcu văzându-i privirea încruntată.

Fără să mai scoată o vorbă se lăsă condusă la maşină şi după zece minute intrau într-un restaurant din centrul comercial.

— N-ai mâncat aproape nimic toată ziua şi băutura te-a ameţit repede, i-o luă Mike înainte, ca ea să nu protesteze din nou şi Jessica hotărî că n-are rost să se certe cu el tocmai în ziua în care expoziţia avusese un succes atât de mare.

Mai târziu nu-şi mai amintea ce mâncase, doar că Mike îi umplea tot timpul paharul şi că râseseră mult. Îi povestise până şi istoria cu ciorapii şi, deşi el se distrase imaginându-şi ce s-ar fi întâmplat, în cele din urmă tot clătinase din cap a resemnare.

— Numai ţie ţi s-ar fi putut întâmpla aşa ceva, îi spusese râzând, dar Jessica surprinsese în tonul lui o notă sarcastică.

Vag îşi mai amintea şi cum ajunsese acasă, cum Mike o ajutase să urce scările şi o împinsese pe un scaun, după care se dusese la bucătărie să prepare cafeaua.

— Dormi pe tine, îl auzise ca prin vis şi protestase mormăind ceva. Nu voia ca el să plece, dar Mike o ridicase de pe scaun. Du-te la culcare, Jessica. Nu-i nevoie să stai după mine.

— Nuu… gemu ea şi, clătinându-se pe picioare se aplecase în faţă cu o clipă înainte ca el să se dea un pas înapoi. Ca să nu cadă, se agăţase de el, întinzând mâinile să-l prindă de umeri. Mike o cuprinsese în braţe şi o sărutase apăsat ţinându-i capul de ceafă ca să-şi poată strecura limba între buzele ei şi făcând-o să i se înmoaie picioarele.

Ridicând-o în braţe ca pe un copil, o dusese în pat, dar Jessica nu mai voise să-i dea drumul.

— Succesul şi băutura te îndeamnă să iei decizii pripite, aşa că hotărăsc eu în locul tău. Culcă-te, Jessica.

— Dar…

— Mâine ţi-ar părea rău şi, oricum, când va fi să facem dragoste pentru prima oară, vreau să fii trează.

Şi, înainte ca ea să apuce să spună sau să facă ceva ca să-l reţină, el ieşi din dormitor.

A avut dreptate, se gândea ea a doua zi dimineaţă, sorbind din paharul cu suc de portocale.

Azi mi-ar fi părut rău şi aş fi zis că nu ştiam ce fac. Dar asta nu însemna că încă nu regreta că o lăsase singură.

Toată dimineaţa aşteptă ca el să-i telefoneze fiindcă, după cele întâmplate, era sigură că va suna. Dar el nu o căută nici în ziua aceea, nici a doua zi.

În schimb, Jake îi telefonă şi se felicitară reciproc pentru succesul expoziţiei. La insistenţele lui stabiliră să ia prânzul împreună într-o zi a săptămânii următoare, dar discuţia cu Jake o făcu să-i fie şi mai dor de Mike. Duminică noaptea nu închise un ochi. Acum ştia că îl iubeşte, iar sentimentul o copleşea. Întotdeauna crezuse că atunci când se va îndrăgosti va trăi cele mai minunate clipe din viaţa ei, dar realitatea era cu totul alta. Sentimentul iubirii îi stătea ca o piatră pe inimă, aruncând-o în braţele disperării.

Luni dimineaţa constată că situaţia era mult mai serioasă; Mike nu-i dădea nicio atenţie. Singura ei vină pentru ce făcuse era vinul şi euforia, dar Mike îi dăduse clar de înţeles că nu-l interesa, iar faptul că îi spusese că vor face dragoste nu fusese decât un vis pe care şi-l dorea împlinit.

Capitolul 9

— Aici, soră, asta e pictura mea. Vezi? Scrie „vândută” Bărbatul, cu un aspect neglijent, se postă ţanţoş lângă tabloul pe care-l pictase, aşteptând să fie fotografiat. Probabil că era mai tânăr decât arăta, dar grijile brăzdaseră riduri pe faţa lui, îmbătrânindu-l.

Unul dintre lucrurile care îi dădeau Jessicăi o mare satisfacţie era să constate impactul pe care-l avusese asupra pacienţilor cu probleme psihice faptul de a-şi fi văzut lucrările prezentate într-o „expoziţie adevărată”, redându-le încrederea în sine şi în talentul lor.

— Bei un ceai? o întrebă Graham care se ducea la bufet şi se oprise pe culoar să schimbe două vorbe cu ea.

— N-am timp. Soţul doamnei Morris a sunat din nou şi cobor să văd ce s-a-ntâmplat.

— O altă alarmă falsă, bineînţeles.

— Ştiu, dar nu-i exclus ca într-o zi…

— Ai dreptate. Şi ridicând din umeri îşi continuă drumul.

Activitatea în spitalul de zi reintrase în normal, expoziţia fiind deschisă numai seara şi în weekend, dar existau solicitări din partea spitalelor de a aduce grupuri de pacienţi, astfel că două zile pe săptămână, pacienţii spitalului de zi deveneau gazde şi serveau ceai şi fursecuri celor care vizitau expoziţia. Originala idee îi aparţinea lui Jeannie, care şi organizase aceste întâlniri.

Măcar aici am avut dreptate, îşi spuse Jessica. Jeannie făcuse progrese remarcabile, reuşind chiar să-şi suie mama într-un taxi şi s-o aducă să vadă expoziţia. Atunci, doamna MacPherson, cum observase Jessica, nu păruse prea încântată de laudele primite de Jeannie pentru ceea ce făcuse, dar cum Jeannie începuse să-şi recapete

încrederea în sine, trebuia să aibă o discuţie serioasă cu ea privind relaţia cu mama sa.

— Credeam că Graham e de serviciu în seara asta. Jessica se uita consternată la Mike. Întreaga săptămână reuşise să-l evite fără să nască suspiciuni, făcând vizite la domiciliul pacienţilor.

Personalul spitalului de zi şi cel de la St. Mungo făceau de pază şi conduceau vizitatorii. De obicei, pe tură era nevoie de patru oameni, alteori doar de doi. În seara aceea doar de doi.

— Am făcut schimb cu el. Spunea ceva de o întâlnire cu asistenta de terapie ocupaţională de la St. Mungo. Se pare că s-au cunoscut în tura din weekendul trecut. Crezi că la fel se va-ntâmpla dacă vom sta mai mult împreună? o întrebă el zâmbind cu subînţeles.

Da, o îndemna inima să spună, nu, o contrazicea capul. Ce i-ar fi răspuns n-avea să ştie niciodată pentru că tocmai atunci uşa se deschise şi intrară trei puşti cam între opt şi zece ani.

— Vrem să vedem picturile, se poate? întrebă cel mai mic dintre ei.

O clipă Jessica avu impresia că Mike o să-i gonească, dar acesta încuviinţă chiar le dădu şi un catalog, după care îi îndrumă încotro s-o ia.

— Ar fi mai bine să stau cu ochii pe ei, îi spuse Jessicăi şi după ce băgă o monedă „pentru catalog”, în cutia pentru fonduri, se luă după cei trei.

Aproape imediat apăru şi o familie de turişti din sud şi Jessica începu să le dea explicaţii despre scopul organizării expoziţiei.

— Sora mea are probleme psihice şi când am văzut afişul ne-am zis că… am putea învăţa câte ceva.

Foarte mulţi dintre cei care veneau să viziteze expoziţia avuseseră probleme psihice sau aveau pe cineva bolnav în familie, iar după ce vedeau picturile unii simţeau nevoia să se confeseze şi să-şi povestească necazurile. Toţi, însă, fără excepţie, lăudau expoziţia şi munca depusă pentru a face lumea să înţeleagă suferinţa, incertitudinile

şi dilemele bolilor psihice.

— O cafea? îi întrerupse Mike şirul gândurilor, punându-i în faţă o cană cu nes.

— Mulţumesc. Chiar era nevoie să stea atât de aproape? Aşezându-se la masă lângă ea aproape că îşi atingeau picioarele, ceea ce Jessicăi îi stârni o uşoară panică. Unde sunt băieţii? Nu i-am văzut plecând, spuse ca să rupă tăcerea stânjenitoare.

— La etaj, dar mai e lume acolo, aşa că nu cred să facă vreo prostie. De fapt, am văzut că se poartă civilizat, par chiar interesaţi de exponate şi comentează între ei. Şi imediat schimbă vorba, luând-o prin surprindere: Înţeleg că la sfârşitul săptămânii prezinţi o lucrare la conferinţa despre reabilitare. Şi, înainte ca ea să apuce să-i răspundă, adăugă: Şi eu la fel, aşa că ce-ar fi să călătorim împreună?

Conferinţa urma să se ţină la un hotel de pe Coasta de Vest şi, deşi drumul dura doar vreo oră şi jumătate Jessicăi i se părea o veşnicie.

— Ah, eram… Dar Mike nu o lăsă să continue.

— Pe drum vom avea timp să rezolvăm o mulţime de probleme. Habar n-ai câte poţi face într-o călătorie cu maşina.

Asta lasă loc de interpretări, se gândi Jessica, dar indiferent care ar fi fost intenţiile lui, tot n-ar fi renunţat să plece cu Mike.

Din nou se lăsă o tăcere stânjenitoare, întreruptă de tropăiturile copiilor care coborau scările în fugă. Când ajunseră în faţa lor cei trei se opriră.

— V-a plăcut? îi întrebă Jessica zâmbind.

— Îhî.

— Marfă.

Cei doi mai mari se duseră să scrie în cartea de onoare, al treilea rămase pe loc zâmbind încurcat.

— Bunicul vine aici aproape în fiecare zi, îi mărturisi el în şoaptă Jessicăi apoi, parcă speriat că îndrăznise să afirme aşa ceva, o zbughi în stradă, urmat de prietenii lui.

Dacă nu pentru altceva, măcar pentru vorbele acelea meritase tot efortul. De abia când Mike, care nu auzise

nimic, o privi ciudat, realiză că avea o expresie înduioşată şi ochii aburiţi de lacrimi dar, oricum, Mike nu părea genul pe care femeile sensibile să-l emoţioneze, iar dacă la plecare sperase că o va invita la masă sau să bea ceva împreună, rămase dezamăgită, fiindcă o condusese doar până la maşină, apoi se îndreptase spre a lui fără să-i mai arunce o privire.

— Ia-o la dreapta. Tot sucind harta pe genunchi, Jessica se chinuia, fără să-i atragă atenţia, să orienteze corect maşina prin labirintul de străzi. Şi acum tot la dreapta. Mike o privi bănuitor, dar o luă în direcţia indicată de ea. Acum fă la stânga.

— Eşti sigură?

— Da, sunt sigură, zise ea, încercând să pară cât mai convingătoare.

— Aveam impresia că hotelul e spre vest.

Spre vest? Cum adică spre vest? Până atunci Jessica avusese probleme să nu greşească dreapta sau stânga şi habar n-avea încotro era vestul. Tot timpul se căznise să nu uite că nordul era drept înainte.

— Ajungem imediat… cred. Peste câteva minute, după ce mai străbătură câteva străzi, îl anunţă brusc:

— La dreapta.

— La dreapta? De data asta tonul lui era chiar sceptic şi, în loc s-o ia pe unde îi spusese Jessica, opri maşina la bordură şi, fără o vorbă, scoase din buzunar schiţa cu drumul spre hotel, trimisă de organizatorii conferinţei, o studie cu atenţie, după care întoarse maşina şi porni exact în direcţia opusă.

— N-ar trebui s-o luăm la stânga? îl întrebă Jessica la un moment dat, arătând cu mâna în dreapta.

Mike opri din nou maşina, dar acum se întoarse cu faţa spre ea privind-o serios.

— Jessica, oi fi tu bună la altele, dar cu simţul orientării eşti la pământ, aşa că fii drăguţă şi ţine-ţi gura.

Tăcând mâlc se lăsă condusă şi imediat ajunseră la destinaţie. Într-adevăr habar n-avea să se orienteze şi dacă Mike s-ar fi luat după ea, ar fi căutat hotelul mult şi bine.

Sorbind din paharul cu vin Jessica încerca să definească exact ceea ce simţea şi singura concluzie la care ajunse era aceea că era şi supărată şi dezamăgită, toate la un loc.

Într-adevăr, vorba lui, pe drum rezolvaseră o mulţime de probleme, discutând propunerile pentru reorganizarea sistemului serviciilor la domiciliul pacienţilor, Jessica luând notiţe pentru raportul pe care Mike urma să-l înainteze organizatorilor. Însă, îndată ce ajunseseră la hotelul unde se ţinea conferinţa, el nu-i mai dăduse nicio atenţie.

Camera lui Mike era la câteva uşi distanţă de a ei, dar destul de aproape ca ea să-i observe expresia maliţioasă când o aşteptase să-şi descuie uşa. Deşi nu făcuse niciun comentariu, Jessica ştia că şi el se gândeşte la scena similară petrecută la hotelul din Londra. Cu obrajii în flăcări, răsuflase uşurată de-abia când se văzuse în cameră.

Apoi, pe terasa barului se întâlnise cu câteva cunoştinţe, dar nu dăduse atenţie zvonurilor despre cine nu va veni şi cine nu venise încă. Fără să-l vadă sosind, ştiuse când Mike apăruse pe terasă şi fu dezamăgită că nu se oprise la masa lor, apoi simţise ca un cuţit răsucindu-i-se în inimă când de la masa la care el tocmai voia să se aşeze, sărise în picioare o blondă care se repezise să-l îmbrăţişeze. Dar asta nu durase decât câteva secunde, până să-şi dea seama că femeia nu era alta decât Rowan Stewart, iar bărbatul cu care dădea mâna Mike, soţul acesteia, doctorul Nathan Price. Jessica îşi amintise poveştile de pe vremea când era subalternul lui Nathan Price şi înţelese că toţi trei erau prieteni foarte apropiaţi. Asta se văzuse clar şi din felul cum Rowan Stewart îl luase de mână şi-l trăsese pe scaunul de lângă ea, fără ca soţul ei să obiecteze în vreun fel. Chiar de la distanţa aceea, Jessica le observase şi schimbul de priviri, priviri care exprimau limpede că în afară de ei parcă nimeni n-ar mai fi fost în jur. Deşi roasă de invidie, asistase neputincioasă la scena aceea, fără să se clintească de pe scaun.

Spre disperarea ei îl zări pe Johnny Blair, apropiindu-

se de masa la care stătea ea. Johnny era unul dintre farmaciştii care participau la conferinţă, un tip libidinos, cu pielea moale, albă, prea îngrijită, cu părul prea lins şi costume prea bine croite, iar pe ea, cel puţin, vederea lui o făcea să i se zbârlească părul la ceafă. Bărbatul se aşeză pe scaunul de lângă ea, atingându-i ca într-o doară braţul şi genunchiul. Unora, purtarea lui li se părea o glumă inofensivă, dar existau femei care îl reclamaseră, totuşi asta nu-i schimbase comportamentul. Ceea ce o surprindea pe Jessica era că femeile cu care lucra se împăcau bine cu el. Faptul că aborda femeile în văzul tuturor era folosit drept scuză pentru comportamentul său care nu putea fi cotat drept „hărţuire sexuală”; atâta timp cât n-o făcea pe la colţuri. Cine ştie, ăsta o fi fost felul lui de a fi. Poate chiar aşa era şi dacă ea s-ar fi apucat să facă scandal, ar fi fost etichetată ca „femeie cu probleme”, Johnny s-ar fi amuzat pe seama ei şi, când nimeni n-ar fi auzit, i-ar fi zis că e frigidă.

Acum stătea mult aplecat spre ea şi-i făcea o curte asiduă. Cum naiba să scape de el? Dacă Mike ar fi fost cu ei la masă, s-ar fi simţit mai în siguranţă.

O mână puternică o strânse de braţ şi stropi din paharul cu vin se împrăştiară pe jos. Şi pe pantofii lui Mike. Dar el păru să nu observe.

— Mergem să mâncăm?

Dar Jessica n-apucă să-i răspundă fiindcă el deja o trăgea spre salonul-restaurant.

— Trebuia să te salveze cineva, nu-i aşa? îi şopti la ureche.

Jessica încuviinţă din cap, fără să scoată o vorbă.

— Ce-i cu tine, Jessie? Mike o privi suspicios. Doar nu-l crezi pe Johnny Blair? Ştii cât e de neserios.

— Poate, însă tu nu trebuie să te iei după el şi tot timpul să umbli cu insinuări. În tonul ei era mai mult patos decât ar fi dorit şi asta nu-i scăpă lui Mike care, întorcând capul, îl zări pe Johnny Blair prinzând de mijloc o nouă „victimă”.

— Nu mi-am dat seama că te deranjează atât de mult.

Poate trebuia... Şi se răsuci furios, cu intenţia de a se întoarce să se certe cu celălalt, dar Jessica îl apucă de braţ.

— Nu, lasă-l în pace.

— Credeam că vrei să-l pun la punct.

— Da, dar nu acum şi nu aici, spuse ea, speriată că ar putea isca o scenă. Bineînţeles că la sfârşit tot pe ea ar fi dat vina. Totuşi, o surprindea că Mike nu pregeta să se amestece în toată povestea asta. Dacă considera că Johnny Blair era inofensiv, de ce nu-l ignora, pur şi simplu?

Ameţită de-a binelea, se lăsă aşezată la o masă rotundă, apoi se aşeză şi el, ca la câteva clipe să apară şi Nathan Price cu soţia şi să ia loc lângă ei. Ce doi bărbaţi schimbară priviri furişe, iar Jessica avu sentimentul că Mike plănuise ceva, dar ce, habar n-avea. Rowan se făcu că nu-i observă şi aplecându-se prin faţa lui Nathan, i se prezentă Jessicăi.

— Ştiu totul despre tine... de la Mike, adăugă, uitându-se la acesta, care-şi făcea de lucru cu şervetul de masă.

Jessica se relaxă treptat, Nathan Price fiind cel care, în ciuda reputaţiei de tip dur şi intransigent, destinse atmosfera, făcând-o să se simtă în largul ei şi încercând s-o atragă în cohorta sa de admiratoare. Şi nu era deloc greu să-i cazi în mreje. Jessica îşi aminti aprecierile lui Maggie, slăbiciunea acesteia pentru doctorul Price şi dispreţul faţă de femeile blonde. Pe Rowan nu părea s-o deranjeze comportamentul soţului ei şi Jessica îşi spuse că probabil era obişnuită cu stilul lui şi că nu ea avea ceva deosebit care îl îndemna s-o curteze. Totuşi, nu putea să nu se întrebe cum făcea Rowan faţă acestei situaţii, însă schimbul de priviri între cei doi îi dădu de înţeles că puţin le păsa lor de gura lumii. Dar ce o interesau pe ea toate astea? Pe ea Mike o preocupa şi nimeni altcineva n-o interesa.

După cină, în timp ce se îndreptau spre bar, Mike aproape că se lipi de ea şi la un moment dat o luă de mijloc, conducând-o prin aglomeraţie. Jessica nu ştia cum

să reacţioneze. Fără să atragă atenţia încercă să se îndepărteze uşor de el, dar Mike o urmă îndeaproape.

În mod surprinzător, salvarea veni din partea lui Nathan, care o luă de lângă el, ducând-o la masa la care stătea Rowan, lăsându-l pe Mike la bar să aducă băuturile. Şi din nou Jessica se întrebă dacă Nathan alesese intenţionat acea masă pe colţ, unde a patra persoană n-ar fi avut loc.

— Hai să ne plimbăm. Mike se înghesuise lângă ea pe bancheta îngustă şi respiraţia lui îi făcuse pielea ca de găină, lucru pe care Mike nu putea să nu-l observe.

— Acum? şopti fără să-l privească, dar era sigură că o auzise.

— De ce nu? E o seară superbă, e cald şi încă nu s-a-ntunecat.

Jessica se foi pe banchetă, atingându-i piciorul.

— Şi cum crezi că o să ieşim de aici? Toată lumea e cu ochii pe noi. Ce o să creadă?

— Că sunt un bărbat norocos. Deşi niciun muşchi nu i se mişcă pe faţă, ochii îi străluceau într-un fel anume, parcă anticipând ce avea să urmeze, făcând-o să se înfioare.

Fără să-i mai pese ce ar putea crede cei din jur, Jessica se ridică de la masă şi se îndreptă spre terasă, fără să privească în urmă. O clipă doar îi trecu prin minte ce or fi crezând Rowan şi Nathan, dar tot ea îşi spuse că cei doi vor înţelege şi nu o vor judeca. Fără să se uite înapoi ştia că Mike o urmează la un pas.

Afară era cald, dar Jessica se zgribuli, apoi tresări şocată când Mike îşi trecu braţul pe după mijlocul ei. Se îndepărtară de hotel pe drumul ce ducea spre mare şi curând ieşiră din raza vizuală a celor care-i urmăreau cu privirea de pe terasa hotelului, dar ştia că nu pot ajunge prea departe mergând prin pietrişul de pe alee.

— Ar fi trebuit să mă-ncalt cu altceva. Astea nu-s făcute pentru plimbare. Şi se uită la sandalele din barete subţiri, aurii. M-au costat o grămadă de bani şi nu vreau să le stric.

Mike râse pe înfundate şi o trase sub un copac.

— Nu te-am scos afară ca să ne plimbăm, şopti el, înconjurându-i mijlocul cu braţele şi trăgând-o aproape.

— Dar pentru ce?

— Voiam să fiu singur cu tine. Fiindcă voiam să fac asta. Şi, aplecându-şi capul, o sărută atât de uşor pe buze încât Jessica deschise ochii ca să se convingă că nu visează. Imediat însă el îşi apăsă buzele de ale ei, forţând-o să deschidă gura. Strângând-o în braţe îşi strecură limba printre buzele ei, pătrunzându-i în gura umedă şi caldă.

Niciodată nu-i pusese la îndoială abilităţile de bun amant însă, mai mult decât atât, o impresionă la el atenţia, înţelegerea şi răbdarea cu care o aşteptase să atingă orgasmul şi faptul că după ce momentul de pasiune se risipi o cuibări în braţele lui întorcând-o pe o parte.

— Nu puteai să iei şi tu o cameră cu pat dublu? îi şopti somnoros la ureche.

— Mmm, fu singurul ei răspuns, şi începu din nou să se frece de el simţindu-l cum se excită.

De această dată totul se termină mai repede, dar cu aceeaşi intensitate a plăcerii.

Când Mike îi şopti că trebuie să se întoarcă în camera lui, era prea somnoroasă ca să protesteze, deşi n-ar fi vrut să rămână singură. Dar Mike avea dreptate şi nici ea nu voia să fie văzut ieşind dimineaţa din camera ei, în plus, niciunul din ei nu s-ar fi putut odihni cum trebuie în patul îngust. Aşa că îl lăsă să plece ştiind că aceea era prima dintr-un şir nesfârşit de nopţi pe care urmau să le petreacă împreună.

A doua zi abia aştepta să rămână singură cu el. Drumul spre casă avea să le ofere prilejul să stea de vorbă înainte de lăsarea serii.

Renunţând să mai urmărească statisticile interesante dar prea complicate prezentate de un venerabil om de ştiinţă, începu să se gândească la o cină romantică urmată de o noapte de dragoste pătimaşă cu Mike. Gândul o făcu să roşească, iar lângă ea Mike observă şi-i făcu cu ochiul. Să fi fost telepatie?

Lovitura veni pe neaşteptate după ce făcuseră dragoste şi, îmbrăţişaţi, începură să discute.

— N-aş fi crezut că poate fi aşa, spuse Jessica lipindu-se de el. Mike o strânse mai tare în braţe, dar nu zise nimic.

Până atunci nu-i spusese că o iubeşte, dar era convinsă de asta. Trecându-şi mâna peste corpul lui fu mulţumită să-l audă cum îşi ţine respiraţia şi să simtă sub palmă cum i se încordează muşchii abdomenului.

— Recunoaşte că ştiu să mă descurc, râse ea.

Mike chicoti şi brusc o prinse de mâini, o rostogoli pe spate şi începu s-o sărute.

— Spuneai cumva că ştii să te descurci? o întrebă în timp ce-şi plimba buzele pe gâtul ei şi în jos, spre sâni.

Deşi poziţia în care stătea nu o deranja deloc, încercă să se tragă de sub el, dar Mike o reţinu fără niciun efort.

— Credeam că nu-ţi plac femeile nedescurcăreţe.

— Nici nu-mi plac, îi confirmă şi el şi, spre surprinderea ei, se trase într-o parte.

Pentru Jessica gestul lui însemnă mai mult ruperea unei comunicări afective decât una fizică.

— Povesteşte-mi, îl rugă ea, cuvinte pe care mai târziu regretă că le rostise.

Întorcându-se pe spate şi cu ochii aţintiţi în tavan, Mike începu să povestească. Era cel mai tânăr dintre cei trei fraţi, cel mare fiind tatăl lui Jake, şi toţi semănau la fizic şi temperament cu tatăl lor, un fost medic de ţară. Mama, o femeie minioană şi delicată ca o păpuşă, fusese dependentă de el până într-o zi când nu mai suportase monotonia şi viaţa lipsită de distracţii în ţinuturile sălbatice ale Scoţiei şi, preferând luminile Londrei, fugise de acasă cu un turist venit acolo în vacanţă.

— Părăsindu-şi copiii? întrebă Jessica intrigată.

— Părăsindu-şi copiii. Eu aveam doar şapte ani. Tata a suferit ca un câine, pentru că o diviniza. Atunci a început să urască femeile, mai ales pe cele „neajutorate”, cum le numea el. Îmi amintesc cum mă sfătuia să nu am niciodată încredere în astfel de femei. Jessica simţi cum îi îngheaţă

sângele în vene, dar Mike continuă, fără s-o audă repetându-i cuvintele. Curând după aceea fraţii mei au plecat la universitate şi cât timp am mai stat şi eu acolo niciunul nu s-a mai întors acasă. Forbes, tatăl lui Jake, s-a însurat cu Caroline şi a rămas în Glasgow. El a avut noroc, dar nu acelaşi lucru se poate spune şi despre Kav.

— Kav?

— Kavan, celălalt frate. El a urmat tot medicina şi s-a întors să profeseze la ţară după ce tata s-a pensionat. Soţia lui e genul despre care îţi vorbeam şi, pe deasupra, şi foarte egoistă. L-a părăsit cu câteva săptămâni înainte de Crăciun. Kav a fost distrus şi când ne-am cunoscut pe viscolul ăla, tocmai mă-ntorceam de la el.

— Dar nu toate femeile sunt aşa, protestă Jessica îngrozită. Mike nu putea fi atât de orb să nu observe! Ba, uite că putea.

— Mi-a plăcut să fiu cu tine, să facem dragoste… Se opri lăsând-o nedumerită, de parcă n-ar fi ştiut ce să mai spună, sau cum să-şi aleagă cuvintele.

— Dar nu vrei o relaţie permanentă, îl completă ea. Asta încercai să-mi spui, nu-i aşa?

Mike se întoarse cu faţa spre ea, dar când vru să-i ia mâna într-a lui, Jessica îl respinse.

— Da… cred că da. Eu… îmi placi foarte mult, Jessie, dar… Se ridică într-un cot şi continuă privind-o direct în ochi: Ne putem distra foarte bine împreună.

Acesta fu momentul în care Jessica îşi pierdu cumpătul.

— Eşti un mare ticălos, un escroc sentimental! Astea-s doar pretexte… În realitate nu vrei să te complici, să te implici într-o relaţie stabilă, aşa că invoci teama pentru ca nicio femeie să nu se ataşeze de tine. Eşti…

— Nu-i adevărat! Figura şi tonul îi trădau nedumerirea faţă de felul cum fusese atacat, dar Jessica n-avea de gând să tacă.

Continuară să-şi arunce vorbe pe care a doua zi dimineaţă amândoi le regretară, dar era prea târziu. Mike plecă ofensat, Jessicăi nemairămânându-i decât să încerce

să se convingă, dar asta nu făcu decât s-o deprime şi mai mult, că niciodată nu-l iubise.

Capitolul 10

— Ai afirmat, sau nu, despre el că nu trebuia să se facă medic psihiatru?

Cum se ajunsese la aşa ceva? Mike urla la ea, desfigurat de furie, aruncându-i priviri ucigătoare. Încearcă să mă provoace, se gândi Jessica, dar era limpede că intenţia lui era aceea de a o distruge.

Stuart, de cealaltă parte, făcea eforturi să nu zâmbească. Retras în spatele celor doi, cu mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor, îşi plimba privirea arogantă de la unul la celălalt.

Nevrând să se lase umilită, Jessica îşi îndreptă umerii şi porni la atac.

— Da, am spus-o, şi într-o situaţie asemănătoare aş repeta-o. Nu ştiam că trage cu urechea la ce discutam cu cineva şi nu înţeleg de ce s-a trezit tocmai acum să mă reclame.

Privirea ei acuzătoare probabil că îl luase prin surprindere fiindcă imediat îşi lăsă ochii în jos, apoi şi-i aţinti asupra lui Stuart.

— Stuart crede că tu şi ceilalţi complotaţi să-i subminaţi autoritatea.

— Şi cum presupui că o s-o facem?

Mike nu-şi luă privirea de la Stuart.

— Ai vrut să discutăm deschis, i se adresă tânărului. Vino cu argumente concrete în favoarea acuzaţiilor pe care i le aduci şi să-ncercăm să punem capăt conflictului.

— Nu sunt sigur… ezită Stuart şi Jessica avu impresia că nu se aşteptase să fie pus într-o situaţie delicată.

— Ca şi cum n-am avea destule pe cap… bombăni Mike. Eu unul n-am timp de pierdut cu frecuşurile dintre voi…

I se adresă tot lui Stuart şi Jessica răsuflă uşurată… dar nici să las situaţia să scape de sub control nu vreau, aşa că dacă aveţi ceva de spus, faceţi-o acum.

Se părea, însă, că Stuart nu avea cu ce să-şi susţină

acuzaţiile. Falsele incriminări şi răstălmăcirea vorbelor nu dovedeau nimic concret.

— Acuzaţiile pe care i le-ai adus doctoriţei Balfour sunt grave, dar n-ai argumente serioase, aşa că mai bine las-o baltă.

Stuart părea cam stânjenit, dar asta nu o mulţumi pe Jessica.

— Eu nu o las baltă deloc, declară ea, lăsându-i perplecşi pe cei doi care parcă uitaseră că era şi ea acolo.

— Jessica…

— Dacă vrei o…

Cei doi replicară la unison, dar privirea pe care i-o aruncă Mike îl făcu pe Stuart să amuţească.

— Eu îţi propun s-o laşi baltă. Stuart îţi va cere scuze, iar tu va trebui să-ţi controlezi de-acum încolo comportamentul. Solidaritatea feminină devine, uneori, periculoasă, iar tu te-ai erijat în purtătorul lor de cuvânt. Puţin mai multă toleranţă nu strică.

— Cum îndrăzneşti…

— Jessica! se răsti el. În locul tău m-aş potoli. Să zicem că nu s-a-ntâmplat nimic şi sper să rămână între noi ce s-a discutat aici.

— Da, domnule, fu de acord Stuart. După mutră se vedea că începuse să realizeze că nu era lucrul cel mai inteligent s-o acuze fără probe concrete. Acum singura lui grijă era cum să-şi ia mai repede tălpăşiţa, sperând că incidentul va rămâne fără urmări, că va fi dat uitării. Măcar de Michael Knight.

— Jessica! Tonul lui îi dădu de înţeles că aşteaptă o explicaţie, dar că nu-i va înghiţi gogoşile.

— Da, îi răspunse posacă. N-o fi avut Stuart dovezi concrete, dar reuşise să-l atragă pe Mike de partea lui şi asta o durea cel mai mult.

Mike îi aruncă lui Stuart o privire dându-i de înţeles că e liber să plece şi tânărului atât îi trebui că s-o zbughească afară, iar Jessica se întoarse să-l urmeze.

— Jessica! o strigă Mike, dar ea se făcu că n-aude. Jessica, aşteaptă! Însă ea se repezi pe culoar şi apoi afară

din clădire. De-abia în maşină realiză că-şi lăsase baltă pacienţii, dar de întors nu se mai putea întoarce. În plus, i se făcuse şi foame.

La a doua ceaşcă de cafea îşi aminti că deşi Mike îl somase pe Stuart să-i ceară scuze, acesta n-o făcuse. Şi nici nu credea că o va face sau că Mike va insista, chiar dacă-şi va aminti…

— Mă gândeam eu că te găsesc aici. Mike îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa ei la masă. Vrei să-mi explici şi mie?

— Să-ţi explic? izbucni ea indignată. Ea nu avea ce să-i explice. Dar, pe cât de uşor îşi ieşise din fire, pe atât de repede se calmă. Ce să-ţi explic? Stuart şi cu mine ne-am contrazis în privinţa tratamentului unor pacienţi. Nu-i nimic interesant în asta.

— Ştii bine că nu mă refer la Stuart. Vreau să ştiu de ce-ai fugit din biroul meu înainte să auzi ce-aveam de zis.

— Fiindcă nu voiam să aud cum îl scuzi, fiindcă nu voiam să te-aud spunând că eu sunt vinovată pentru toată povestea asta, fiindcă…

Mike ridică mâna în semn că se predă.

— Gata, gata, am înţeles.

— N-ai înţeles nimic. Asta-i problema.

— Ba am înţeles că eşti foarte nervoasă. Trebuie să lucrăm împreună ca să…

— Nu cred că o să apucăm, dacă părăsesc spitalul. Cum de-i veniseră pe buze cuvintele acelea? Nu asta intenţionase să-i spună, dar aproape că merita imprudenţa, ca să-i vadă expresia comic-surprinsă. Era limpede că nu se aşteptase la aşa ceva.

— Doar nu vorbeşti serios? zise el, aproape sufocându-se.

— Ba da.

— Îţi distrugi cariera. Eşti…

— Ştiu. Este singurul lucru care mă mai reţine aici. Cariera e mai importantă pentru mine decât orice altceva, de-asta nu-nţeleg de ce trebuie să-ţi permit ţie sau altcuiva să mă puneţi în situaţii neplăcute.

Lui Mike îi reveni vocea şi sângele îi coloră din nou obrajii palizi.

— Aşa nu mai putem continua, zise el pe un ton categoric, parcă hotărât să întreprindă ceva. Hai să cinăm împreună diseară şi să rezolvăm această situaţie. Şi, întinzând mâna peste masă, o mângâie pe obraz. Trebuie să existe o soluţie… Nu vreau să te pierd, Jessie. Vorbele lui fură de-ajuns să-i ridice moralul şi să-i amintească lui Mike că ar trebui să se întoarcă la treabă. De discutat, puteau discuta şi mai târziu.

Urcându-se în maşină se ţinu aproape de Volvo-ul lui Mike. Deşi accidentul se petrecu în câteva clipe, mult timp după aceea ea şi-l aminti într-o succesiune de imagini date cu încetinitorul. O maşină roşie condusă de doi puşti apăruse de pe o stradă laterală, fără să semnalizeze, şi intrase direct şi cu atâta forţă în portiera maşinii lui Mike încât o aruncă într-o parte, fără ca el s-o mai poată redresa. Camionul care venea din faţă încetinise viteza, dar nu suficient de repede, aşa că maşina lui Mike lovise botul camionului, se răsucise pe loc, apoi derapase oprindu-se într-un stâlp. Jessica de-abia frânase când auzise bufnitura şi zdrăngănitul fiarelor strivite de impact. Sărise din maşină şi se repezise spre maşina lui Mike fără să mai stea pe gânduri. Motorul încă mergea, iar în aer se simţea miros de benzină.

— Oh, nu, Doamne, nu! ţipase văzându-l căzut peste volan, nedând semne de viaţă.

Un bărbat o apucase de braţ trăgând-o într-o parte.

— Nu te apropia, poate exploda în orice moment.

Se smucise din strânsoarea lui şi se repezise din nou spre maşină, deşi mirosul de benzină era şi mai puternic. Singurul ei gând era să-l scoată pe Mike de-acolo.

Trăsese de portieră, dar aceasta era înţepenită, apoi deschise portiera din spate şi urcându-se pe banchetă încercase să-l tragă de umeri. Maşina era plină de sânge de la tăieturile de pe frunte provocate de cioburile sărite din parbrizul spart, şi Jessica îl auzise horcăind. Tot bordul maşinii era distrus şi la început crezuse că era prins sub

volan, apoi observase că, de fapt, centura de siguranţă nu-i dădea voie să se mişte. La o examinare rapidă trăsese concluzia că nu avea răni grave, în schimb o îngrijora faptul că nu-şi recăpătase cunoştinţa. Mai important însă era să-l scoată pe Mike din maşină înainte să ia foc amândoi.

Desfăcându-i centura de siguranţă îl trăsese spre spate şi răsuflase uşurată văzând că deşi plină de sânge, faţa, lui nu avea răni grave.

Fiindcă nu reuşise să-l tragă peste scaunul din faţă încercase să-i deblocheze portiera. Întinsese mâna să ridice piedica şi în clipa aceea realizase că de afară o urmărea un poliţist foarte tânăr, aproape un copil, care părea foarte speriat. Îi făcuse semn să tragă de portieră şi, înţelegând-o, băiatul se opintise şi, unindu-şi eforturile, reuşiseră în cele din urmă s-o deschidă. Fără să piardă o clipă, Jessica îl împinsese afară, iar de cealaltă parte poliţistul îl prinsese în braţe şi îl trăsese din maşină, după care coborâse şi ea, împreună reuşind să-i elibereze şi picioarele. Tocmai atunci se auzise şi sirena ambulanţei urmată de cea a maşinii de pompieri. Un alt poliţist împrăştia mulţimea de curioşi care se înghesuiseră să-l vadă pe Mike când fusese scos din maşină.

— Dă-i la o parte! îi strigase poliţistul „ei”, apoi un alt echipaj de poliţie îi îndepărtă de maşina accidentată. Răsuflând uşurată, Jessisca nu se mai putuse gândi decât că erau în siguranţă şi nici nu ripostase când unul dintre poliţişti o îmbrâncise ca să-l poată lua pe Mike de picioare şi să-l ducă la adăpost.

Exact la timp, pentru că după câteva secunde benzina scursă din rezervor se aprinsese şi maşina explodase, învăluită în flăcări.

Bubuitura şi suflul exploziei o trântiseră în genunchi, dar se ridicase repede, vrând să ştie ce se-ntâmplă cu Mike.

În următoarele minute siluete şi imagini i se derulaseră prin faţa ochilor ca prin ceaţă. Bărbaţi îmbrăcaţi în pelerine galbene fugeau pe lângă ea fără să

observe că, din cauza şocului şi a oboselii, se prăbuşise la pământ. Doar când fusese dusă la ambulanţă se împotrivise să urce şi numai văzându-l pe Mike întins pe targă se lăsase urcată, spunându-şi că el trebuia să ajungă la spital cât mai repede posibil.

Când ambulanţa intrase în curtea spitalului Jessica începuse să tremure, să-i clănţăne dinţii şi lacrimile să i se rostogolească pe obraji, abia atunci realizând prin ce accident groaznic trecuseră. Iar după ce o asistentă o condusese într-unul din cabinetele despărţite prin draperii, dăduse frâu liber lacrimilor şi suspinelor până când apăruse cineva să se ocupe de ea.

Oprindu-se în faţa rezervei unde Mike era internat, Jessica îşi netezi fusta şi trase adânc aer în piept de câteva ori. Inima îi bătea frenetic şi respira întretăiat, dar nu credea că el va observa. Mike avusese un noroc incredibil fiindcă, în afară de câteva zgârieturi pe faţă, un cucui şi nişte vânătăi destul de uşoare, nu păţise nimic.

După ce fusese şi ea examinată i se dăduse voie să plece acasă, de fapt i se ordonase să plece acasă, pentru că insistase să rămână ca să afle în ce stare se află Mike. Naomi, care sosise între timp, o convinsese că după o baie şi un ceai fierbinte se va simţi mult mai bine şi că va fi înapoi înainte ca lui Mike să i se facă toate radiografiile.

Vorbind despre radiografii şi cucuie îşi amintise de seara în care el căzuse pe scări, şi din nou îi venise să plângă. Totul se întâmplase numai din vina ei şi atunci şi acum. Dacă n-ar fi fugit din spital, Mike n-ar fi venit după ea şi accidentul nu ar mai fi avut loc. Medicii o asiguraseră că e în afara oricărui pericol, dar până nu-l vedea cu ochii ei nu se putea convinge.

Atunci, de ce îi era atât de frică să deschidă uşa şi să intre? Spunându-şi că dacă avusese curajul să se strecoare în maşina avariată, va putea să intre şi în rezerva lui, îşi luă inima în dinţi şi deschise uşa.

În afara palorii accentuate şi a vânătăilor de pe faţă, Mike era la fel de frumos cum îl ştia. Atentă la figura lui nu observă de la început că era dezbrăcat până la brâu, apoi

rămase cu ochii aţintiţi la pieptul musculos acoperit cu păr blond, şi la dunga vânătă, dovadă că centura de siguranţă îi salvase viaţa. O mişcare uşoară îi atrase atenţia, apoi îi văzu mâna strângând, apoi dând drumul păturii cu care era învelit.

— Cum te simţi? îl întrebă cu vocea gâtuită de emoţie, rugându-se ca el să poată fi în stare să-i răspundă.

— Voi supravieţui. Mike schiţă un zâmbet, apoi făcu o grimasă de parcă orice mişcare i-ar fi provocat durere. Numai să mă lase migrena asta.

Jessica doar încuviinţă din cap, ştiind că în clipa aceea, dacă ar fi vorbit, ar fi izbucnit în plâns.

— Tu cum te simţi? N-ai păţit nimic? o întrebă el abia articulând cuvintele şi auzindu-l, Jessica îşi spuse, din nou, că este vinovată pentru tot ce i se întâmplase. Ce ar fi putut face ca el s-o ierte? Să-i spună că îi pare rău nu era suficient, dar putea fi un început.

— Mă simt bine. Mike, îmi…

— Jessica, nu ştiu…

Vorbiseră în acelaşi timp şi se opriră în acelaşi timp, schimbând priviri timide.

— Spuneai că… zise ea, neîndrăznind să-l privească în faţă.

— Nu, spune tu ce voiai să spui, o îndemnă el, parcă şi mai stânjenit.

Jessica trase adânc aer în piept. Acum sau niciodată.

— Îmi pare rău… Şi se opri simţind că i se pune un nod în gât. Apoi, cuvintele începură să-i iasă din gură cu o viteză care le făcea neinteligibile. Oh, Mike, a fost vina mea. Îmi pare atât de rău. Puteai să mori. N-am să mi-o iert niciodată. Dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva… Lacrimile pe care până atunci reuşise să şi le stăpânească începură să i se prelingă pe obraji, înceţoşându-i privirea, dar nu într-atât încât să nu observe surprinderea pe faţa lui încremenită.

— Nu-nţeleg despre ce vorbeşti. Mike se foi în pat, parcă vrând să se ridice, dar renunţă imediat, lăsându-se pe spate, gemând. Apoi îi întinse mâna. Jessica, vino aici.

Jessica se apropie până ce Mike reuşi s-o prindă de mână şi s-o tragă pe pat. S-o luăm de la început. Despre ce vorbeai? Pentru ce îţi ceri scuze?

După ce o trăsese pe pat, Mike nu-i dăduse drumul la mână şi acum, cu degetul mare, îi mângâia dosul palmei, masându-i încheietura acolo unde îi bătea pulsul.

— Pentru accident. E vina mea…

— Vina ta? Cum adică, vina ta? Puştii aceia au furat maşina. Ce legătură are asta cu tine?

— E vina mea că te afli aici. Dacă nu fugeam, nu veneai după mine şi…

— Şi dacă eu nu eram un idiot, tu n-ai fi fugit. Deci, vina e a mea.

— Nu. Eu trebuia… Dar Mike îi puse degetul pe buze, făcând-o să tacă.

— Şşşt! Putem sta ore întregi aici să ne certăm cine e de vină când, de fapt, adevăraţii vinovaţi sunt cei doi puşti. Ei au fost răniţi uşor şi-şi revin pe culoar sub ochii unui poliţist nervos şi a doua mame gata să-i omoare. În locul lor m-aş pune imediat sub protecţia poliţiei… dar ce ne pasă nouă de ei? Şi o strânse de mână. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru ce-ai făcut pentru mine. Nu e de-ajuns să-ţi spun că mi-ai salvat viaţa. E vorba de mult mai mult. Nu numai că m-ai salvat, dar ţi-ai pus viaţa în pericol pentru mine. Când mă gândesc ce se putea întâmpla…

— Dar nu s-a-ntâmplat…

— Dar… Nu, ai dreptate. N-are rost să ne gândim ce s-ar fi întâmplat. Îţi rămân recunoscător, deşi ştiu că niciodată n-am să mă pot revanşa pe măsură…

Iubindu-mă, poate fi un început, se gândi Jessica dar, fireşte, nu spuse nimic. Apoi îşi dădu seama că dacă Mike i-ar fi propus să reia legătura, s-ar fi gândit dacă o face în semn de mulţumire sau din obligaţie. Probabil că Mike citise ceva pe figura ei, fiindcă îi luă amândouă palmele într-o mână, cu cealaltă dându-i la o parte părul de pe faţă, văzându-i ochii înlăcrimaţi.

— Ce-i cu tine? Ce-i cu mutra asta? La ce te gândeşti?

— N-am nimic. Vocea îi era neaşteptat de sigură, fără să-i trădeze nimic din zbuciumul sufletesc. În clipa aceea nu-şi dorea decât să plece cât mai departe de-acolo.

— Oh, Jessie! Şi cu o mişcare rapidă o trase în jos, lipind-o de pieptul lui, şoptindu-i vorbe liniştitoare. Jessica îşi ascunse faţa în umărul lui şi-i simţi bărbia frecându-i uşor obrazul. Jessie, am fost un prost. Te iubesc atât de mult, dar asta am realizat-o abia în momentul în care îndreptându-mă spre stâlp, am văzut moartea cu ochii. În clipa aceea, m-am gândit că nu ţi-am spus-o şi că niciodată nu vei afla. Şi, strângând-o în braţe nu mai zise nimic, parcă aşteptând ca ea să spună ceva, dar Jessica rămase tăcută. Fiecare vorbă a lui îi strângea inima într-un cerc de gheaţă, protejând-o să nu-i creadă cuvintele. Pentru că, nu-i aşa, i le spunea în semn de mulţumire, sau, şi mai rău, din milă. Jessie! Nici de data asta nu-i răspunse şi nici nu se mişcă. Se simţea prea bine în braţele lui, respirându-i parfumul, simţindu-i sub degete şi prin materialul rochiei de bumbac căldura pielii. Jessie, mă crezi un egoist? Vocea lui rupse vraja şi Jessica încercă să se ridice din braţele lui, deşi nu voia. O clipă nu se gândi că el o să-i dea drumul, dar Mike îşi lăsă braţele în jos, dându-i voie să se ridice. Jessica îşi coborî privirea şi nu apucă să-i vadă faţa înnegurată. Fireşte, asta n-ar conta decât în cazul în care şi tu m-ai iubi, nu-i aşa? Dacă sperase că vorbele lui o vor şoca şi o vor face să-şi înalţe privirea spre el, probabil că era dezamăgit pentru că ea rămase cu ochii aţintiţi la palmele adunate în poală. Ştiai că la unele popoare există credinţa că dacă salvezi viaţa cuiva, acea viaţă îţi apariţine? Ce-ai zice dacă viaţa mea ţi-ar aparţine?

De data asta nu mai putea să tacă, trebuia să-i răspundă ceva.

— Nu fi caraghios. Nu-mi datorezi absolut nimic.

— Dar dacă eu cred că da?

Jessica ridică din umeri.

— Eu mă bucur că trăieşti. Nu vrei să schimbăm subiectul?

Mike oftă adânc. Cam teatral, se gândi Jessica.

— Eşti sigură că asta doreşti?

— Da.

— Deci, nu-ţi datorez nimic?

— Absolut nimic.

— Aici greşeşti. Îţi datorez, totuşi, ceva. Scuze.

Jessica îi aruncă o privire pe sub sprâncene. Ce şmecherie mai era şi asta?

— Pentru ce?

— Pentru că te-am judecat greşit tot timpul. Poate datorită împrejurărilor în care ne-am cunoscut şi problemelor familiale pe care le aveam în perioada aceea. Te-am luat drept o femeie care nu se poate descurca fără ajutorul celor din jur, care depinde de ei, o femeie căreia îi place să fie cocoloşită…

— Dar…

— Ştiu că nu eşti aşa, o întrerupse Mike. În ciuda faptului că faci ce faci şi mai intri în câte o belea, ştiu că tu nu eşti ca… mama sau cumnata mea. Te-am învinovăţit pe tine pentru greşelile lor, sau pentru ce credeam eu că sunt greşeli. Poate că am judecat greşit lucrurile.

Jessica simţi că se înfurie. Cum îndrăznise să o condamne pentru greşelile altor femei? Şi cum îndrăznea acum să-şi ceară scuze că îl salvase, când prin asta îşi dovedise sieşi că era un om pe care se putea conta?

— Nu cred că am nevoie de scuzele tale. M-ai condamnat pentru ceea ce nu sunt şi m-ai judecat…

— Jessica, mărită-te cu mine. Vorbele lui o făcură să se oprească în mijlocul frazei şi nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Asta era ce dorise să audă de la el, numai că acum era prea târziu. Acum nu se mai putea mărita cu el. Ştiu ce crezi despre mine, Jessica. Că o fac din obligaţie, dar nu-i aşa. Te iubesc într-adevăr. Eşti deşteaptă şi curajoasă şi nostimă şi independentă şi, trebuie s-o spun, lipsită de tact şi cu o înclinaţie de a te băga în… să-i zicem, situaţii mai ciudate. Dar asta nu mă împiedică să te iubesc. Cred că te iubesc de când te-am cunoscut, şi vreau să mă însor cu tine.

Jessica scutură din cap, încercând să fie tare, să nu i

se arunce în braţe şi să-i spună că se va mărita cu el.

— Nu ar merge… fură singurele cuvinte pe care le putu rosti.

— Eşti sigură?

— Da, sunt sigură. Acum cred că ar fi mai bine să plec.

Mike nu făcu niciun gest s-o oprească şi cei câţiva metri până la uşă parcă nu se mai sfârşeau.

— Dacă te-ai hotărât să pleci, poate ar fi bine să iei asta.

Se întoarse şi văzu că Mike ţinea ceva în mână.

— Ce e aia? Şi făcu un pas înainte.

— Vino şi ia-o. Pentru tine l-am cumpărat şi mi-ar plăcea să-l porţi. Nu vreau să-l dau altcuiva.

Jessica întinse mâna şi el îi puse în palmă o cutiuţă de catifea. Inima începu să-i bată cu putere. Semăna cu… nu, nu putea fi…

— N-o deschizi? Asta ar fi vrut să facă, dar degetele n-o ascultau. Mike îi luă cutiuţa din mână şi-i deschise capacul, aşa că Jessica putu să vadă cel mai frumos inel cu diamant, care-i făcea cu ochiul din lăcaşul de catifea neagră. Mike îi luă mâna într-a lui. Lasă-mă să ţi-l pun pe deget. Ca prin ceaţă îl urmări cum îi strecoară pe inelar inelul care i se potrivea perfect. Şi atunci îşi ridică spre el privirea aburită de lacrimi.

— Nu înţeleg… Nu…

— L-am cumpărat a doua zi după conferinţă, după noaptea petrecută împreună, în care ne-am certat. Atunci am fost sigur că vreau să mă însor cu tine, că nu vreau să-mi petrec viaţa fără tine. Dar eram speriat.

— Speriat?

— Tot timpul îmi aminteam de mama şi de soţia lui Kav. Ştiam că nu eşti ca ele. Ştiam că eşti tot ce-mi doresc, dar mi-era greu s-o recunosc. Dumnezeu ştie de ce. Îmi pare rău că te-am rănit. Nu pot schimba trecutul, dar te pot face fericită în viitor. Ce zici? Jessica nu-şi putea desprinde privirea de la inelul de pe deget. Acolo era locul lui, dar ea nu putea vorbi.

— Spune da, Jessica. I-ar fi spus, dar ceva o împiedica. Spune da, Jessica, repetă el.

— Te iubesc, se trezi ea spunând.

— Bineînţeles că mă iubeşti. Mike vorbea de parcă ar fi fost greu de crezut să fi fost altminteri. Spune da.

— Şi e adevărat că am o uşoară… doar uşoară tendinţă să intru în situaţii cam neplăcute din care trebuie să mă salvezi…

— De asta există pe lume cavaleri. Spune da, Jessica.

— …Şi că îmi doresc o carieră, să devin un medic…

— Bineînţeles că da… fiindcă vom avea nevoie de salariul tău…

— Poftim?

— Cu copiii se cheltuiesc mulţi bani şi cred că ar trebui să avem câţiva. Spune da, Jessica.

— Eşti sigur, sigur? Şi privindu-l drept în ochi, citi răspunsul pe care şi-l dorea.

Oftând uşurată se aruncă în braţele lui, uitând de rănile de pe piept, dar Mike, ca un adevărat cavaler cu inima vitează, o strânse şi mai tare în braţe şi îşi lipi buzele de ale ei, într-un sărut lung care-i tăie respiraţia.

— Spune da, Jessica, îl auzi şoptindu-i la ureche.

În cele din urmă capitulă.

— Da.

Sfârşit